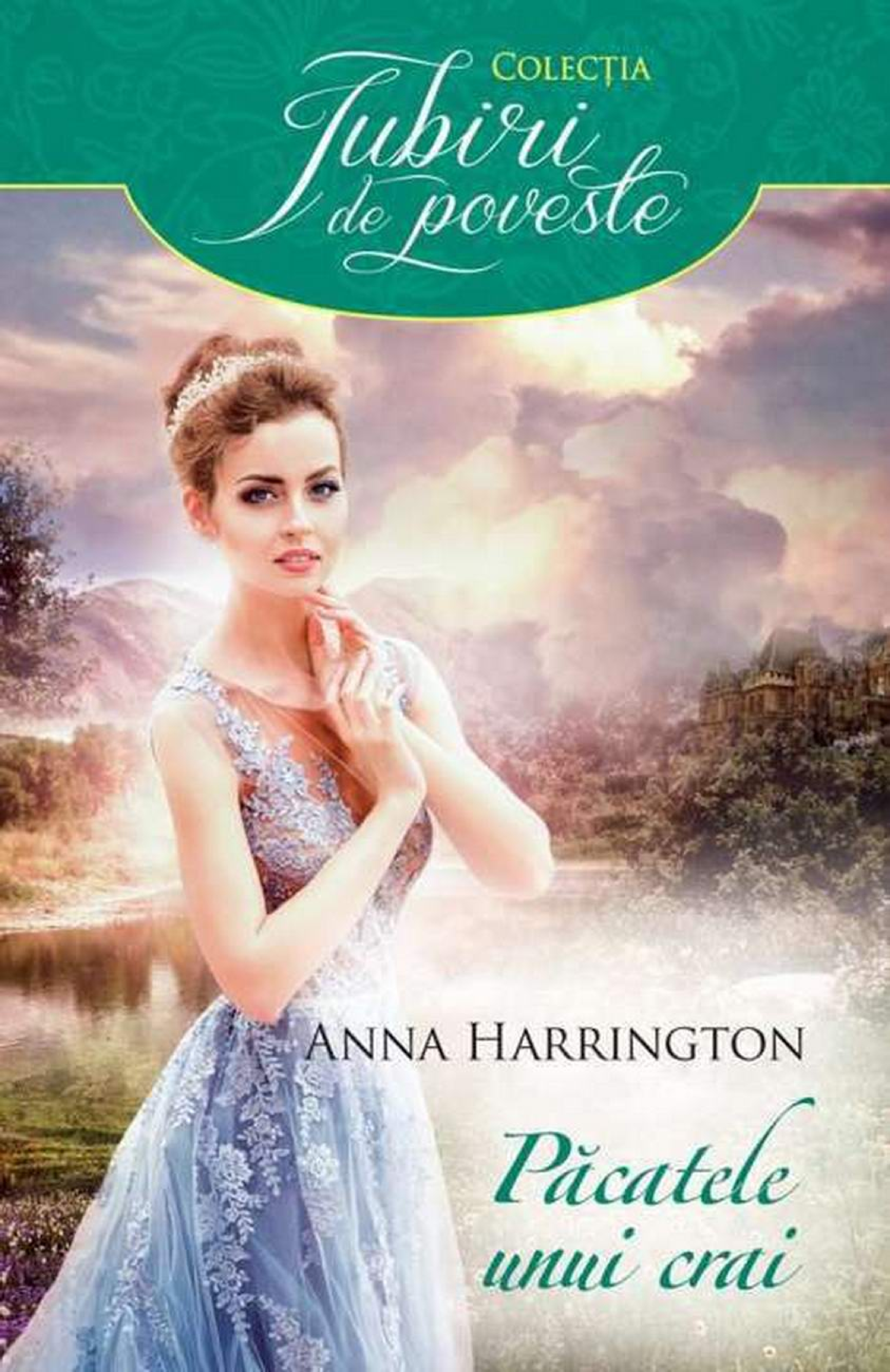

Colecția
Iubiri de poveste
Anna Harrington
Păcatele unui crai

SERIA „FRAȚII CARLISLE"

Annabelle Greene are nevoie de un soț – și cât mai repede cu putință. Pentru a putea moșteni singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată, trebuie să se căsătorească până la împlinirea vârstei de 25 de ani. Dar găsirea unui pretendent potrivit este aproape imposibilă, căci Quinton Carlisle, un aventurier cu reputație de vânător de inimi, a sedus-o chiar în seara balului ei de debut, pe vremea când era o tânără naivă de doar 18 ani.

Acum, cu reputația distrusă, Annabelle are o singură soluție pentru a intra în posesia castelului Glenarvon: îi cere ajutorul celui care a compromis-o, însuși Quinton Carlisle. Când se reîntâlnesc după șase ani, el este impresionat de transformarea lui Belle – fata timidă care stătea mereu cu nasul în cărți a devenit o tânără de-a dreptul fermecătoare.

Quinton consideră că ideea de a se căsători pentru a-și îndrepta greșelile trecutului este șocantă, dar în același timp extrem de tentantă. Păcat că mariajul, de conveniență sau nu, este ultimul lucru pe care și-l dorește. El o va ajuta pe Belle să-și găsească un soț, după care își va continua viața ușoară și fără responsabilități. Însă atracția nesăbuită pentru fermecătoarea moștenitoare s-ar putea să aibă un preț pe care nu s-ar fi gândit să îl plătească vreodată – cel al libertății lui mult iubite.

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Alma

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2570-0

ANNA HARRINGTON

Păcatele unui crai

When the Scoundrel Sins
Anna Harrington

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Păcatele unui crai
Anna Harrington

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea,
Laurenţia Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HARRINGTON, ANNA
Păcatele unui crai / Anna Harrington
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2570-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

Păcatele unui crai

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun/Graal Soft

LITERA
București
2018

Lui Sarah Younger, care m-a convins să scriu despre frații Carlisle, și lui Brittney Papadopoulos, surioara pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

Mulțumiri speciale lui Michele Bidelspach, pentru că este un redactor grozav, lui Jessie Pierce, pentru că s-a ocupat de cererile primite pe e-mail, și Mariei Rose, pentru că a ales numele majordomului.

Prolog

Mayfair, Londra
Aprilie 1816

Cu ochii mari de uimire, tânăra de 18 ani Annabelle Greene făcu un pas în spate pentru a se desprinde de fața dură a lui Quinton Carlisle, cel de care se lipise într-un mod atât de scandalos. Își duse palma la buze. Umflate, fierbinți, umede... Cerule, o *sărutase!*

Pentru Dumnezeu, îl lăsase să o sărute!

Își înăbuși un suspin de vinovăție. Îl *lăsase?* Practic, sărise în brațele acelui ticălos ca să fie sărutată!

– Annabelle? întrebă el încet pe un ton îngrijorat.

Zgomotul de la balul aglomerat organizat de contesa de St James nu răzbătea până sub bolta bogată de trandafiri din fundul grădinii, unde îi învăluiau umbre întunecate.

Îl fixă cu privirea, pur și simplu neștiind ce putea să îi spună. Cu câteva minute în urmă, se strecurase pe terasa bibliotecii pentru a scăpa de învălmășeala de la petrecere și o cotise în grădină. Își dorise câteva minute de liniște, în care să nu mai fie subiectul șoaptelor și al râsetelor doamnelor invitate la bal, care socoteau că ea avea să cadă în propria cursă. La urma urmei, nu era decât însoțitoarea unei lady, nu avea cu adevărat dreptul să poarte mătase și bijuterii ori să danseze cu gentlemeni buni de însurătoare.

Däduse însă peste Quinton Carlisle în umbră. Apoi se trezise în brațele lui și fusese sărutată cum nu își închipuise vreodată că era posibil.

– Te simți bine? insistă el.

Expresia de pe chipul lui umbrit îi spunea că era la fel de uluit ca ea.

– M-ai... m-ai sărutat, șopti ea printre degetele încă lipite de gură.

– Cu siguranță, asta am făcut. Pe buze îi înflori un zâmbet diavolesc. Dar și tu m-ai sărutat pe mine.

– Ba nu!

Minciuna ei evidentă îl făcu să ridice amuzat o sprânceană.

Annabelle gemu. Nici măcar nu fusese doar un sărut. Fusese o îmbrățișare în toată regula, înflăcărată și pătimașă, cu mușcături, sorbiri și mâini neastâmpărate...

– Mi-ar plăcea să o mai fac o dată. Se dădu un pas spre ea pentru a reduce distanța dintre ei. Privirea lui fierbinte căzu asupra gurii ei. Foarte mult mi-ar plăcea.

Mâna ei căzu de pe buze, dar nu pentru a-l încuraja, ci pentru că nu mai înțelegea nimic. Ce Dumnezeu îi apucase?

– Dar nici măcar nu ne simpatizăm! scânci ea.

În tot cazul, el nu o simpatiza *pe ea*.

Pentru numele lui Dumnezeu, era Quinton Carlisle! Îl cunoștea de când avea 10 ani. Zâmbetul lui nonșalant întotdeauna o făcuse să simtă fluturi în stomac, iar ea era sigură că frumusețea lui l-ar fi făcut gelos până și pe Adonis. Fiind unul dintre cei mai fermecători ticăloși din Londra, reușea să întoarcă privirile văduvelor și soțiilor plictisite din înalta societate oriunde se ducea, chiar dacă nu avea decât 21 de ani. Iar Belle trebuia să fie moartă ori să aibă 80 de ani ca să nu se simtă atrasă de el.

În același timp, el era cel care îi otrăvise existența. Nu încetase niciodată să o necăjească, lucru cu care se îndeletnicise de când erau copii. Erau prieteni, firește, dar parcă în sezonul acela îi făcuse și mai mare plăcere să o înfurie până când ea începuse să scuipe flăcări. Annabelle avusese tot felul de fantezii cu el, dar, cu siguranță, lui nu îi păsase de ea.

Până în seara aceea, când o luase în brațe. Trupul lui încordat se lipise de trupul ei moale, buzele lui se jucaseră cu ale ei, stârnind-o sărutare cu sărutare, până când ea crezuse că o să explodeze din pricina dorinței ce o făcea să vibreze.

Oh, ce gură delicioasă avea! Nu era de mirare că toate femeile din înalta societate pur și simplu îi cădeau în brațe. De vreme ce știa să sărute atât de bine, cui îi mai păsa de reputația lui de a fi sălbaticul dintre frații Carlisle?

Dar lui *Belle* îi păsa. Reputația ei atârnase întotdeauna de un fir de păr din cauză că era cine era – nimeni alta decât fata fără casă a uneia dintre fostele menajere ale lui Lord și Lady Ainsley, care fuseseră atât de milostivi, încât o primiseră în casa lor pe ea, însoțitoarea

fără un ban în buzunar, a cărei mamă era moartă și al cărei tată își ispășea pedeapsa în închisoare. În pofida încercărilor lui Lord și Lady Ainsley de a o ajuta să intre în grațiile înaltei societăți, nu exista nici o persoană participantă la bal gata să o accepte. Iar toți îi dăduseră foarte clar de înțeles acest lucru, chiar în repetate rânduri.

Iar acum era pe cale să pună în pericol până și această poziție fragilă. Cerule, cum ajunsese în situația asta? Și nu oricum, ci cu Quinton Carlisle! I se învârtea capul.

– Ba eu te simpatizez, Belle, o contrazise el cu o voce groasă și răgușită.

Capul i se învârti la propriu spre el. O... *simpatiza?*

Gura lui pluti pe deasupra gurii ei atât de aproape, încât îi simți respirația înfiorându-i buzele.

– Îți pot demonstra dacă nu mă crezi.

Ea își lipi palma de pieptul lui ca să nu-l lase să se apropie, însă degetele ei o trădară, prinzându-se de brocartul vestei și ținându-l pe loc.

– De ce m-ai sărutat așa?

El se aplecă și îi atinse scurt buzele. Fu un sărut dat în grabă, dar ascundea promisiunea lucrurilor perverse pe care i le-ar fi făcut dacă ea l-ar fi lăsat... Tot felul de lucruri încântător de tentante.

– Pentru că așa am vrut.

Îi zâmbi larg la adăpostul umbrelor, apoi se aplecă să o sărute din nou, de data asta având mult mai multe în minte decât o atingere în treacăt...

Ea îi puse mâna pe umăr și îl opri.

– *De ce* m-ai sărutat, Quinton?

Se retrase nedumerit, apoi răspunse încet:

– Sincer? Nu știu.

Oh, acesta era *exact* ultimul lucru pe care o tânără lady voia să-l audă după primul sărut! Nici măcar nu fusese în stare să găsească o minciună convingătoare sau unul dintre complimentele drăgăstoase pe care le oferea cu atâta dibăcie altor doamne.

Se vedea treaba că ea nu merita nici măcar o simplă măgulire.

Ochii lui licăriră.

– Annabelle, nu ești genul de femeie cu care mă strecor de obicei într-un colț întunecos.

Sinceritatea dură a cuvintelor lui o răni profund. El însă chicoti, de parcă situația în care se aflau ar fi fost amuzantă.

Ea clipi, dar nu își putu stăpâni lacrimile.

– A fost doar o glumă pentru tine?

Era doar o altă cale de a o necăji și de a o pune pe jar? Știa că el era un ticălos, dar nu se așteptase să se preteze la așa ceva!

Expresia lui deveni serioasă la adăpostul umbrelor.

– La început, da, recunoscu el. Dar după aceea, nu.

Simți cum furia și rușinea încep să pună stăpânire pe ea. Îl împinse cu un strigăt slab, apoi se întoarse pentru a ieși de sub boltă...

Și se împiedică.

Piciorul i se poticni într-o rădăcină și căzu în față. Dezechilibrată și neputând să se oprească, se lovi cu umărul de stâlpul de la intrare. Auzi zgomotul ascuțit de material sfâșiat cu doar câteva clipe înainte să dea cu genunchii de pământ. Pentru un moment, nu fu în stare să facă nimic din cauza șocului și rămase sprijinită în palme și în genunchi, cu capul plecat de jenă și cu corsajul desfăcut.

– Belle! Quinton îngenunche lângă ea și o luă de braț. Te-ai lovit?

Strânse ochii să nu o podidească lacrimile fierbinți și dădu din cap dezaprobator. O altă minciună. Inima i se făcuse țăndări.

O ajută să se ridice în picioare. Cu mâinile încleștate pe corsaj ca să nu îi alunece, de parcă astfel ar fi alungat rușinea ce o copleșise, își smulse brațul din strânsoarea lui. Privirea i se încețoșase din pricina lacrimilor și a umbrelor și nu-i mai deslușea chipul – oh, ce bine îi părea! Nu ar fi suportat să vadă că îi era milă de ea. Ar fi murit de rușine!

– Te simți bine? insistă el calm și o luă de umeri ca să nu-l mai respingă.

Ea oftă adânc.

– Rochia mea...

Rupsese rochia scumpă din mătase de culoarea fildeșului și împodobită cu perle, pe care Lady Ainsley insistase să o poarte la primul ei bal. Corsajul sfâșiat se desfăcuse în dreptul sânilor, iar fusta era murdară de praf.

– Dă-mi voie să te ajut, zise el și se întinse spre ea.

– Pleacă! Se întoarse pentru a se feri de el. Nu mi-ai făcut destule în seara asta?

O fixă cu privirea neîncrezător și rămase cu gura deschisă când o văzu atât de furioasă. Apoi miji ochii.

– Nu am făcut *nimic*...

– Carlisle! O voce bărbătească urmată de hohote de râs răsună în liniștea din grădină. Aici erai!

– Dumnezeule! răbufni el, apoi încercă să o acopere cu haina lui.

Era prea târziu.

În grădina întunecată, apărură doi bărbați cu trabucurile aprinse și cu paharele de whisky în mână. Ambii încremeniră când o văzură pe Belle cu rochia sfâșiată și pe Quinton cu haina pe jumătate scoasă. Pe chipuri li se lățiră rânjete lascive, și dinții le luciră sub razele lunii.

– E ocupat, zise tărăgănat primul dintre ei.

Cel de-al doilea își trânti brațul peste umerii prietenului lui și ciocni paharul de pieptul acestuia.

– Foarte plăcută ocupație!

Belle fu cuprinsă de un nou val de umilire și se făcu mică sub privirile lascive ale celor doi, care o măsurau încet, de la tivul murdar până la corsajul desfăcut. Se întoarse cu spatele, dar fu prea târziu. Sigur o recunoscuseră, chiar și în lumina aceea difuză. Și sigur își închipuiseră că ea și Quinnton...

– Plecați! mârâi el, apoi se puse între ea și cei doi bărbați, strângând pumnii pe lângă corp.

Primul bărbat scoase un sunet disprețuitor.

– Și să te distrezi doar tu?

Belle îl recunoscu – era Burton Williams, cel mai mic dintre fiii vicontelui Houghton. I se strânse stomacul. „Oh, Doamne, nu secătura și bârfitorul ăsta!"

– Totuși, n-aș fi zis niciodată că ești în stare de așa ceva, mormăi Williams batjocoritor.

Lui Belle i se strânse pieptul atât de tare, încât nu putu respira și avu senzația că urma să i se oprească inima. Lăsă capul în jos pentru a-și ascunde fața când prima lacrimă i se scurse pe obraz.

– Plecați de aici! repetă Quinton scrâșnind din dinți. Nu este treaba voastră!

William îl ignoră și începu să râdă. Se distra prea tare luându-l peste picior pe Quinn și umilind-o pe ea ca să plece.

– Ce faci, drăguțo, ți-ai rupt rochia?

Celălalt îi trase una peste umăr lui Williams ca să-i atragă atenția asupra fustei.

– Înainte sau după ce a stat în genunchi?

Trupul voinic al lui Quinton se încordă atât de tare de furie, încât parcă vibră în aerul nopții.

– Plecați! le ordonă el. Și să nu spuneți nimănui nimic.

– Sau ce? îl luă Williams în zeflemea și își aruncă paharul în tufele de flori, gata să sară la bătaie.

Celor doi bărbați le pieri cheful de distracție. Li se aspriră chipurile și se îndreptară de spate. Deja părea că sar scântei în jurul lor.

– Quinn, nu!

Ea își puse mâna pe brațul lui drept pentru a împiedica bătaia cu pumnii care era pe cale să înceapă. Dacă ar fi izbucnit o bătaie în grădină, sigur ar fi ieșit toată lumea din sala de bal. Toată Londra ar fi aflat cum fuseseră găsiți și ar fi presupus exact același lucru pe care îl gândiseră Williams și prietenul lui despre ei.

– Plecați, vă rog! insistă ea.

Ochii lui Quinton scăpărară precum niște tăciuni.

– Și să-i las să scape după ce te-au insultat?

– Da! zise ea cu vocea sugrumată, temându-se să nu izbucnească în plâns. Nu-i nici o...

– Înghesui o snoabă intelectuală? râse prietenul lui William. Rău ai ajuns!

– Poate că snoabele intelectuale au gust de afine. Ce gust au, Carlisle? William făcu un pas spre Quinn. E o afină coaptă și zemoasă, gata să facă poc pe o limbă de mascul?

Brațele musculoase ale lui Quinn se încordară sub degetele ei, iar ea simți că furia care mocnise până atunci în el avea să izbucnească.

– Quinton, nu face asta! îl imploră ea. *Te rog!*

Dar el își scutură umerii și păși în față cu pumnii strânși, sărind direct la bătaie. Într-o clipită, începură să sară pumni din toate părțile, urmați de bufniturile revoltătoare ale celor care își atingeau ținta.

Pe Annabelle o cuprinse panica. Nu putea fi văzută arătând așa! În nici un caz în prezența unuia dintre craii îndrăgiți din Mayfair, care se bătea cu pumnii goi din cauza ei.

Fără să se mai gândească la nimic altceva, știind doar că trebuia să plece de acolo înainte să fie văzută, o luă la fugă spre casă. Era

disperată să găsească salonul doamnelor și să se ascundă acolo până când Lady Ainsley avea să o salveze și să pună capăt acelui coșmar.

- Așteaptă-mă, Belle! strigă Quinn.

Ea aruncă o privire peste umăr, suficient cât să-l vadă dând un pumn care îl făcu pe Williams să se clatine.

- Oprește-te!

Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut era să stea în fața lui atât de rușinată sau să-l vadă cum ia bătaie din cauza ei. Îl auzi abandonând bătaia ca s-o ia la fugă după ea, așa că iuți pasul prin umbrele întunecate spre ușa terasei. Întinse o mână tremurândă spre clanță...

- Annabelle, nu!

Deschise larg ușa și se grăbi să intre. Se opri brusc și își înăbuși un icnet de mirare când le văzu pe patru dintre cele mai indiscrete persoane din înalta societate stând în bibliotecă. Se holbară la ea de parcă locul ei ar fi fost în grajd, nu într-o casă de la oraș, alături de ele. Privirile lor o cercetară apoi de sus până jos, observând, pe rând, corsajul rupt și boțit, petele de praf de pe fustă... „Oh, Dumnezeule!"

Quinton ajunse lângă ea o clipă mai târziu, ciufulit și răvășit după bătaie. Pe chipurile femeilor răsăriră zâmbete atotștiutoare, iar ochii le străluceau de parcă ar fi fost niște hiene pe cale să savureze un festin. Un ticălos și o femeie pe care o considerau prea prost-crescută ca să facă parte dintre ele...

Își scoase haina să-i acopere umerii, dar era prea târziu. Răul fusese făcut. Rochia ei sfâșiată și murdară era dovada supremă – și arma – de care aveau nevoie pentru a-i distruge reputația.

Capitolul 1

Cumbria, Anglia, lângă granița cu Scoția
Septembrie 1822

Annabelle se opri din plimbarea prin grădina castelului Glenarvon, unde ieșise împreună cu Lady Ainsley, și își ridică privirea spre soarele după-amiezii târzii, care cobora încet spre linia orizontului. Mai trecuse o zi.

Simți un junghi în piept când șopti:

– A rămas doar o lună.

Vicontesa văduvă își petrecu un braț în jurul lui Belle și dădu hotărâtă din cap în timp ce o bătu încurajator pe braț.

– Mai e destul timp.

Belle nu era la fel de sigură. Nu trecuseră ultimii patru ani pe nesimțite, și ea era tot nemăritată, când mai era doar o lună până la ziua ei de naștere și până la termenul final la care își putea revendica moștenirea?

Trase adânc aer în piept și își îndreptă ochii spre priveliștile întinse ale proprietății din Cumbria pe care o iubea, cu râul și vâlceaua ei, și mai departe peste câmpiile de iarbă-neagră care se întindeau până la munții albaștri din zare. Oferită în dar unui preferat al Coroanei în timpul războiului civil din Anglia, proprietatea fusese ridicată la graniță pentru a rezista invaziei scoțiene. Fusese lăsată moștenire familiei răposatului Lord Ainsley drept o proprietate valoroasă, chiar dacă nu aducea venituri mari, fiind atât de aproape de nord, încât un vânt mai puternic ar fi putut să o mute cu totul în Scoția.

Cu toate acestea, Annabelle îi iubea fiecare centimetru acoperit de stânci și de buruieni. După o copilărie petrecută mai mult pe drumuri, când se mutaseră uneori și în miez de noapte pentru a se ascunde de creditorii tatălui ei, iar de multe ori fără să știe unde aveau să se oprească să mănânce, pacea și stabilitatea de la Glenarvon

i se păreau încă un vis. Iar în doar o lună, când urma să împlinească 25 de ani, proprietatea urma să fie a ei.

Asta *dacă* se mărita.

Sau o putea pierde pentru totdeauna dacă nu se mărita. Proprietatea urma să revină bisericii, iar Belle ar fi pierdut tot... Munții și sălbăticia, oițele adorabile și pășunile lor, până și iazul în care înota în serile de vară. Singura casă pe care o cunoscuse vreodată cu adevărat.

Aceasta era situația apăsătoare în care se afla. Și la fel de bine știa că de vină era doar dragostea.

Văduva îi sesiză tulburarea și adăugă discret:

- Nu-ți vrem decât binele, draga mea.

- Știu.

Belle o strânse cu drag de braț și se întoarse înainte ca Lady Ainsley să vadă că avea lacrimi în ochi.

Lady Ainsley și răposatul ei soț ținuseră întotdeauna la Belle, încă de când venise să locuiască cu ei la vârsta de 10 ani. Mama ei murise de friguri, iar tatăl, care făcuse parte din viața ei doar pentru a-i produce probleme, fusese condamnat la închisoare în urmă cu doi ani. Nu avusese alte rude care să o ia în grijă.

Pentru că mama ei fusese la un moment dat angajata vicontelui, Lady Ainsley voise să o ajute crescând-o ca pe însoțitoarea ei, deoarece vicontesa nu avusese niciodată copii. Așadar, o primiseră cu brațele deschise și o trataseră ca pe propria lor fiică. Într-adevăr, avusese parte, la fel ca toate cele trei fiice din primul mariaj al lordului Ainsley, de o educație minunată, de toate rochiile și accesoriile pe care și le dorise și de un cămin sigur și stabil. Totodată, își doriseră ca ea să nu aibă probleme tot restul vieții. Prin urmare, Lord Ainsley îi lăsase ei castelul Glenarvon, deocamdată în administrarea noului viconte, dar numai dacă se mărita până când împlinea 25 de ani. Ulterior, proprietatea avea să fie controlată de soțul ei și de neatins de șarlatanul ei tată.

Drumul spre iad era însă pavat de intenții bune, iar prin încercarea lor de a o proteja, îi făcuseră rău fără să vrea. Peste o lună urma să împlinească 25 de ani și nici urmă de vreun soț.

- Avem un plan și va funcționa, îi aminti Lady Ainsley, referindu-se la ceaiurile și petrecerile pe care intenționau să le găzduiască.

Aveau să fie invitați absolut toți gentlemenii eligibili, iar Belle avea șansa să îi cunoască și să se decidă dacă vreunul dintre ei merita să îi fie soț. Un sezon mai scurt, organizat în grabă.

Firește, venise vremea să se dezvăluie că zestrea era castelul Glenarvon. Cu permisiunea vicontesei, Belle ținuse secretă această informație, nedezvăluind-o nimănui, cu excepția câtorva persoane de încredere care aveau temeiuri legale să cunoască statutul proprietății – supraveghetorul proprietății, avocatul familiei și Sir Harold Bletchley, care deținea proprietatea vecină. Se temuse să nu fie asaltată de vânători de zestre care să-și dorească pământul mai mult decât ar fi dorit-o pe ea și fusese îngrozită să nu se aleagă cu un mariaj ca al mamei ei. Unul în care lipsa afecțiunii soțului să îi transforme căsnicia într-un coșmar.

Acum însă, odată cu apropierea termenului-limită și ținând cont de lipsa acută de pețitori, nu mai avea de ales, trebuia să divulge secretul zestrei. În plus, trebuia să se mulțumească și cu o căsătorie de conveniență.

– Și nu uita că îl avem pe Sir Harold, zise Lady Ainsley pe neașteptate. Ți-ar fi un soț bun.

Belle încremeni. Era sigură că Sir Harold *ar fi fost* un soț bun. Dar nu pentru ea. Își dorea să discute cu soțul ei și alte subiecte în afară de acelea despre vânătoare și ogari.

Oh, Sir Harold, nu era în nici un caz un om rău. Pe de altă parte, nu era nici genul de bărbat care ar fi făcut-o fericită, care să-și considere soția un partener cu aceleași drepturi, care să poată conduce proprietatea și să-i merite respectul.

Lady Ainsley începu să-i înșire calitățile ca și cum ar fi citit un articol din *Debrett's:*

– Deține o proprietate și are o avere însemnată, este o persoană respectată, provine dintr-o familie bună... Ar fi o pereche foarte bună pentru tine din toate punctele de vedere. Poate ar trebui să te mai gândești la cererea lui.

Belle se abținu cu greu să nu izbucnească în plâns. Lady Ainsley încerca să o ajute cum considera ea că e mai bine. Și nu greșea. O tânără cu descendența lui Belle – sau, mai bine zis, cu *lipsa* viței nobile – nu se putea mărita vreodată cu un gentleman decât dacă avea drept zestre o proprietate. Dar lui Belle nu îi păsase niciodată de rangul sau de poziția ei în societate, voia doar să îi mulțumească

pe Lord și pe Lady Ainsley. Nu o interesa câtuși de puțin dacă cei din înalta societate aveau să o disprețuiască pentru tot restul vieții sau să o primească cu brațele deschise. Le întorsese spatele în urmă cu șase ani, atunci când și ei îi întorseseră spatele. *Singurul* lucru care conta acum era să i se permită să locuiască în continuare în casa pe care o iubea, înconjurată de persoanele la care ținea.

Pur și simplu, nu plănuise să accepte un mariaj pe care nu și-l dorea.

– Nu cred că noi doi ne potrivim, o contrazise ea repede, înainte ca Lady Ainsley să considere că tăcerea ei însemna că avea să se supună. Cred că ar trebui să caut și în altă parte.

– Doar să cauți în continuare, o avertiză Lady Ainsley cu toată afecțiunea și îngrijorarea unei mame adevărate. Mă tem că ești din ce în ce mai nehotărâtă în privința căsătoriei.

– Nu am nimic împotriva căsătoriei, se apără Belle. Este o instituție cât se poate de respectabilă. Nu se împotrivea, dar nici nu se asemănase vreodată cu tinerele doamne care de abia așteptau să se mărite, care își petreceau tot timpul gătindu-se și încercând să prindă în mreje cel mai bun soț, unul de rang înalt și cu o avere impresionantă. Eu îmi doresc un mariaj bazat pe respect, prietenie, interese comune... dragoste. Adăugă apoi cu o voce blândă, fiind sigură că văduva avea să observe admirația ei pentru oamenii care îi deveniseră părinți: Un mariaj precum cel pe care l-ai avut dumneata cu Lord Ainsley.

Negreșit, căsătoria din dragoste era o noțiune demodată, aflată în contradicție cu principiile moderne, care presupuneau că afecțiunea era ultimul lucru de luat în considerare în vederea căsătoriei de către doamnele din înalta societate. Cu toate acestea, Belle știa din experiența mamei ei ce i se putea întâmpla unei soții captive lângă un soț căruia nu îi păsa câtuși de puțin de adevărata relație ce trebuia clădită într-o căsnicie.

Belle nu era strălucită la aritmetică, dar cu siguranță știa să numere până la nouă, numărul lunilor care se scurseseră până când părinții ei fuseseră obligați să se căsătorească. Nu se iubiseră, iar Marcus Greene crezuse că are dreptul să-și controleze soția, dacă nu prin ordine și insulte, atunci cu pumnul. Nu le asigurase niciodată un acoperiș deasupra capului sau o sumă corespunzătoare de bani pentru hrană și îmbrăcăminte – uneori chiar deloc –, preferând să își petreacă

nopțile bând și zilele schimbându-și locul de muncă, pe care nu îl putea păstra mai mult de câteva săptămâni. Soția și copila fuseseră târâte în această situație, fără nici o cale de scăpare. Bețiile se îndesiseră, bătăile deveniseră mai violente și mai frecvente, datoriile crescuseră... Până când fusese arestat pentru furt și vârât la închisoare. Sentința lui reprezentase eliberarea familiei lui.

Deși situația mamei ei îi dovedise câtă suferință putea aduce un mariaj, Belle fusese martora căsniciei adevărate dintre Lord și Lady Ainsley. Oh, și ei se certaseră! Își aruncaseră cuvinte furioase, la un moment dat vicontesa refuzând să își părăsească budoarul timp de o săptămână, cât îi luase soțului ei ca să îi ceară scuze. Vicontele însă nu o înjurase niciodată și nici nu ridicase mâna asupra ei. Se iubiseră cu adevărat, iar dragostea dintre ei contase.

Totul depindea de dragoste, Belle era sigură de asta.

Sau de lipsa ei.

Ținând cont de circumstanțele actuale, dacă era să aleagă între a se căsători cu un bărbat care nu o iubea și a rămâne necăsătorită, Belle era hotărâtă să devină fată bătrână.

Însă nu putea să o mărturisească cu voce tare, de teamă să nu îi frângă inima văduvei. Iar în situația în care risca să rămână fără casă, nu prea mai avea de ales.

– Și eu îmi doresc să ai o căsnicie fericită, îi dădu Lady Ainsley dreptate. Tocmai de aceea i-am trimis vorbă lui Quinton Carlisle.

Belle se împiedică.

Străduindu-se să-și recapete echilibrul, se întoarse spre vicontesă cu ochii mari și gura căscată. În stare de șoc, încercă să își recapete vocea și, în cele din urmă, zise pe un ton mult prea ridicat:

– *De ce?*

Lady Ainsley continuă să privească drept înainte.

– Să te ajute să-ți găsești un soț, desigur.

Belle rămase mută de uimire. Ticălosul *acela* să o ajute să-și găsească un soț potrivit? Ce știa el despre vânarea unui soț în afară de modul în care putea evita să își pună verigheta pe deget? „Dumnezeule!" Așadar, erau atât de disperate, încât Lady Ainsley fusese constrânsă să-l invite pe diavolul acela!

Indiferentă față de efortul pe care îl făcea Belle pentru a se aduna, vicontesa își continuă plimbarea prin grădină.

- Am adăugat un bilet pentru el când i-am scris mamei lui luna trecută, pentru a o felicita pe Elizabeth că a reușit să-și însoare un fiu fără scandal. Mai bine zis, se corectă Lady Ainsley, cu un scandal *mai mic*. Trent s-a însurat cu nepoata unuia dintre fermierii care au în arendă o bucată din moșie. Sunt sigură că bârfele au ajuns până în Cornwall.

Belle nu văzuse biletul respectiv, pentru că altfel sigur i-ar fi dat foc. Bineînțeles că acesta era motivul pentru care vicontesa nu-i suflase o vorbă până acum.

I se strângea stomacul numai când se gândea că trebuia să-l revadă.

- Dar de ce tocmai Quinton?

- Pentru că avem nevoie de ajutorul lui. Văduva își întoarse privirea spre vâlceaua din zare. Nepotul meu se pricepe ca nimeni altul să deosebească soții potriviți de cei nepotriviți.

„Ha!" Singurul *ajutor* pe care îl putea oferi Quinton era să creeze probleme. Exact așa cum ei îi făcuse deja.

În trecut, ori de câte ori se întâlniseră în rarele ocazii când Annabelle îi însoțise pe Lord și pe Lady Ainsley în Londra, ticălosul acela o necăjise fără milă. Se comportase exact ca băieții care trăgeau fetele de cozi doar ca să le înfurie. Cu trecerea timpului, supliciul a luat amploare, părând că încântarea lui creștea odată cu supărarea ei.

Asta până la începutul sezonului ei londonez, când el depășise orice limită.

- Dar, milady, știi ce s-a întâmplat între noi, șopti ea, uimită de faptul că amintirea era în continuare dureroasă.

Ultima persoană din lume pe care Belle și-o dorea în viața ei era bărbatul responsabil de bătutul ultimului cui în sicriul reputației sale.

- Da. Buzele lui Lady Ainsley se strânseră într-o linie subțire. Acesta e alt motiv pentru care l-am chemat aici. Este ultima lui ocazie să-ți ceară scuze.

Puțin probabil. Frații Carlisle nu-și cereau niciodată iertare pentru dezastrul pe care îl provocau, și se îndoia că Quinton se schimbase atât de mult în ultimii șase ani încât să aibă remușcări.

Și oricum nu avea nevoie de scuze. Remușcările rostite cu forța de Quinton nu aveau cum să compenseze nenorocirea pe care o aruncase asupra vieții ei. Din cauza acelei nopți nefaste din grădina

de la St James, ea nu avea nici un pețitor propriu-zis. Se agăța în continuare de marginea societății, și fiecare serată la care participase în acel sezon îi arătase încă o dată cât de diferită era de tinerele născute în înalta societate. Faptul că vicontele și vicontesa o adorau nu schimba cu nimic statutul lui Belle și al tatălui ei – însoțitoarea și infractorul condamnat.

Înainte de acea seară, gentlemenii îi acordaseră puțină atenție. După aceea, parcă ar fi devenit cu totul invizibilă.

Lucrul acesta însă nu o deranja prea tare. Problema era însă că perioada de grație se scursese, iar acum trebuia să aleagă dintr-o mulțime de bărbați care o doreau doar pentru moștenirea ei. Pentru Glenarvon se temea și mai tare. Și așa era destul de rău că trebuia să intre într-o uniune care nu era bazată pe dragoste... Dacă din greșeală îl alegea pe unul care nici nu avea să o lase să administreze proprietatea? Glenarvon ar fi căpătat statut de coproprietate, iar soțul ei ar fi avut ultimul cuvânt de spus. Un soț bun ar fi lăsat-o s-o administreze după cum ar fi crezut ea de cuviință, dar nu avea nici o garanție că bărbatul cu care urma să se mărite nu ar fi făcut ceea ce făcuse tatăl ei – mințise, pariase la jocuri de noroc, furase, abuzase... Nu avea cum să-și dea seama care era adevăratul lui caracter decât prea târziu.

Lady Ainsley continuă:

– Existând riscul ca de nicăieri să apară tot felul de vânători de zestre când vor afla de averea ta, ne trebuie o prezență masculină impozantă care să-i țină la respect.

– I-ai spus care e adevăratul motiv al invitației?

Începu să se simtă vinovată că îl atrăgeau într-o cursă pe Quinton. Sau, mai bine zis, că Lady Ainsley o atrăgea *pe ea* în cursă cu planul scandalos de a-l aduce pe pungașul acela aici.

Vicontesa se simți insultată de acuzația subtilă.

– O să plece în America, și doresc să-mi mai văd nepotul o dată. Sunt femeie bătrână și s-ar putea să nu mai apuc să-l văd întorcându-se.

Belle ridică o sprânceană. O cunoștea și o iubea pe Lady Ainsley ca pe propria mamă, însă era limpede că evitase să-i răspundă, lucru care nu prea îi stătea în caracter.

Așadar, nu-i spusese adevărul lui Quinn.

Dar văduva nu se înșela; avea o vârstă înaintată, iar Belle nici nu voia să se gândească că avea să o piardă pe Lady Ainsley așa cum

îi pierduse pe mama și pe viconte. Își mușcă buza de jos cuprinsă de remușcări.

– Dacă dumneata consideri că e mai bine ca Lord Quinton să se afle aici, atunci...

– Da.

Un răspuns cam intempestiv. Belle o privi cu suspiciune.

Quinton Carlisle nu era singurul pe care Lady Ainsley îl manipula pentru a-i găsi lui Belle un soț. Nu exista nici o cale de a evita căsătoria dacă voia să beneficieze de moștenire, iar Lady Ainsley își dădea toată silința să se asigure că Belle nu rămânea fără un acoperiș deasupra capului. Belle nu o putea învinovăți de nimic.

În schimb, metoda găsită – în special implicarea lui Quinton – avea să aducă necazuri.

– Sunt o femeie practică, Annabelle, îi explică Lady Ainsley. Nu te poți baza întotdeauna pe sentimente. La un moment dat, trebuie să ții cont de latura practică.

Belle bănuia că femeia avea dreptate. Spera doar ca la un moment dat să nu uite acest lucru.

– Poate că eu și Ainsley ne-am înșelat acum șase ani, când nu am insistat să te măriți cu Quinton, zise vicontesa gânditoare. Poate că acum nu ai mai fi fost în situația aceasta.

Nu, ar fi fost într-o situație și mai *rea!* Acesta fusese motivul pentru care îl implorase pe Lord Ainsley să nu îi ceară să se căsătorească cu Quinton pentru a-și salva reputația după bal. Poziția ei socială nu s-ar fi schimbat cu nimic dacă ar fi fost obligată să se mărite cu el. În schimb, un mariaj plin de animozități și regrete le-ar fi distrus amândurora viața. Nu îl mai văzuse niciodată atât de furios pe viconte, dar se lăsase înduplecat, în cele din urmă, și îi dăduse permisiunea să se întoarcă într-un mod discret la Glenarvon, ca să uite de Londra și de acea noapte oribilă.

În ceea ce îl privea pe Quinton, avea senzația că ticălosul își dăduse seama cât de aproape fusese să-și pună pirostriile, așa că nu avea de gând să mai vină vreodată la Glenarvon, invitat sau nu de mătușa lui. Pe Belle o liniștea acest gând. Adevărul era că deocamdată avea destule pe cap.

Nu conta. Quinton Carlisle era ultima persoană la care voia să se gândească. În nici un caz nu avea chef să-și bată capul cu el când

asfințitul era atât de frumos, iar seara era una dintre cele mai plăcute din acel an.

– Te rog să mă scuzi, milady. Belle își alunecă brațul de pe cel al vicontesei. Aș dori să mă plimb puțin până la iaz ca să iau o gură de aer curat înainte de cină.

– Prea bine. Ne vedem la cină. Își înclină obrazul spre Belle ca să primească un sărut.

Belle se conformă cu un surâs.

Lady Ainsley se duse spre casă, iar Belle răsuflă ușurată și se grăbi să pornească în direcția opusă, spre capătul grădinii și cărarea din spatele ei. Un drum ducea în sus, spre ruinele vechiului castel, iar celălalt cobora spre vâlcea și spre iazul retras. O luă în jos, înaintând cu repeziciune pe cărarea bine cunoscută pe care pășise cel puțin o dată pe zi în ultimii cincisprezece ani.

Era prima clipă de răgaz pe care o avea în acea zi, așa că ajunse la marginea iazului fredonând o melodie și începu să se dezbrace. Se lepăda de toate grijile cu aceeași ușurință cu care își lepăda hainele. Măcar o vreme, putea să uite de toate problemele și să se relaxeze în voie în seara aceea de vară. Intră în apa rece care o înfioră, trase aer în piept și se scufundă ca să înoate spre mijlocul iazului, așa cum făcea în majoritatea serilor de vară. Ca întotdeauna, vâlceaua era doar a ei. Bărbații erau cu toții la grajduri, unde se strângeau de obicei, sau se întorseseră la familiile și casele lor din sat. Nu era nimeni să o vadă printre tufele dese de pe marginea iazului sau care să îi invadeze intimitatea.

Închise ochii și lăsă apa rece să o revigoreze, să o răcorească de frustrările pe care le acumulase în toată viața ei.

Însă nu reuși să alunge tristețea care o cuprindea ori de câte ori se gândea că exista posibilitatea să piardă Glenarvon dacă nu își găsea un soț. Proprietatea fusese un refugiu pentru ea, acolo scăpase de ororile copilăriei, avusese întotdeauna un pat cald și mâncare la discreție, nu viermii albi pe care își aducea aminte că îi scotea din făină împreună cu mama ei. Ce s-ar fi ales de ea dacă rămânea fără siguranța pe care acest loc i-o oferea și fără momentele acelea speciale? Cum ar mai fi fost vreodată fericită dacă ar fi pierdut toate lucrurile pe care le apreciase cu adevărat?

– Ia te uită! O voce groasă de bărbat răsună în liniștea serii. Ce avem noi aici?

Când se întoarse, Annabelle icni surprinsă. Își acoperi rapid sânii goi cu brațele și se scufundă până ce apa rece îi ajunse la bărbie, ascunzându-și trupul în apa iazului.

Neputând să-i vadă chipul pentru că stătea cu soarele în spate, se holbă la străinul înalt care stătea pe marginea iazului, chiar lângă mormanul ei de haine. Își înăbuși teama și groaza și simți că se înfurie rău de tot. Cum îndrăznea să se strecoare așa când era singură, dezbrăcată și vulnerabilă?

– Cine ești? îl luă ea la rost cu cea mai fermă voce de care era în stare, deși din postura în care se afla era oarecum ironic. Cerule, nici să fugă nu putea! Ce dorești?

Un zâmbet poznaș înflori peste umbrele care îi întunecau chipul.

– Belle, strigă el cu vocea lui puternică, ușor amuzată acum. Tu ești?

Umerii i se prăbușiră sub apă. Dumnezeule, era în stare să recunoască oricând acel rânjet! Zâmbetul acela amplu și senin care ar fi putut convinge un rege să renunțe la tronul său...

– Quinton Carlisle! strigă ea răspicat, enervată pentru că exact atunci își făcuse apariția.

Tipic pentru Quinn. Întotdeauna apărea în cele mai nepotrivite momente. Iar întâmplarea făcea ca de data asta – ca și cum derbedeii ar fi avut un al șaselea simț – să stea în fața unei femei dezbrăcate.

Ultima dată când îl văzuse, Quinn avea doar 21 de ani, tocmai absolvise Oxfordul și promitea încă de pe atunci că avea să devină un mare crai. El și cei doi frați mai mari făcuseră ravagii în cele mai notorii locuri publice din Londra în acel sezon, ca și cum s-ar fi întrecut care să aibă un comportament de bețiv mai depravat. Cei trei fuseseră principalul subiect de bârfă din saloanele doamnelor, acestora nevenindu-le să creadă că frații Carlisle făceau parte dintre cei cu rang înalt. Pe de altă parte, în timp ce doamnele îi vorbeau de rău în public, în particular se dădeau pe lângă ei. În special pe lângă Quinton, al cărui zâmbet fermecător le convingea imediat să le dăruiască inimile. Precum și alte părți anatomice.

Nu era de mirare că în acea primăvară nu o băgase în seamă decât ca să o chinuiască. De ce să-și bată capul cu o fată de la țară care se simțea în largul ei mai degrabă într-o bibliotecă decât într-o sală de bal, când cele mai sofisticate doamne din înalta societate concurau pentru a-i atrage atenția? Ar fi trebuit să-și dea seama când o

sedusese să îi ofere primul sărut că pentru el nu însemnase nimic. Ce gâsculiță fusese!

– Carevasăzică *tu* erai. Cu o sclipire amuzată în ochii lui albaștri, vizibil încântat că o surprinsese într-o postură atât de jenantă, se lăsă pe călcâie ca să fie la nivelul ei. Văd că ești vârâtă până în gât, ca de obicei.

– Și tu ești aceeași belea, bombăni ea, întărâtată să se certe cu el așa cum o făceau când erau copii.

Nu scăpase de vechile obiceiuri.

El pufni în râs. Pe frunte îi căzu o șuviță de păr blond când își scoase jobenul și își băgă degetele prin onduleurile bogate, la fel de aurii cum și le amintea. Zâmbetul lui larg nu putea fi mai luminos.

Ah, ce bine îi cunoștea privirea aceea! Și ce bine știa ce efect avea asupra femeilor! Chiar și acum, când știa ce îi poate pielea băiatului cu chip angelic, se simțea atât de răscolită de acel surâs fermecător, încât își înfipse degetele de la picioare în nămolul de pe fundul iazului.

Quinton își scoase mănușile de călărie din piele, apoi și le plesni de coapsa încordată, de parcă poziția jenantă – și din ce în ce mai friguroasă – în care o găsise era o mare glumă.

– Nu eram sigur că ești tu, o tachină el, sau dacă nu cumva au apărut sirene în Scoția.

– Suntem în Anglia, îi dădu ea replica imediat. Pacostea asta scotea ce era mai rău din ea – așa făcea întotdeauna, să-l ia naiba! Dar n-ai decât să-ți continui liniștit drumul, Scoția e la doar cincisprezece kilometri încolo, zise ea și smuci capul spre munții din zare. Călătorie sprâncenată!

În loc să se simtă jignit, el râse și ochii îi luciră puternic. Tipic pentru Quinn – energie fără limite și o personalitate fascinantă.

– Loialitatea ta față de Coroană și țară este admirabilă, Belle, dar cântecul patriotic *Rule, Britannia!* nu cred că are prestanță într-un iaz de rațe.

Oh, ce afurisit era! Strânse din buze și îi aruncă o privire ucigătoare, temându-se să nu spună ceva ce avea să regrete.

Era la fel de enervant ca pe vremuri, deși avea cu șase ani mai mult, era mai matur și, cu siguranță, mai masiv și mai musculos. O cuprinse groaza la gândul că Lady Ainsley comisese o greșeală teribilă invitându-l acolo. Cum putea el, dintre toți bărbații din lume,

să o ajute să își găsească un soț, lucru pe care nu și-l dorise de la bun început?

Deocamdată însă principala ei grijă nu erau mătușa ei și rezolvarea haosului pe care defunctul viconte îl crease în viața ei, ci ieșitul din apă și recuperarea hainelor fără să fie văzută de Quinn. Judecând după modul relaxat în care se sprijinea pe călcâie, cu brațul așezat nonșalant pe coapsă, nu avea de gând să se comporte ca un gentleman și să plece.

– Lady Ainsley e în casă, îl informă ea, simțind că i se face pielea de găină.

Dumnezeule, dar rece mai era apa! În câteva minute, sigur începeau să-i clănțăne dinții.

– Știu. Fratele meu, Robert, e cu ea, îi explică el. Dar grăjdarul mi-a spus că *tu* ești aici, și m-am gândit să te salut înainte să intru în casă. Așa că... salut! Până și în lumina palidă a sfârșitului de asfințit ochii îi sclipeau diavolește. Mă simt ca pe vremuri.

Vremuri pe care ea, una, ar fi dat orice să le uite.

Când ea se uită cu disperare la hainele de la picioarele lui, el îi urmări privirea.

– Chiar ești...? Se prefăcu șocat când îi agăță cu un deget rochia și o ridică în aer. Vai de mine, Belle! Tu chiar trăiești ca în sălbăticie aici, în zona de graniță!

Deși apa era rece, ea se îmbujoră imediat. Doar Quinn îi putea atrage atenția atât de batjocoritor că era dezbrăcată.

Oftă enervată, tremurând de frig. Îi clănțăneau dinții, iar când începu să dârdâie, se rugă ca el să nu observe asta. De fapt, să nu observe nimic altceva.

– Vrei, te rog...

– Vai de mine și de mine ce neatent sunt! Clătină din cap și scoase un sunet disprețuitor. Poate vine vreo fiară sălbatică să-ți ia hainele ori se stârnește vântul și le ia pe sus...

– Quinton James Carlisle, să nu îndrăznești!

Însă amenințarea ei nu fusese deloc convingătoare, de vreme ce nu putea face nimic să-l oprească. La naiba, știa și el asta!

Asta nu făcu decât să-i lărgească rânjetul. Își dădea seama după expresia lui că era tentat să facă exact lucrul de care ea se temea, și anume să plece cu hainele ei, lăsând-o precum Eva în grădina raiului. Șarpe mincinos!

-Aceeași Belle de altădată. Râse din suflet, ca și cum se bucura cu adevărat să o vadă. Ia spune-mi, în continuare preferi cărțile în locul oamenilor?

-În locul unora, da. Și *în special în locul tău.*

Quinton mai că se prăbuși de râs, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ticălosului chiar îi ardea de râs! Ar fi trebuit să aibă decența să se simtă vinovat pentru tot ce pătimise ea din cauza lui în toți anii aceia.

Frustrată, strânse pumnii deasupra apei.

-*De ce* îți place tot timpul să mă superi? Nu mai suntem copii.

-Nu, nu mai suntem. O studie cu o privire întunecată și intensă, care dovedea că era bărbat până în măduva oaselor. Dar când te necăjesc îți apare sclipirea aceea în ochi, Belle, zise el cu o voce mieroasă. Și întotdeauna mi-a plăcut să-ți văd focul din privire.

Începu să tremure. De data asta, nu din cauza frigului.

Dar nu putea avea încredere în cuvintele lui lingușitoare. Din punctul ăsta de vedere, nu se schimbase, dar în rest, era altfel... Era mai înalt, mai lat, mai voinic. Și, imposibil de crezut, mai masculin. Pantalonii strâmți din piele de căprioară îi scoteau în evidență mușchii tari ai coapselor și talia subțire, la fel de bine cum haina mulată pe spatele lui îi reliefa lățimea umerilor. De când îl văzuse ultima oară, se transformase într-un bărbat înalt cât un munte, întocmai ca frații lui mai mari. În schimb, zâmbetul îi rămăsese la fel de charismatic ca pe vremea când era doar un copil.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Belle ar fi spus că era un bărbat atrăgător. Poate chiar chipeș. Din nefericire, îi cunoștea pe frații Carlisle și știa foarte bine ce le putea pielea. Sebastian era cel serios, lui Robert îi plăceau riscurile, iar Quinton... Ei bine, Quinn rezolva orice cu farmecul său.

Oricum, șarmul lui nu mai avea nici o putere asupra ei. Devenise imună. Însă nu-i fusese deloc ușor.

Preț de o clipă, fu tentată să îi arate cât de tare îi făcea sângele să fiarbă, să iasă pur și simplu goală din iaz să își adune hainele. Ce i-ar fi plăcut să-i vadă chipul uimit! Era sigură că o credea incapabilă să facă un lucru atât de îndrăzneț.

Ideea aceea ispititoare o făcu să tremure. Îi era frig, dar simțea în pântec o neliniște incitantă. Era sigură că fata pe care o cunoscuse el nici nu s-ar fi gândit la așa ceva, dar femeia în care se transformase

Annabelle era în stare să facă un lucru atât de neașteptat. Ceva atât de îndrăzneț încât el...

Belle strănută.

– Noroc! zise el, apoi băgă mâna în apa de la marginea iazului. Brrr! Dar nu ți se pare rece?

Miji ochii în direcția lui. Nu voia să mai zică nimic, fiind sigură că de data asta sigur avea să spună ceva nepotrivit.

– Hai, Belle, ieși din apă! Te-ai albăstrit. Ochii îi sclipeau de încântare că o putea necăji. Parcă ești o afină.

Simți că se sufocă. „Afină!" O usturară ochii din pricina cuvintelor lui necugetate și simți un junghi în piept. Trecuseră atâția ani, iar el era atât de necruțător încât să aducă vorba de noaptea aceea oribilă! Și continua să-i zâmbească, nepăsător la cruzimea comentariului său deplasat. Firește, pe el nu-l afectase în nici un fel. Reputația lui nu fusese distrusă din cauza unei bătăi. Inima lui nu avusese de suferit. *A ei* însă, da.

Trupul și-l putea ascunde sub apă, dar umilința neagră care i se așternuse pe chip precum norii de furtună, nu.

Expresia lui nedumerită îi spunea că observase schimbarea ei bruscă, dar nu înțelesese pe deplin efectul spuselor lui. Din cauza nodului care i se pusese în gât, ea se temea să rostească vreun cuvânt, de frică să nu înceapă să plângă. Nu voia să plângă în fața lui, nu voia să îi arate *niciodată* cât de tare o rănise.

– Belle, te-ai... Oh, Doamne! Surâsul îi păli, și ochii i se îmblânziră. Îmi pare rău. A trecut așa de mult timp de atunci, că am uitat.

Ea însă nu uitase și nici nu avea să uite vreodată.

Se ridică în picioare, apoi se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă câțiva pași. Nu îi mai ardea de glume.

– Poți să ieși când vrei.

Stând cu spatele și cu privirea concentrată asupra umbrelor aruncate de asfințit asupra peisajului rural, Quinn auzi plescăitul apei care îi dădu de știre că Belle se îndrepta cu repeziciune spre țărm.

Zâmbi. Annabelle Greene. Iute la mânie, prudentă, serioasă... exact cum și-o amintea. Pe vremea când erau copii, stătuse tot timpul cu nasul în cărți ca o școlăriță. O poreclise Clopoțica doar ca să o enerveze. Așa îi rămăsese numele.

Încă îi plăcea să o enerveze.

Nu o minţise – voia să-i vadă mânia din priviri, întotdeauna îi plăcuse asta. Poate pentru că toate doamnele din înalta societate pe care le cunoştea îşi mascau cu foarte mare atenţie emoţiile. Annabelle nu era aşa, chipul ei simpatic nu fusese niciodată în stare să îi ascundă gândurile, iar zâmbetele ei senine luminaseră întotdeauna încăperea în care se afla.

Poate că lucrurile erau mai simple de atât. Pe măsură ce se maturizase, ajunsese la concluzia că furia avea foarte multe în comun cu pasiunea. Pasiunea stârnită de enervare era aproape la fel de incitantă precum cea stârnită de dorinţă.

– Eşti bine? strigă el peste umăr. Apoi adăugă, doar ca s-o mai necăjească puţin. Clopoţica!

– Sunt... sunt bine!

O auzi clănţănind de frig. Se simţi vinovat că o ţinuse mai mult decât ar fi trebuit în apa aceea rece. Sau poate că nu mai era în stare să vorbească de furie şi doar scrâşnea din dinţi. *Aşa* era Annabelle pe care o cunoştea.

Dumnezeule, chiar trecuseră şase ani de când nu o mai văzuse?

Ultima dată se întâlniseră în Londra, cu prilejul primului ei sezon. Ca un boboc târziu care nu se transformase pe deplin într-o femeie, fusese la vârsta când curbele începeau să i se formeze şi să se contureze. Silueta ei ca varga pe care o avusese până atunci se preschimbase în picioare lungi şi ochi mari ca alunele, stângăcia se transformase în graţie, iar timiditatea i se atenuase într-o sfială naturală. Clopoţica devenise brusc interesantă până şi pentru un bărbat experimentat ca el.

După care o sărutase.

Îşi aducea aminte de aroma dulce ca mierea a buzelor ei, de parfumul sălbatic de iarbă emanat de pielea ei, de moliciunea maleabilă a curbelor ei... De confuzia extraordinară care îl cuprinsese după aceea. Ce Dumnezeu, era Clopoţica! Însoţitoarea mătuşii Agatha. Inocentă şi neexperimentată. Şi cu atât mai interesantă.

Se scurseseră şase ani în care nu o mai văzuse. Judecând însă după schimbul usturător de replici, parcă nu se schimbase. Şi, destul de ciudat, se simţea mult mai uşurat decât ar fi recunoscut că ea nu se schimbase.

Nu se putu abţine să nu o mai întărâte puţin.

– Vrei să te ajut cu ciorapii?

- Rămâi acolo unde ești!

- Dar mă pricep foarte bine la ciorapi de damă, zise el tărăgănat.

- Oh, bombăni ea în barbă. Sunt sigură că te pricepi.

El chicoti. Rămăsese aceeași Annabelle.

Era bine de știut că unele lucruri nu se schimbaseră, mai ales în situația în care totul în viața lui avea să ia altă turnură. Inclusiv invitația neașteptată de a vizita Glenarvon, care îi dăduse planurile peste cap. Mătușa Agatha îi dăduse de înțeles în scrisoare că voia să regleze unele chestiuni financiare, ceea ce era de bun augur pentru el.

- Lady Ainsley zicea că vrei să pleci în America, strigă Belle de undeva din spatele lui. Așa e? Chiar pleci?

Încercarea ei nenaturală de a face conversație de complezență îl făcu să zâmbească. Sau mai degrabă tentativa ei deloc subtilă de a-l trage de limbă ca să afle când intenționa să plece.

- Da.

Dar mai întâi trebuia să-i prezinte omagiile mătușii lui și să intre în posesia sumei pe care aceasta se gândise să i-o dea. Săracii nu puteau face nazuri, iar el avea nevoie de orice bănuț de care putea face rost pentru a-și duce planul la capăt. Perspectivele lui, fiind al treilea ca vârstă dintre frații lui, erau cel puțin limitate, iar asta dacă privea lucrurile optimist. Da, reușise să administreze cu succes proprietatea familiei sale ca ajutor al lui Sebastian, care o moștenise. Adevărul era că avusese mai mult succes decât și-ar fi imaginat oricine altcineva despre o persoană cu reputația lui de sălbatic. În doar doi ani, profiturile proprietății crescuseră cu peste cincizeci la sută.

Era însă proprietatea lui Sebastian, nu a lui, și întotdeauna îl enervase faptul că trebuia să stea în umbra titlului. Își cunoștea meritele, iar asta însemna că trebuia să-și croiască un drum al lui în viață, unde abilitățile proprii îi decideau succesul, iar legătura cu ducele de Trent nu aveau nici o însemnătate.

- Unde te duci, în Noua Anglie sau în Virginia? insistă ea, ca și cum conversația ar fi fost una cât se poate de obișnuită. Ca și cum nici nu ar fi fost dezbrăcată.

- În Carolina de Sud.

- De ce?

Interogatoriul ei îl făcu să zâmbească larg.

- I-am promis tatălui meu.

- Nu, îl corectă ea. De ce în Carolina de Sud am întrebat.

– Acolo locuiește un prieten vechi de-al tatălui meu.

Așa Jeffers fusese înregimentat în batalionul tatălui său în timpul primului război cu americanii, iar după război rămăsese în fostele colonii, unde achiziționase o proprietate destul de mare în apropierea orașului Charleston, de-a lungul râului Ashley, stabilindu-se acolo împreună cu familia lui. El și soția lui nu aveau însă decât fiice.

– A îmbătrânit și nu mai are pe nimeni care să-i muncească pământul. Așa că îl scoate la vânzare.

– Și îl cumperi tu?

– Da.

Afacerea fusese aranjată de tatăl lui. Richard Carlisle înțelesese nevoia lui Quinn de a fi pe propriile lui picioare și nu încercase să-l facă să se răzgândească când își pusese în minte să plece în America. Ba chiar îl încurajase. Lui Quinn nu îi dădea mâna să cumpere singur proprietatea nici măcar la prețul avantajos oferit de Jeffers, drept pentru care tatăl său fusese de acord să-i împrumute suma necesară. Îi pusese o singură condiție: Quinn trebuia să le permită lui Jeffers și soției acestuia să locuiască pe proprietate tot restul zilelor și să aibă grijă de ei.

Iar Quinton avea de gând să respecte ultima promisiune pe care i-o făcuse tatălui său. De fapt, era chiar *ultima* promisiune. Scrisoarea trimisă de Jeffers, în care era de acord cu termenii contractului de vânzare, sosise cu doar trei zile înainte de accidentul în urma căruia tatăl lui își pierduse viața. Quinn fusese nevoit să își amâne planurile, dar profitase de acea promisiune pentru a-și alina durerea și a-i fi alături mamei sale când avusese nevoie de el.

Jeffers binevoise să înțeleagă dorința lui Quinn de a rămâne în Anglia pentru a-și ajuta familia în perioada de doliu și pentru a-l ajuta pe Sebastian să conducă proprietatea până în momentul în care reușeau să angajeze un administrator de moșie priceput. Însă perioada de doliu luase sfârșit și fusese angajat un administrator bun. Iar prezența lui Quinn era necesară în Charleston. Nu putuse să-i fie alături tatălui său în noaptea în care avusese accidentul care îl ucisese, dar putea să aibă grijă de Asa Jeffers.

– Și nu ar trebui să fii deja pe vaporul care merge în Vest? întrebă Belle.

Bună întrebare. Nu mai era timp. Trebuia să ajungă în Charleston înainte de anul nou, pentru că Jeffers nu mai putea ține terenul

pentru el, fiind obligat să-l vândă înainte de aplicarea taxelor. Deoarece trebuia să se îmbarce spre America în doar patru săptămâni pentru a ajunge în timp util, călătoria aceasta până la graniță îi fusese peste mână. Însă nu era atât de mândru ca să refuze un fond suplimentar pe care mătușa Agatha era dispusă să i-l ofere și care îl ajuta nu doar să-și cumpere proprietatea americană, ci și să pornească propria afacere.

– O să fiu în scurt timp, răspunse el ferm.

Firește, știuse că vizita la Glenarvon presupunea să o întâlnească pe Annabelle. Nu se despărțiseră în cele mai bune circumstanțe ultima dată, dar presupunea că aveau să se tolereze reciproc în cele câteva zile înainte de a porni spre coastă.

De abia atunci putea să se gândească la viitor. Nici o clipă mai devreme.

– Quinton! Mi-ai băgat ciorapii în praf!

Zâmbi iar larg. Da. Aceeași Clopoțica pe care o cunoștea.

Sau poate...

Cât se schimbase Belle în ultimii șase ani?

Tentația de a-și satisface curiozitatea era prea mare pentru a o putea ignora. Oricum, cine l-ar fi învinovățit dacă trăgea puțin cu ochiul? La urma urmei, orice bărbat ar fi fost curios să o privească pe femeia pe care nu o mai văzuse de când avea 18 ani, atunci când o sărutase atât de pătimaș.

– Și ia uite! Mi-ai umplut rochia de iarbă.

Oare era aceeași fată deșirată ca pe vremuri? Doar piele și os, colțuri ascuțite și tălpi mari? Sigur avea să plătească pentru gestul pe care urma să-l facă, dar nu se putu abține și se uită peste umăr.

I se opri răsuflarea când o zări în lumina palidă aurie-violacee a asfințitului, goală, rotunjită și cu apa picurând de pe ea, cu trupul întors pe jumătate spre el în timp ce se grăbea să se îmbrace. „Pe toți dracii!" Sâni plini, cu sfârcuri roz-închis întăriți din cauza apei reci, șolduri rotunde și picioare lungi care începeau de la tălpi până la... „Mda." Ei bine, crescuse și se transformase din cap până în picioare.

Înghiți în sec. Clopoțica se transformase în femeie.

Și, Dumnezeu îi era martor, nu fusese pregătit sufletește pentru așa ceva și nici pentru reacția viscerală a mădularului rigid. Dumnezeule, pentru *Clopoțica!* Iar când se întoarse să-și tragă cămășuța peste cap, peste sâni și peste șolduri, întărâtându-l fără să știe cu imaginea

din alt unghi a trupului ei împlinit, noua priveliște îl lăsă din nou fără suflare.

Se întoarse cu spatele înainte să fie surprins holbându-se la ea. Strânse pumnii care îi tremurau pe lângă corp, trase adânc aer în piept și răsuflă încet ca să se liniștească.

Carevasăzică așa. Nu încăpea nici o urmă de îndoială că lucrurile se schimbaseră pe parcursul ultimilor șase ani. În moduri cât se poate de inedite și interesante.

– O clipă mai durează, strigă ea. Nu ajung la...

Auzi țesătura foșnind în spatele lui. Quinn își imagină trupul acela mlădios unduindu-se ca să ajungă să-și prindă rochia la spate, sânii strânși în corsaj și spatele arcuit. Unul dintre picioarele ei lungi era probabil expus pe jumătate de fusta ridicată până la marginea dantelată a ciorapului, pe care ar fi putut să i-l ruleze încet pe coapsă și apoi să-l atingă cu gura.

– Mai am puțin și sunt gata!

Strânse ochii cât putu de tare și încercă să nu se mai gândească la rotunjimea și plinătatea posteriorului ei în timp ce stătea aplecată să-și încalțe cizmulițele. Pufni enervat. Dintre toate femeile, tocmai ea se găsise să-i provoace o asemenea reacție, să simtă mâncărimea aceea...

– Hai odată, mai repede! o grăbi el.

Nu știa cât mai putea rezista să stea acolo fără să se uite.

– Gata, îl anunță ea. M-am îmbrăcat.

„Slavă Domnului!" Se întoarse.

Și încremeni când o văzu în toată splendoarea.

Dulce și cu siguranță încântătoare – și mult mai ispititoare decât își aducea el aminte –, Belle se uită la el printre genele lungi și plecate. Îmbrăcată cu rochia ei de muselină cu model floral delicat, cu părul castaniu-deschis prins, arăta cât se poate de cuviincios, de parcă nici nu ar fi fost surprinsă înotând dezbrăcată. Îi ajungea doar până la umăr, dar avea o siluetă care îi inspira prezența unei amazoane, o alură pașnică și o grație naturală. Nesiguranța ei fusese înlocuită de o încredere în sine pe care își amintea că i-o mai văzuse o singură dată, și anume în momentul în care își încolăcise brațele în jurul grumazului lui pentru a-l săruta.

Belle îi întinse o mână, iar el simți parfumul de iarbă-neagră plutind în aer. Același parfum sălbatic și floral de care își amintea.

Obrajii îi erau delicat înroşiţi, iar mâncărimea pe care o simţise în mădular se preschimbase într-o dorinţă care îl furnica pe toată şira spinării.

– Bine ai venit la castelul Glenarvon! spuse ea încet. Adăugă apoi cu o politeţe uşor înţepată şi o străfulgerare în ochi precum nişte tăciuni mocniţi, pe cale să se aprindă: Sper că vei avea o şedere plăcută.

Capitolul 2

– Aici erați, zise Lady Ainsley pe un ton hotărât când Belle și Quinn intrară în salonul de zi.

Belle îi zâmbi stânjenită pentru că durase atât de mult să se întoarcă, apoi zâmbi în semn de bun venit spre Robert, fratele mai mare al lui Quinton, când îl văzu că se ridicase pentru a o întâmpina. Părea încântat să o revadă.

Mai important era că nu fugise de aici. Asta însemna că Lady Ainsley nu le adusese încă la cunoștință adevăratul motiv pentru care frații fuseseră convocați în ținutul de la graniță, pentru că probabil așteptase să fie și Belle de față.

Își înăbuși un oftat de rușine. Speră că vicontesa renunțase la planul ei nebunesc...

– Cred că ai avut multe de discutat cu Quinton, adăugă optimistă Lady Ainsley.

Nu avu noroc. Simți un gol în stomac când se risipi și ultima fărâmă de speranță.

– Nu prea, se eschivă Belle, refuzând să le prezinte problema reală celor doi bărbați înainte de a fi forțată să o facă. Situația era penibilă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să admită în fața ticălosului de Quinton că nu era capabilă să-și găsească un soț. Nu, nu *capabilă*. Mai degrabă se eschivase cu măiestrie. La drept vorbind, după felul în care se purtaseră bărbații din viața ei, putea fi judecată cu asprime pentru că nu era dornică să se lege pe viață de unul dintre ei?

Acum însă nu mai avea de ales.

Lady Ainsley strânse din buze când auzi răspunsul lui Belle, deloc pe placul ei.

– În tot cazul, îmi pare bine că te-ai întors.

Vicontesa miji ochii curioasă spre Quinton, încercând să-și dea seama ce punea la cale.

Belle se încruntă. Regreta oare Lady Ainsley decizia de a-l aduce aici, când îl avea în carne și oase în fața ei?

Nu părea că regretă, deoarece privirea mătușii lui fu domolită de o licărire optimistă. lui Belle i se strânse din nou stomacul și i se înmuiară genunchii.

-Acum, că suntem cu toții prezenți, anunță vicontesa, Quinton, Robert, bun venit la castelul Glenarvon!

- Mulțumim, mătușă Agatha.

Quinton o sărută pe obraz pe Lady Ainsley, iar ea se îmbujoră de fericire, chiar dacă îi făcu semn să se îndepărteze cu o falsă expresie încruntată. Nu păcălea pe nimeni. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru Quinton. Chiar și când nemernicul nu meritase.

- *Nu aș rata nici o ocazie să te văd.*

Ignorând *pufăitul* ei neconvingător prin care voia să-și arate lipsa de încredere, Quinton îi făcu semn fratelui său că totul e în ordine.

- Totuși, Robert avea de gând să fugă de *o femeie*.

- Nu aveam de gând să fug, îl întrerupse Robert, ușor enervat.

- De fapt, a vrut să scape, clarifică Quinn cu repeziciune.

Robert încuviință din cap.

- De lanțul unei lungi vieți domestice...

- ... și matrimoniale.

- Dar orice evadare din viața casnică...

- ... e o evadare cu folos.

- Așa e! încheiară amândoi într-un glas.

Cei doi bărbați se întoarseră spre Lady Ainsley, în așteptarea unei reacții provocate de schimbul lor rapid de replici. Văduva însă se mulțumi să îi privească doar ca pe niște smintiți.

Într-adevăr, nici Belle nu fu în stare să spună nimic și rămase cu gura căscată. Frații Carlisle avuseseră întotdeauna abilitatea stranie de a-și încheia propozițiile unul altuia, dar de data asta fuseseră... uimitori.

Obișnuită de o groază de vreme cu bufoneriile lor, Lady Ainsley reveni la subiect.

- Așadar, mă bucur să vă văd pe amândoi. Aruncă o privire piezișă spre Belle. Dar nu v-am invitat aici ca să evitați nunțile. Ba aș spune că dimpotrivă.

Cei doi redeveniră serioși și schimbară priviri confuze.

Quinton îndrăzni să zâmbească.

– M-ai invitat aici pentru că ai dorit să mă mai vezi o dată înainte de a pleca spre America. Zâmbetul îi păli când văzu că mătușa ezită să-i răspundă. Nu-i așa?

Spinarea rigidă a lui Lady Ainsley se mai înmuie, de parcă ar fi înțeles că, într-adevăr, această vizită putea fi ultima ei ocazie de a-l vedea pe Quinton.

– Firește că am vrut să te văd. Țin foarte mult la toți copiii lui Elizabeth. Buzele ei se strâmbară într-o grimasă critică. Voi, băieții, ați moștenit mai degrabă trăsăturile familiei tatălui vostru, nu pe ale mele.

Cei doi bărbați rânjiră, iar Belle își dădu seama cu uimire cât de tare semănau. Erau precum două suporturi de cărți în mărime naturală, aceiași umeri lați, păr bălai și ochi de culoarea nopții.

– Sunteți întotdeauna bine-veniți, admise Lady Ainsley după o pauză foarte scurtă. Dar nu din cauza aceasta v-am chemat.

Belle simți că încăperea se micșora în jurul ei, lăsând-o fără aer. Își ținu respirația, îngrozită de momentul care avea să vină...

– Și atunci de ce ne-ai invitat? se interesă Quinn.

Întrebarea pluti în aer precum o dâră de fum. Știind ce avea să urmeze, Belle își coborî privirea spre covor și se îmbujoră toată de rușine.

– Pentru că Annabelle are nevoie de un soț, anunță Lady Ainsley fără altă introducere.

„Oh, Doamne!" Lui Belle i se opri inima în loc.

– Poftim? se răstiră la unison frații, cu vocile lor grave îngroșate de uimire, dar și de panică.

O cuprinse groaza. Ah, ar fi vrut să se poată ascunde sub canapea și să moară acolo!

Cu obrajii arzând, își ridică privirea și îl zări pe Quinton holbându-se la ea. Privirea lui încurcată o măsură din cap până în picioare ca și cum era prima dată când o vedea. Parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte până atunci că și ea se putea mărita.

Belle își dădu ochii peste cap. Ticălosul era probabil îngrozit, deoarece credea că mătușa voia să o mărite cu *el*. Chipul i se înroși și mai tare de rușine. Și de enervare. Ce Dumnezeu, nu era nimic în neregulă cu ea! Putea fi o soție bună. La drept vorbind, el era cel care nu ar fi putut fi un soț bun pentru ea dacă îl cerea pe ticălos și...

„Oh!"

Inima îi tresări, iar undeva în străfundurile minții începu să i se contureze o idee. O idee absolut disperată și nebunească.

„O cerere în căsătorie..."

Lady Ainsley explică totul cu calm:

– Răposatul meu soț a insistat ca Annabelle să aibă traiul asigurat după moartea noastră, un acoperiș deasupra capului. Prin urmare, i-a acordat o moștenire care să acopere toate aceste trebuințe. Umerii i se ridicară când trase aer adânc în piept. Am dorit să o protejăm de orice persoană care ar fi vrut să-i facă rău și totodată să aibă un viitor alături de un soț iubitor, care să o ajute să-și controleze finanțele și să îi ofere dragostea și suportul pe care le merită. Un mariaj precum cel pe care l-am avut cu Ainsley al meu.

– Foarte frumos din partea dumitale și a unchiului Charles, murmură Quinton, urmat de aprobarea lui Robert.

– Așa am crezut și noi, confirmă în mod solemn Lady Ainsley, uitându-se îngrijorată spre Annabelle, care îi evită privirea, neputând suporta îngrijorarea fără speranță a vicontesei. Acesta a fost motivul pentru care am adăugat o clauză suplimentară în actul de moștenire.

Robert se încruntă.

– Și anume?

– Că mă voi mărita până când voi împlini 25 de ani, interveni încruntată Annabelle pentru a o scuti pe Lady Ainsley de răspuns.

Voia să o cruțe de o parte din vina care cu siguranță o măcina pe femeia aceea bună la suflet. Lady și Lord Ainsley nu îi doriseră decât binele, iar Belle îi dezamăgise pentru că nu fusese în stare să-și găsească un soț. Adevărul era însă că nu își dorise să îl găsească. Își dorise să se mărite doar din dragoste.

– Dacă mă mărit până atunci, continuă încet Belle, neîndrăznind să se uite în ochii lui Lady Ainsley de teamă ca una dintre ele să nu înceapă să plângă, voi moșteni castelul Glenarvon. Dacă nu, va reveni bisericii.

Exact asta părea că o să se întâmple pe măsură ce zilele până la aniversarea ei se scurgeau. Dacă nu cumva... Belle se mai uită o dată spre Quinton. De vreme ce o căsătorie din dragoste nu mai părea o opțiune viabilă, putea spera măcar la un soț care să îi permită să păstreze proprietatea și să o administreze după bunul ei plac. Avea nevoie de cineva care nu intenționa să intervină.

Sau care *nu putea* să intervină.

Se simți îmbărbătată. Până la urmă, poate putea profita cumva de nemernicul ăsta.

– Așadar, înțelegeți că trebuie să-i găsim un soț. Vicontesa își mută privirea de la un nepot la celălalt. Și mă aștept la ajutor din partea amândurora.

– *Ce fel* de ajutor, mai exact? întrebă Robert bănuitor.

– Peste două zile, după slujba de duminică, vom anunța ca fapt divers la biserică faptul că Belle a primit o zestre generoasă. Proprietatea castelului Glenarvon. Buzele văduvei se strâmbară dezgustate de consecințele acestui fapt. Mă aștept să se ducă vorba și să ni se umple casa de tot felul de pețitori care să o ceară de soție. Voi va trebui să îl alegeți pe cel mai potrivit dintre ei.

– Dar e... începu Quinn gânditor, însă tăcu atunci când se uită spre Belle.

„Adică să mă vindeți cui licitează mai mult?" Belle nu îndrăzni însă să dea glas acestui gând, știind că ar fi rănit-o foarte tare pe Lady Ainsley.

– La fel ca orice altă tânără din înalta societate care își face debutul în Londra și își face cunoscută intenția de a se mărita, își duse văduva ideea până la capăt. Singura diferență este că acele tinere au la dispoziție mai multe sezoane să-și aleagă un soț, pe când noi avem doar patru săptămâni.

Belle se cutremură. Lady Ainsley parcă făcuse o referire la un plan de luptă pentru capturarea dușmanului.

– Acesta este motivul pentru care avem nevoie de voi aici, continuă văduva. Annabelle nu are rude de sex masculin care să o ajute cu formalitățile ce țin de pețit și de alegerea persoanelor eligibile și tocmai de aceea v-am convocat pe voi să ne asistați. Veți fi păzitorii ei. Pețitorii vă vor aborda, iar voi îi veți evalua în consecință. În cazul în care decideți că respectivul este suficient de bun pentru a o curta pe Annabelle, îi acordați permisiunea. În caz contrar, trebuie să vă asigurați că respectivul pleacă și nu o mai deranjează.

Belle rămase cu privirea ațintită asupra covorului, nevrând să își ridice ochii pentru a se lămuri ce impresie făcuse planul lui Lady Ainsley asupra celor doi. Nu voia nici să vadă privirea acuzatoare – sau, mai rău, amuzată – a lui Quinton.

-Acesta este planul nostru, încheie vicontesa. Și va funcționa. Încă nu ne-am pierdut speranța.

Belle însă și-o pierduse. *Aproape* complet.

Aruncă o privire pe furiș spre Quinn în vreme ce ideea disperată din mintea ei începea să prindă cu adevărat contur. „O cerere în căsătorie." Era ridicolă și necugetată, absolut nebunească...

Și probabil singura soluție pe care o mai avea.

Quinn ridică sceptic o sprânceană.

-E nevoie de un ticălos...

-... pentru a recunoaște un ticălos? termină Robert propoziția.

-Exact, spuse Lady Ainsley, încuviințând maiestuos din cap.

Era de lăudat faptul că cei doi nu începuseră să râdă în hohote și nici nu se scuzaseră să plece când îi auziseră planul.

Quinn clătină din cap, vădit tulburat de nebunia acestui plan.

-Mătușă Agatha, știi că am face orice pentru dumneata și pentru Annabelle. Aruncă o privire jenată spre Belle. Dar noi nu cunoaștem nici un gentleman prin părțile astea.

Robert se grăbi să-i dea dreptate.

-Nu avem de unde să știm pe cine să recomandăm sau pe cine să punem pe fugă.

-Eu sunt de părere că o să vă descurcați fără probleme. Lady Ainsley trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii. La vremuri disperate, măsuri disperate, nu-i așa, Annabelle?

-Da, murmură ea gânditoare.

Oh, cu siguranță ideea ei era disperată!

-Și nu te curtează nimeni acum? Quinn se întoarse spre Belle. Nu există nimeni care să țină la tine?

Întrebarea *asta* o duru. Din cauza lui, a nopții balului de la St James nu avusese nici un pețitor serios, dar nici nu încurajase pe nimeni. Toți bărbații din viața ei o dezamăgiseră până la urmă, încercând fie să o controleze cu brutalitate, fie să-i facă rău voit. Până și Lord Ainsley, pe care îl iubise ca pe un tată, îi dirija viața chiar și acum. Ce motiv să fi avut să se lege pe viață de un bărbat?

-Nu există, recunoscu ea, încercând în zadar să ignore umilința apăsătoare din piept.

Societatea considera femeile nemăritate de 25 de ani ca fiind scoase din uz. De fapt, un mod delicat de a spune *fată bătrână* pe care nu o vrea nimeni. Lipsa statutului matrimonial reprezenta

o dovadă a faptului că era ceva în neregulă cu ea, că era o femeie pe care o ocoleau bărbații. Belle era condamnată de două ori. Nu doar că reputația îi fusese distrusă în urmă cu șase ani, dar trăia între două lumi - ca însoțitoarea unei lady, nu era suficient de bună ca să se căsătorească cu cineva din înalta societate, dar era prea bună pentru a se mărita cu un bărbat obișnuit din sat.

Ca și cum ar fi fost invizibilă. Și asexuată.

Până de curând, acest lucru nu o deranjase. Socotise că viața de femeie nemăritată îi asigura calea către independență. Fără un bărbat care să o controleze sau să-i spună ce să facă, fără un soț care să țipe sau să ridice mâna la mânie. Se putea îmbrăca așa cum voia și își putea petrece timpul făcând ce-i plăcea și nu avea să fie niciodată nevoită să renunțe la casa ei din cauza acțiunilor unui bărbat.

Aceasta era ironia amară a situației în care se afla. Se întâmpla din nou ca un bărbat să îi controleze viața, chiar dacă de dincolo de mormânt, în timp ce altul putea să o salveze.

- Gentlemanul care deține proprietatea vecină a cerut-o în căsătorie, comentă Lady Ainsley, sesizând tulburarea lui Belle. Sir Harold Bletchley. Deocamdată, este principalul pretendent al lui Annabelle.

Pe Belle o cuprinse brusc groaza și aruncă o privire panicată spre Quinn.

- Nu este pretendentul meu, o corectă ea pe vicontesă cât de delicat putu. Nu voia să existe nici un fel de confuzie în mintea lui Quinn cu privire la relația ei - sau, mai bine zis, la lipsa relației - cu Sir Harold. Nu îmi face curte și nu am acceptat nici un fel de propunere din partea lui Sir Harold ori din partea altcuiva.

Dacă era aici Quinn, poate nici nu mai trebuia să o facă. Fu prima dată când putu să își reconsidere situația cu o brumă de optimism.

- Totuși, a cerut-o mai demult și i-ar face bucuros curte, interveni vicontesa. O simpatizează mult pe Annabelle.

Probabil. Dar părea să-i simpatizeze mai degrabă moștenirea.

- Speram că poate se mai ivește cineva, explică ea. Cineva mai potrivit pentru mine.

Privirea îi alunecă spre Quinton. Dacă soarta era de partea ei, poate tocmai îl găsise pe cel pe care îl căuta. La timpul potrivit.

- Citirea publică a anunțului de căsătorie durează trei săptămâni, le aminti Robert. Privirea lui îngrijorată se înmuie când se îndreptă spre Belle. Nu ai prea mult timp.

–Am făcut rost de o aprobare specială, îi informă Lady Ainsley. Văzând că afirmația ei îi surprinse pe toți, le explică: Arhiepiscopul e prieten de familie.

–Firește, bombăni Belle, și umerii i se prăbușiră.

După câte se părea, până și Dumnezeu voia să o vadă măritată.

–Dorim ca festivitățile de nuntă să coincidă cu ziua ei de naștere, continuă vicontesa. Ar fi evenimentul perfect.

–Am înțeles, rosti sacadat Quinn.

Belle își dădu seama din expresia confuză de pe chipul lui că nu pricepuse mare lucru. Habar nu avea cum fuseseră prinși Quinn și Robert în încurcătura asta.

–Ținând cont de situația lui Belle și de *toate* evenimentele care au adus-o aici, sublinie mătușa ei pentru a-i aduce aminte subtil de rolul pe care el îl jucase, ne vei ajuta bucuros, nu-i așa, Quinton?

Nu fusese o întrebare.

El o fixă câteva momente, timp în care se așternu o liniște atât de apăsătoare, încât s-ar fi putut pierde în ea.

–Bineînțeles.

Văduva dădu aprobator din cap, mulțumită de răspunsul lui.

–Iar Annabelle te va lăsa la fel de bucuroasă să îi găsești un soț.

Ironia neintenționată a cuvintelor ei o făcu pe Annabelle să zâmbească.

–Nu-mi mai încap în piele de bucurie, comentă Belle.

Ochii de culoarea safirului ai lui Quinn se îngustară suspicioși. Își dăduse seama că afirmația ei fusese o minciună, deși habar nu avea care era adevăratul motiv din spatele ei.

–Ah! Lady Ainsley răsuflă recunoscătoare când majordomul își făcu apariția în cadrul ușii. A venit Ferguson.

Majordomul făcu o plecăciune spre vicontesă, apoi spre ceilalți.

–Cina este gata, milady.

–Prea bine.

Lady Ainsley puse capăt conversației oferindu-i brațul lui Robert pentru a o conduce în sufragerie, lăsând-o pe Belle cu...

„Quinton."

Trase adânc aer în piept să se liniștească și pentru a nu spune ceva regretabil. Nu era indicat să îl sperie tocmai acum, când el era scăparea ei. Neavând de ales, îl luă de braț.

În timp ce îi urmară îndeaproape pe Robert și pe vicontesă, el se aplecă cu gura la urechea ei.

– Ce naiba se petrece aici?

– Lady Ainsley ți-a explicat foarte bine, șopti ea cu obrajii roșii ca focul. Vrea să mă ajuți să-mi găsesc un soț ca să îmi pot primi moștenirea. Atât și nimic mai mult.

Miji ochii neîncrezător.

– Minți!

– Ba nu.

Îi privi scrutător obrajii înroșiți.

– Minți de stingi!

Își dădu ochii peste cap. La naiba cu obrajii roșii și la naiba cu rânjetul de pe chipul lui! Nemernicul o înfuriase. Și totuși, inima ei nătângă bubuia ca o trădătoare din cauza respirației lui calde care îi gâdila lobul urechii.

Se strâmbă în sinea ei. Ce gâsculiță disperată era! Fusese prinsă mințind, lumea ei era pe cale să se prăbușească – deși știa ce ticălos era –, și ea tot era atrasă de el. La fel se întâmplase în urmă cu șase ani, de asta ajunsese în situația aceea dezastruoasă. Iar dacă acum nu era atentă, avea s-o pățească din nou.

În timp ce intrară în vechea sală de banchete transformată în salon pentru cină, înaltă cât două etaje, de la podeaua de piatră până la grinzile de lemn de pe tavan, el o bătu cu amiciție pe umăr.

– Hai, spune-mi adevărul, o luă el cu frumosul. Chiar vrei să te ajut să-ți găsești un soț?

– Mai mult decât poți să îți dai seama, murmură ea cu sinceritate.

– De ce? o întrebă el direct.

Asta în nici un caz nu putea să-i spună! Dacă el îi descoperea planul înainte de a fi pregătită sufletește să i-l împărtășească, era în stare să plece chiar atunci. Iar apoi ce avea să se aleagă de ea? Se prefăcu că nu pricepe întrebarea și răspunse:

– Nu pot apela la un vechi prieten la nevoie?

Strâmbându-se din pricina acestei eschivări ostentative, o conduse pe lângă masa la care puteau sta cincizeci de persoane la cele patru locuri amplasate pentru ei în capătul îndepărtat, lângă șemineu, unde Robert o poftise deja pe vicontesă să se așeze.

– Între noi au existat tot felul de lucruri, Belle, recunoscu Quinn pe o voce baritonală, care o răscoli ca o ploaie caldă de vară. Dar nu am fost niciodată *prieteni*.

Mintea ei fu invadată de amintirea sărutului de sub bolta de trandafiri, de robustețea trupului lui lipit de al ei, de moliciunea

surprinzătoare a buzelor lui calde... O năpădi un nou val de fierbințeală. Când se gândea că viitorul ei depindea de pușlamaua aia... Nu-i plăcea deloc că se înjosise atât de mult încât să apeleze la ajutorul *lui*.

Cu toate acestea, simțea că bărbatul care îi sfâșiase inima și care o făcuse să se dezică de toți bărbații și de toate farmecele lor prefăcute era tocmai cel care o putea salva.

– O să-ți explic mai târziu, murmură ea. Promit.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar fu totuși de acord.

– Bine. Fie cum vrei tu.

Se simți ușurată.

– Mulțumesc...

– Deocamdată.

Îi trase un scaun. Ea se strâmbă enervată spre el, după care se așeză.

Se aplecă peste umărul ei pentru a o avertiza:

– Cumva tot o să te fac să-mi spui adevărul. Chiar dacă va trebui să te leg și să te torturez.

Rămase cu răsuflarea întretăiată. Înainte ca mintea ei năucită să scormonească după un răspuns potrivit pentru *asta*, el se îndepărtase deja ca să se așeze la locul lui. Continuă să îl fixeze cu privirea, dar pacostea aceea enervantă nu catadicsi nici măcar să se uite în direcția ei ca să-i poată vedea expresia aspră pe care o merita.

Belle își mușcă buza de jos și se uită fix la el peste masă când valetul aduse primul fel de mâncare. Oh, bineînțeles că nu fusese încântat că era obligat să o ajute să-și găsească un soț. Expresia crispată de pe chipul lui când se întoarse să vorbească cu Lady Ainsley o făcu pe Belle să se teamă că el nu avea să accepte planul ei. Nu exista însă altă cale de a-și păstra casa, nu avea cum să evite altfel riscul de a se trezi în același tip de mariaj nenorocit avut de mama ei.

Lady Ainsley avea dreptate. La vremuri disperate, măsuri disperate, iar ce-și propusese Belle era un lucru cât se poate de disperat. Acum știa că era singura cale.

Trebuia să se mărite cu Quinton Carlisle.

Quinn miji ochii spre Belle, care stătea în partea cealaltă a salonului, unde se adunaseră după cină. „Ce se petrecea cu Clopoțica?"

Cina decursese în mod plăcut, nu încăpea discuție, doar că își petrecuse jumătate din timp întrebându-se care era situația lui Belle,

iar cealaltă jumătate imaginându-și cât de mult s-ar fi distrat să o lege cu adevărat, mai ales că o văzuse dezbrăcată la iaz.

Anunțul mătușii că Annabelle trebuia să se mărite îl uimise peste măsură. Mai auzise de astfel de condiții puse de cei din înalta societate pentru a-și forța copiii să li se supună, în special pe cei care nu erau primii născuți și care nu erau constrânși de moșteniri și de presiunile menținerii titlurilor nobiliare pe care le aveau moștenitorii. Una dintre metodele de a se asigura că fiii și fiicele se căsătoreau conform statutului lor și își respectau acest statut era controlarea accesului la venituri.

Pentru Belle însă nu existau asemenea constrângeri. Era foarte puțin probabil ca un domn cuviincios dintr-o familie respectabilă să se atașeze vreodată de ea, indiferent de mărimea zestrei ei. Mai mult ca sigur, unchiul ei știuse acest lucru. Răposatul Lord Ainsley ar fi trebuit să-i dea direct proprietatea, care să fie căminul ei și să-i asigure traiul în cazul că rămânea nemăritată.

În schimb, unchiul Charles nu făcuse decât să îi crească vizibil șansele de a cădea pradă unui vânător de zestre. Tocmai de aceea mătușa Agatha era atât de pornită să îi solicite prezența aici.

Asta însă nu lămurea întreaga situație.

Annabelle ascundea ceva și până la urmă el avea să afle ce anume. O știa și ea, pentru că, după ce terminaseră de mâncat, se tot ferise de el. Parcă nu avea încredere în ea dacă s-ar fi aflat în preajma lui. Chiar și când stătea și cânta la pian în cealaltă parte a încăperii, prefăcându-se că îl ignoră și ratând jumătate din note pentru că nu se putea concentra.

Majordomul deschise ușile duble, lăsând să intre valetul cu tava cu cafea. O lăsă pe bufet și se retrase.

– Ah, a fost adusă cafeaua, comentă mătușa Agatha în timp ce luă asul aruncat de Robert la jocul de cărți. Vă rog să vă serviți. Seara, renunțăm la formalități la Glenarvon.

Oftatul apăsat al lui Ferguson o contrazise, dar majordomul aranjă conștiincios serviciul de cafea, apoi se retrase într-o parte și așteptă să toarne în cești.

Belle se ridică de la pian și traversă încăperea pentru a fi servită cu o cafea.

Quinn făcu la fel. În timp ce Ferguson se întinse după ceainic, veni în spatele ei.

– Belle.

Buzele ei se întredeschiseră într-un amestec ciudat de nervozitate și conștientizare, care preț de o clipă îl făcu să se gândească la un iepure care știa că s-a prins în laț, dar nu putea fugi de frică să nu-l strângă și mai tare. Ea își fixă privirea în gol, nevrând să se uite la el. Acum Quinn era și mai hotărât să afle adevărul.

Ferguson termină de turnat și îi întinse ceașca.

Se întoarse să plece, dar Quinn o apucă de cot și o opri, obligând-o să rămână lângă el dacă nu voia să facă o scenă. Se încordă și icni, iar el o simți tremurând.

– Vreau și eu o cafea, Ferguson, comandă el, deși nu avea chef să o bea. Avea însă un motiv bun să rămână lângă ea.

Majordomul încuviință din cap și mai turnă o ceașcă.

– Spune-mi adevărul, Belle, o presă el. De ce ai nevoie de ajutorul meu?

Ezită și preț de o clipă avu senzația că avea să îi spună. Privirea ei însă se îndreptă nesigură spre majordom.

– Nu pot să-ți spun chiar acum, răspunse ea în șoaptă. Ne-ar putea auzi cineva.

Ferguson se zburli pentru că tocmai trăsese cu urechea. Lui Quinn i se păru că majordomul chiar *pufni* enervat.

– Nu te poți eschiva la nesfârșit, o avertiză el. Am tot dreptul să știu.

– Ți-am spus că...

– Nu mi-ai spus nimic. Luă cafeaua întinsă de Ferguson, care se întoarse pufnind și, profund jignit, se retrase politicos la câțiva metri de ei. Nu ai făcut decât să îmi ridici tot felul de semne de întrebare.

Ea se încruntă.

– Acum ești pur și simplu încăpățânat.

El nu o băgă în seamă, știind că ea voia să îl enerveze suficient de tare ca să o lase în pace. Nici o șansă! Nu crezuse un cuvânt din balivernele sentimentale pe care i le turnase mai devreme, când îi ceruse să ajute o veche prietenă.

– Am de gând să mă țin după tine până când cedezi și îmi spui adevărul, o avertiză el. Cu un rânjet încrezător pe buze, adăugă pe cel mai șmecheresc ton doar ca să o enerveze: Așa cum fac de fiecare dată cu femeile.

– Cu *asta* nu-ți ține, replică ea cu nasul pe sus și își trase cotul, dar nu înainte să se îmbujoreze. Clătină din cap, bombănind în

barbă: Nu am absolut nici o legătură cu sosirea ta aici. Mătușa ta a pus totul la cale. Făcu o pauză cu gura ușor întredeschisă, vrând să spună ceva, dar fără să dea prea multe în vileag. Dar am idee cum am putea scăpa din încurcătura asta.

„Interesant!" Se aplecă spre ea...

– Veniți și voi, îi strigă Agatha, întrerupându-i. Ne mai trebuie niște jucători de whist.

– Sigur. Belle îi zâmbi mătușii ei ca și cum ar fi discutat cu Quinn despre vremea din acea seară. Se întoarse să se ducă la masa de joc, dar se opri o secundă să-i pună mâna pe braț și să-i șoptească: Ne întâlnim în bibliotecă la miezul nopții.

Numai o fată cu mintea doar la cărți putea alege drept loc de întâlnire biblioteca. Nu era exact genul de rendez-vous de la miezul nopții care să îi stârnească curiozitatea, dar Clopoțica reușise să-l facă curios. Din mai multe puncte de vedere.

Și nu se putu abține să nu o ia peste picior.

– O întâlnire în miez de noapte? Se prefăcu uimit. Vai, Belle, sunt absolut șocat!

Ea încremeni, uluită de insinuarea lui.

– Nu este nici o întâlnire!

Când îl văzu că îl umflă râsul, umerii i se încovoiară de enervare. Suspină adânc, știind că mușcase din momeală.

– O să vină ziua, Quinton Carlisle, spumegă ea de furie, când o să regreți toate copilăriile prostești cu care m-ai chinuit în toți anii ăștia!

Dar nu câtă vreme el ar fi putut vedea focul ce o ardea pe dinăuntru. Exact ca în acel moment. Pur și simplu, era prea fermecător ca să-l evite.

– Poate, îi dădu el dreptate, după care se duse să se așeze la masa de joc, râzând pe înfundate de privirea clocotitoare cu care îl urmărea. Încă nu a venit ziua aia, mormăi el în barbă.

– Annabelle, o strigă mătușa Agatha, avem nevoie de tine!

Se văzu nevoit să îi admire stăpânirea de sine când ea reuși să afișeze un zâmbet lipsit de griji și să se strecoare în scaunul de lângă el ca să joace cu mătușa Agatha împotriva celor doi frați, lăsând impresia că între ei nu se întâmplase absolut nimic. Cu toate acestea, își puse cafeaua departe de ea, ca nu cumva să-i vină ideea să i-o verse în poală.

Ah, Clopoțica! De fiecare dată imprevizibilă și provocatoare și întotdeauna o delectare să o sâcâi și să o tachinezi! Și mult mai interesantă decât tinerele acelea din înalta societate cu care își petrecea vremea în Londra.

Robert împărți cărțile și, cum stabiliră atuul și începură să joace, conversația deveni mai relaxată. Mătușa Agatha se interesă de detaliile legate de nunta lui Sebastian cu Miranda, întrebând până și de prăjiturile care le fuseseră servite la micul dejun. Izbucni în hohote de râs când Quinn povesti cum Faith, fiica lui Edward și a lui Kate Westover, care se ocupase de flori, îl pocnise în cap pe micuțul Stephen Crenshaw, cel care ținea verighetele, cu coșul ei de petale.

– Băiatul s-a născut cu titlul de marchiz, râse mătușa Agatha. E foarte bine să se obișnuiască de mic cu răul. Mai ales când are de-a face cu femei enervate și cu flori.

– Draga mea, te rog să nu-mi mai tai asul!

– Scuze! Belle își mușcă buza și se încruntă, parcă neînțelegând ce cărți avea în mână. Nu îi era deloc mintea la joc.

– Eu sunt mare admirator al florilor și al femeilor, murmură Quinton alene în timp ce încasă punctul și îi cedă mâna lui Robert.

Aluzia aceea răutăcioasă o făcu pe Belle să îi arunce o privire piezișă și ucigătoare. Comentariul lui trecu pe lângă urechile mătușii Agatha și ale lui Robert.

Agatha amestecă cărțile și le împărți pentru următoarea mână.

– Și Elizabeth ce mai face?

Quinn se încruntă și răspunse încet:

– Mama se simte mult mai bine.

Ultimii doi ani fuseseră însă un iad pentru ea. Din cauza morții neașteptate a lui Richard Carlisle, fusese la un pas să se stingă și ea de durere.

Nu, suferise și mai mult. Simțise o angoasă de nesuportat care o devorase pe interior, o durere și o dezolare atât de mari, încât de abia reușise să treacă peste ele. În primele săptămâni negre după moartea tatălui lui, Quinn stătuse la căpătâiul patului ei și o ținuse zile în șir de mână, implorând-o să bea puțină apă sau supă, să mănânce ca să capete puteri. O văzuse stingându-se sub ochii lui, iar la un moment dat, doctorul Brandon îi chemase pe el și pe frații lui să le spună că se temea că avea să piară și ea.

Quinn revenise lângă patul ei și începuse să o implore din nou, de data asta să nu moară. Să nu îl părăsească pe el sau familia.

Reușise să îl înțeleagă și, încetul cu încetul, își revenise. În cele din urmă, renunțase la jelit și revenise la viață, participând activ în sezonul trecut la viața socială, când o susținuse pe Miranda Hodgkins și o ajutase cu nunta atunci când Sebastian, fratele lui, se îndrăgostise de ea. Nici acum însă nu redevenise femeia plină de viață și energie de odinioară. Moartea soțului îi pălise lumina lăuntrică, iar Quinn nu credea că avea să mai strălucească vreodată la fel de tare.

– Mi-am făcut griji pentru ea, murmură mătușa Agatha. Regret că nu am putut să o vizitez când a jelit, dar trecuse atât de puțin timp după dragul meu Ainsley...

Vocea Agathei se stinse. Nu-și ridică privirea de la cărți, dar Quinn îi văzu lacrimile lucind în ochi și i se strânse inima. Mătușa lui era o altă văduvă pe care moartea soțului fusese la un pas de a o răpi și pe ea.

Acesta era exact motivul pentru care intenționa să rămână celibatar. Ce avantaje îi putea oferi un mariaj? În toate căsniciile pe care le văzuse, partenerii fie se uniseră pentru a achiziționa proprietăți sau poziții sociale, fie ajunseseră să se deteste reciproc – asta dacă se plăcuseră vreodată sau se căsătoriseră din dragoste. Dar, în cele din urmă, toate aceste cupluri ajungeau să fie la fel de nefericite, dacă nu și mai rău. Pentru că dragostea se sfârșea întotdeauna. Întotdeauna. Iar după aceea nu mai rămânea decât durere.

Pentru unii mariajul era un lucru bun, de exemplu pentru sora și fratele lui, care aveau nevoie de perechea lor precum florile de apă pentru a înflori. Pentru el, nu. Nu își permisese niciodată să își dorească atât de tare o femeie și nici măcar să lase o femeie să aibă așa de mare nevoie de el încât să plângă de durere pentru el.

Iar în afară de asta, oricum nu putea să se căsătorească, pentru că urma să se stabilească în America, unde îl așteptau ani întregi cu zile lungi și muncă grea pentru a atinge culmile succesului.

– Miranda a fost de mare ajutor în perioada de doliu a mamei, zise Quinn gânditor. Slavă Domnului că a fost acolo!

– Mai ales când s-a măritat cu Seb, interveni Robert. Mama e în al nouălea cer acum, că și-a văzut doi dintre copii fericiți la casele lor.

– Care i-au dăruit și nepoți, adăugă Quinn.

– Lucru care ne scutește pe noi, rânji Robert.

– Cel puţin o vreme. Aruncă o privire amuzată spre fratele lui. Tot speră că până în vară o să mai fie o nuntă.

– Oh? Belle ridică privirea spre Quinn cu o expresie la fel de îndurerată şi aproape la fel de cuprinsă de panică precum Robert. Doar nu te... Aşa e, Quinton?

– Nu eu, Robert, le informă el, spre încântarea Agathei şi întristarea lui Robert, dar şi spre uşurarea vizibilă a lui Belle, care se lipi la loc de spătarul scaunului. „Ciudat!" A curtat fiica unui general din Londra. O fată încântătoare, pe nume Diana Morgan, căreia îi plăcea să îngrijească trandafirii. Iar pentru că voia să o pună din nou pe jar pe Belle, adăugă: Dacă îmi amintesc eu bine, Annabelle, şi ţie îţi plăceau trandafirii.

Belle rămase fără replică în faţa unei asemenea aluzii intime. Aruncă o privire panicată spre Lady Ainsley, dar vicontesei nu i se păru nimic ieşit din comun. Îşi ridică bărbia şi pufni cu trufie:

– S-ar putea, când eram mai tânără... şi *extrem* de naivă.

În loc să-l enerveze, aşa cum intenţionase, el îi zâmbi larg, ceea ce o făcu să se foiască în scaun.

– Iar mi-ai tăiat asul! exclamă exasperată Agatha.

– Scuze, mormăi Belle, de data asta nemaiputând să-şi controleze emoţia care o făcu să se coloreze în roz de la gât până la obraji.

La naiba, lui Quinn începea să-i placă s-o vadă roşind!

Neputând să-şi dea seama ce anume la Annabelle îi stârnea atitudinea aceea ştrengărească, ci doar că nu era în stare să se stăpânească, el murmură:

– Îţi pot spune din proprie experienţă că trandafirii pot fi foarte înşelători.

Belle îl săgetă cu privirea.

– Trandafirii sunt un pericol real. De la distanţă par foarte drăguţi şi încântători, continuă el.

Belle dăduse valetul de cupă ca să ia levata, ignorând expresiile confuze ale Agathei şi a lui Robert, care nu pricepeau de ce discuţia luase o turnură atât de ciudată. Crezu că levata era câştigată de ea, deşi Robert acoperise cu regele.

– În spatele aspectului lor plăcut, au o grămadă de ţepi, adăugă Belle.

Lady Ainsley îi aruncă o privire stranie.

– Dar primăvara trecută ai stat şi ai sădit un rând de trandafiri de-a lungul terasei sudice.

Belle se înroși, fiind prinsă cu minciuna. Quinn se simți vinovat pentru că o tachina.

Ea trase aer în piept să se calmeze.

– Da, nu toate florile sunt rele, fu ea de acord ea. Crinii, macii, margaretele...

– Clopoțeii? o întrebă el pe un ton nevinovat, sorbind imediat din cafea ca să-și ascundă rânjetul.

Se vedea treaba că nu îl mustrase prea tare conștiința că o necăjea.

Ea încremeni preț de o clipă. Se ridică apoi în picioare mult mai calmă decât se așteptase el și lăsă cărțile încet pe masă.

– Îmi pare rău, dar sunt obosită și mă doare capul, anunță ea. Am o durere de cap foarte, foarte *enervantă*.

Când Quinn deschise gura să răspundă, îi aruncă o privire încruntată. Decise că era mai bine să tacă.

– Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă retrag. O seară bună! Înclină capul spre Lady Ainsley și Robert, apoi se uită la el cu o expresie aspră: Quinton.

Traversă salonul cu un aer semeț și cu o postură imperială, cu siguranță învățate de-a lungul anilor de la mătușa lui.

– Ce Dumnezeu? comentă Agatha lăsând cărțile din mână și abandonând jocul.

Vicontesa își arcui o sprânceană spre Quinn, cu o expresie între amuzament și acuzație.

– Cred că este foarte obosită, murmură el, oarecum ros de remușcări.

Lui Quinn deja îi era dor de compania ei. În lipsa ei, încăperea părea, în mod inexplicabil, goală.

Totuși, când Belle se îndreptase spre ieșire, îi zărise focul acela din priviri de care începuse să fie dependent. Nu avea de gând să rateze nici o ocazie să îl ațâțe sau să îi provoace roșeața trădătoare care îi colora obrajii. Îmbujorarea aceea avea o însemnătate mult mai profundă decât începea el să priceapă.

Și îi plăcea nespus de mult.

Capitolul 3

„Fir-ar să fie!"

Annabelle simți o durere puternică în picior când se lovi cu degetul mare de unul din scaunele de pe coridorul întunecat. Își prinse degetul dureros cu mâna și începu să țopăie într-un picior. Mormăi printre dinți și îl blestemă pe Quinton Carlisle. Era singurul capabil să-i provoace probleme chiar și când nu era în preajmă.

Răsuflă din greu și se grăbi.

Peste casă se așternuse liniștea, auzindu-se doar sunetul slab al pendulei de la primul etaj ce vestea miezul nopții, iar pentru că singura lumină călăuzitoare era o rază firavă de lună, de abia vedea pe unde pășea. Putea străbate însă toată casa cu ochii închiși – dacă se gândea la degetul lovit, poate nu *chiar* cu ochii închiși. Cu toate acestea, iubea fiecare colțișor al acelei case vechi de două sute de ani, unde tot timpul era curent, cu covoarele ei uzate și draperiile decolorate, mobila solidă și probabil cu câte o familie de șoricei cuibărită în fiece perete. Acesta era unicul loc în care se simțea împăcată cu ea însăși, unde se simțea în siguranță și iubită. Era locul care îi umplea inima. *Acasă*. Nu-și putea imagina că ar putea locui în altă parte.

Poate nici nu mai era nevoie.

Înfășurată într-un șal alb peste cămașa de noapte din bumbac, străbătu casa în întuneric, de teamă să nu fie văzută cu o lumânare aprinsă de Lady Ainsley sau de vreun servitor, care s-ar fi întrebat cu siguranță de ce se strecura noaptea ca un hoț. Însă Lady Ainsley sforăia ca un gater când Belle trecu prin dreptul camerei ei, iar casa era cufundată în întuneric pentru că toți servitorii se duseseră la culcare.

Până în clipa aceea, nici urmă de Quinton. Sperase că avea să fie un gentleman și să vină la întâlnirea cu ea. Sau poate că era destul de interesat de partea financiară și își dorea să afle dacă Lady Ainsley intenționa să îi dea vreo sumă de bani. Nu îi păsa din ce motiv

se hotăra să se întâlnească cu ea, atâta vreme cât avea să asculte ce urma să-i spună.

După cină o scosese rău de tot din sărite. La ce Dumnezeu îi fusese mintea? Toate insinuările acelea viclene... și tocmai în fața lui Lady Ainsley. Belle nu avusese de ales și trebuise să pretindă că o durea capul pentru a pleca de acolo înainte să spună ceva regretabil. Sau înainte de a fi nevoită să recunoască în sinea ei că în continuare Quinn o făcea să i se strângă stomacul. O scotea și mai tare din sărite faptul că încă avea acel efect asupra ei după tot ce suferise din cauza lui.

Dumnezeule, cât de disperată era dacă ajunsese să depindă de nemernicul acela! Actul de moștenire nu avea însă nici o clauză salvatoare. După moartea vicontelui, ea și Lady Ainsley îl chemaseră pe avocatul familiei, dar acesta nu găsise nici o portiță de scăpare. Singura cale era să se căsătorească, iar dacă voia să fie sigură că bărbatul cu care se mărita nu avea de gând să îi fure Glenarvon sau să se poarte urât cu ea, atunci Quinton Carlisle era ultima ei speranță.

Ajunse în bibliotecă și se strecură înăuntru, unde era beznă și nu găsi pe nimeni. Nu era însă pregătită sufletește să cedeze. De două lucruri era sigură în ceea ce îl privea pe Quinton – el nu rata niciodată o întâlnire în miez de noapte cu o femeie și întârzia de fiecare dată. Și în orice împrejurare.

Se duse așadar la masă, aprinse o lumânare și așteptă. Apucă mânerul curbat al suportului de alamă, atrasă de raftul de cărți. Ridică lumânarea să citească titlurile gravate în cotoarele de piele și material textil, iar în timp ce mută lumina de-a lungul șirului de cărți, își plimbă degetele peste ele, neputând să se abțină să nu le atingă.

Iubea cărțile. Oh, nu le iubea oricine? Mirosul de hârtie în după-amiezile ploioase, atingerea foilor ușor scrijelite când dădea paginile, toate informațiile și aventurile minunate dintre copertele lor care de abia așteptau să fie descoperite... Le iubea cu totul! Dar cel mai mult iubea felul în care îi oferiseră alinare. Ori de câte ori avusese de ales între a se furișa să citească o carte, când putea să își lase imaginația să zboare liberă și să creadă că orice era posibil, și a fi obligată să fie politicoasă, chiar dacă oamenii erau mult prea tăioși cu ea, ei bine, alesese cu dragă inimă cartea.

În timp ce se gândea să ia o carte cu ea în cameră, știind că erau șanse mici să adoarmă în noaptea aceea, își opri degetul pe *Don Quijote*. Era una dintre cărțile ei favorite. Nu știuse ea dintotdeauna că nu are nici un rost să te lupți cu morile de vânt, dar, cu toate acestea, simțise imboldul de nestăvilit de a încerca?

Trupul i se încordă brusc, simțindu-l pe Quinn înainte de a-l vedea ieșind dintr-un con de umbră. Înghiți în sec cu zgomot. Slavă Domnului că venise! În mod normal, dacă nu i s-ar fi strâns stomacul, ar fi simțit un val de ușurare.

Quinn își lăsă capul pe umărul lui Belle, apropiindu-și gura de urechea ei.

– Știi ceva, Annabelle, murmură el. Căldura respirației care îi gâdilă obrazul îi trimise un șuvoi fierbinte prin tot trupul. Cu părul desfăcut, în cămașă albă de noapte, arăți ca o...

Își ținu respirația, așteptându-se în naivitatea ei la un compliment plin de afecțiune...

– Ca o fantomă, nu ca o Clopoțică.

Își dădu ochii peste cap iritată. Era un om imposibil!

Mai rău era că avea mare nevoie de el. Mândria ei primise o adevărată lovitură. Singura persoană care o mai putea salva acum era el – ah, ce tare se mai distra soarta pe seama ei!

Se întoarse spre el și își ținu respirația. El veni mai aproape. Neliniștitor de aproape. Era atât de aproape încât, dacă s-ar fi aplecat în față, s-ar fi lipit cu tot corpul de pieptul lui musculos. Inima ei – trădătoare și nătângă – începu să bată cu putere. Era îmbrăcat doar cu pantaloni, cizme și o cămașă care îi atârna în mod scandalos peste șolduri. Imaginea lui o duse cu gândul la un tâlhar zdrențuit care trăia la marginea societății și nicidecum la un gentleman.

Cerule, citise prea multe cărți de ajunsese să îl confunde pe Quinton Carlisle cu un răufăcător spilcuit! Deși nu ar fi vrut, privirea îi zăbovi cam mult asupra hainelor lui răvășite, asupra gulerului desfăcut al cămășii, care îi dezgolea pielea gâtului și o parte suficient de mare de piept cât să îi poată ghici conturul mușchilor încordați.

Poate nu răufăcător, recunoscu ea. Dar sigur spilcuit, la naiba! Oh, de ce nu era un hidos cu farmecul unei ghete vechi? I-ar fi fost mult mai ușor să se mărite cu el dacă ar fi fost respingător.

Când își ridică, în cele din urmă, privirea de pe pieptul lui până la ochii albaștri, își aduse aminte să respire.

-Quinton.

-Annabelle.

O privi cu zâmbetul acela galeș, care o făcea de fiecare dată să simtă fluturi în stomac. Știa prea bine cât de nemernic era, dar tot se simțea atrasă de el. Undeva în străfundul ei, ar fi vrut să creadă că era mai presus de diavolul care o scotea mereu din minți, că avea să-i pară rău, la un moment dat, pentru felul în care se purtase cu ea și avea să o trateze cu totul altfel de acum încolo.

Era prea naivă să spere la așa ceva? Sau el era la fel de ticălos ca de obicei? Nu încăpea nici o îndoială că *el* nu fusese afectat de întâlnirea din grădina St James, când ea căzuse la picioarele lui.

Buzele lui se țuguiară ușor amuzate, de parcă și-ar fi dat seama de confuzia din mintea ei. Îi luă lumânarea din mână și o puse pe raftul din spatele ei. În loc să se retragă, rămase cu mâna rezemată de raft, prinzând-o între trupul lui masiv și bibliotecă.

Ochii lui umbriți se mutară spre cartea pe care ea o atingea când o găsise acolo. Îi zări licărirea amuzată din adâncul lor, chiar la lumina palidă a lumânării.

-Îți place Cervantes, comentă el fără să ridice vocea pentru a nu tulbura casa adormită.

Îi simți parfumul, o combinație delicioasă de tabac și vin de Porto. O cuprinse neliniștea.

-Îmi plac morile de vânt.

El râse încet, iar ochii îi străluciră.

Se simți jenată. „Îmi plac morile de vânt?"

Of, ce lucru stupid spusese! Nici una dintre tinerele sofisticate londoneze nu ar fi rostit vreodată ceva atât de ridicol. Nu, ele ar fi putut da exact răspunsul potrivit, care să capteze atenția și să le dovedească rafinamentul, să îl convingă să le facă pe plac...

-Și mie îmi plac morile de vânt, mărturisi el cu o voce ca un tors de pisică, ce îi dădu furnicături pe șira spinării și o făcu să-și simtă sânii ciudat de grei. Mă rog, cel puțin îmi place Cervantes.

Tresări surprinsă.

-Ai citit *Don Quijote?*

Se strâmbă, iar ea nu își putu da seama dacă era amuzat sau enervat.

-Am studiat la Oxford, nu știi? Nu sunt chiar prost.

– Lasă, că am auzit eu ce ați făcut la Oxford tu și frații tăi, îl provocă ea cu o arcuire vagă a sprâncenei. Și nu era vorba de nici o carte.

Începu iar să râdă. Mda, bine că măcar o găsea amuzantă, deși Belle nu era sigură că fusese chiar un compliment.

– Școala vieții se face pe foarte multe căi, o informă el, iar ochii de safir îi luciră în lumina lumânării. Nu toate au legătură cu sala de lectură.

– Probabil că ai dreptate, recunoscu ea fără tragere de inimă, enervată că Quinton Carlisle avea dreptate din toate privințele.

Administrarea castelului Glenarvon după moartea vicontelui o obligase să afle o mulțime de lucruri practice pe care nu le-ar fi putut afla din nici o carte, deși era sigură că nu la genul acela de lecție de viață se referise Quinn. Precis pușlamaua asta se gândea la cu totul altceva.

Colțurile buzelor lui se curbară și mai mult, surprins că era de acord cu el. Apoi clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că au trecut șase ani. La început, am crezut că nu te-ai schimbat, dar deja... murmură el cu privirea ațintită asupra chipului ei, cu un ton ușor sceptic. Văd că te-ai schimbat mai mult decât mi-am închipuit.

Pulsul i se acceleră. El cu siguranță *se schimbase*. Quinton se maturizase, era un bărbat mult mai serios decât înainte, deși o necăjea întruna. Lumina lumânării îi accentua pomeții puternici și trăsăturile netede ale feței, chiar și perii scurți ai bărbii răsărite peste noapte și care îi întuneca tenul, iar părul lui părea și mai bogat, și mai mătăsos în aura palidă. Atât de moale și de îmbietor, încât o furnicau degetele să i-l atingă.

Dar Quijote și morile lui – și însuși Quinn – o învățaseră că aparențele erau de multe ori înșelătoare. Mai ales când venea vorba de aparențele fermecătoare ale unui crai.

– Tu semeni mai mult cu tatăl tău, comentă ea, lingându-și nervoasă buzele care i se uscaseră brusc, ceea ce îi atrase atenția lui Quinn asupra gurii ei. Apoi deveni și mai nervoasă, atât de nervoasă încât nu își putu stăpâni tremurul degetelor pe care și le ascunse în poala cămășii de noapte. Dar ești tot un răzvrătit.

Buzele lui fură atinse în treacăt de un zâmbet.

– Și tu tot cu nasul în cărți, o atacă el. Fără să vrea, îi aprinse un foc mocnit în pântec când se întinse să îi dea după ureche o șuviță rebelă. Tot în sanctuarul bibliotecii te retragi.

– Pentru că, de obicei, cărțile sunt mult mai prietenoase decât majoritatea oamenilor, răspunse ea și înghiți cu greu când el își plimbă degetele pe gâtul ei. Belle se strădui să continue să vorbească, dar nu reuși să fie fermă sub atingerea lui: Și mult mai de încredere.

El ignoră cuvintele ei înțepate și își coborî mâna ca să se joace cu tivul șalului.

– Dar totuși sunt lucruri pe care oamenii le pot face, și cărțile nu pot. Îi trase încet șalul de pe umeri ca să îi dezvăluie decolteul adânc de dedesubt. Privirea îi fugi spre pielea dezgolită de la baza gâtului, apoi înapoi spre ochii ei. Tot felul de lucruri interesante.

Ar fi trebuit să-l oprească, să-i dea mâna la o parte, să-l împingă, dar nu avu puterea să o facă. La fel cum nu putu să alunge fiorul fierbinte care o străbătu și îi făcu pielea de găină. Se dovedea că atingerea lui era la fel de îmbătătoare ca în acea noapte din urmă cu șase ani.

– Nu mă interesează să le știu, îi replică ea, deși, la cum îi clocotea sângele în vene, corpul ei era *foarte* interesat.

Era nebună – după tot ce îi făcuse, încă dorea să fie iar în brațele lui! Își dorea asta, chiar dacă nu se mai putea întâmpla. Îl sărutase o dată și își distrusese reputația. Dacă îl mai săruta o dată, risca să își distrugă întreg viitorul.

Își înălță bărbia în aer.

– Știu ce reputație ai.

– Mulțumesc, zise el mieros.

El își băgă degetul sub breteaua lată a cămășii ei de noapte fără mâneci și o trase încet în jos pe braț. Deja, cu un umăr gol în fața ochilor lui, nici nu se mai obosi să pretindă că e decent și să se uite în altă parte, ci o săgeta cu priviri încinse, care îi gâdilau fiecare centimetru de piele.

Belle trase adânc aer în piept să se calmeze. Oh, *de ce* era cu capul în nori de fiecare dată când rămânea singură cu el?

– Nu era un compliment.

– Nu? zise el, și gura i se strânse într-un zâmbet galeș.

Își plimbă vârful degetului pe umărul ei, desenând contururi ușoare, dar cât se poate de provocatoare. Belle simțea că amestecul ciudat de dezmierdări liniștitoare și mângâieri dogoritoare îi marca trupul cu fiece atingere.

- Ce ai vrut să spui, de fapt?

Îi încețoșa mintea, nu mai putea gândi. În acel moment, în toată confuzia produsă de apropierea lui, nu mai era atentă decât la senzația degetelor lui care trăgeau din nou de șal pentru a o lăsa și mai dezgolită în fața ochilor lui. Iar ea îl lăsă, pentru că îi plăcea să fie atât de aproape de el. Era ca și cum ar fi mâncat dulciuri, dar de care nu se putea sătura, deși știa că nu îi fac bine.

Reuși să îngaime un răspuns, care îi ieși ca o șoaptă răgușită prin buzele devenite dintr-odată grele.

- Că ești un crai.

El îi zâmbi.

- Mulțumesc.

- *Nu* mai zice asta! Nu te flatează deloc.

Îi aruncă cea mai sfidătoare privire, deși ar fi vrut să mai facă un singur pas în față ca să se cuibărească în brațele lui, să retrăiască senzația delicioasă dată de forța lui. Nu se putea abține. Știa ce ticălos era, dar tot era atrasă de el. În ciuda oricărei logici.

El ridică din umeri, iar ochii îi sclipiră cu răutate.

În acea sclipire nepăsătoare, zări aceeași reacție pe care el o avea ori de câte ori o necăjea, iar ea *știa*... Oh, ce diavol! Știa exact ce făcea când îi vorbea în șoaptă, când se juca cu șalul și cu halatul ei... Flirta cu ea până ce o făcea să se îmbujoreze. Sau să urle de nervi. Ticălosului *îi plăcea* să o scoată din minți!

Fără să își dea seama că fusese prins, se aplecă mai mult și îi șopti cu o voce și mai toropită:

- Dacă ești interesată să afli despre bărbați mai multe lucruri decât poți afla din cărți, mi-ar face o deosebită plăcere să te învăț.

Ea își mască iritarea și îi aruncă un zâmbet dulce.

- Ah, am înțeles... *ficțiune*. Vrând să-i arunce în cap încă o găleată de apă rece, se forță să își coboare privirea și să insiste asupra vintrelor lui, după care adăugă clătinând compătimitor din cap: O povestire cât se poate de *scurtă*.

Replica ei tăioasă îi provocă un spasm al buzelor care dură numai o secundă, după care el afișă același zâmbet fermecător.

- Ba o *epopee*, crede-mă pe cuvânt, răspunse el ironic.

Până aici! Îl plesni peste umăr cu toată palma.

- Quinton James Carlisle! Se uită urât la el, incapabilă să-și mai înăbușe iritarea. *De ce* îți place tot timpul să mă superi?

Râzând cu poftă, îi aruncă un rânjet din colțul gurii și se apleacă spre ea, ca și cum îi spunea un secret.

- Pentru că mă distrez incredibil de bine de fiecare dată.

Ea scoase un sunet de frustrare, ceva între geamăt și țipăt.

- Vrei să fii măcar o dată serios? Cum era posibil să-i facă plăcere să o chinuiască într-un asemenea moment? Răsuflă exasperată și apoi își făcu curaj să recunoască: Am nevoie de ajutorul tău.

El îngheță. Zâmbetul amuzat de pe chipul lui se stinse. Derbedeul sâcâitor pe care și-l amintea din trecut se transformă în bărbatul serios care devenise.

- Ce s-a întâmplat, Annabelle? Vocea lui masculină era încărcată de îngrijorare. Cu ce te pot ajuta?

Ea suspină ușurată pentru că, în sfârșit, putea vorbi despre planul ei. Avea însă nevoie de mai mult curaj pentru a continua discuția.

- E o sticlă de Bowmore ascunsă după Biblii. Îi făcu semn spre rafturile din cealaltă parte a camerei. Vrei, te rog, să o aduci?

- După Biblii? întrebă el confuz.

- Acolo își ține Lady Ainsley scotch-ul cel mai bun, îi explică ea, înăbușindu-și un surâs afectuos la adresa vicontesei. Consideră că religia ar trebui întotdeauna urmată de o dușcă bună.

Râzând cu poftă pentru că îi cunoștea bine mătușa, el se întoarse să facă ce îl rugase.

- Adu-mi și mie un pahar, te rog, strigă ea și se lăsă pe canapea.

Conversația aceea nu putea fi purtată decât șezând. În caz că îl lua cu leșin pe vreunul din ei.

El îi aruncă o privire surprinsă peste umăr.

- Clopoțica bea scotch?

- Doar din cel bun, îl lămuri ea oarecum iritată. Oare chiar o credea atât de obtuză și de plictisitoare? Dar de ce te miri?

- Pentru că whisky-ul – cel mai bun scotch, se corectă în timp ce băgă mâna după rândul de Biblii și scoase sticla ascunsă acolo, nu e, în general, o băutură pentru femei.

- În ținutul de la graniță, multe femei preferă scotch-ul. Inclusiv Lady Ainsley.

Distileriile de scotch, care o cunoșteau de ani buni pe vicontesă, opreau de fiecare dată la proprietate în drumul lor spre sud pentru a

o servi cu mostre dintre cele mai alese producții. Și nu era singura tentată de o băutură bună. Aici, în ținuturile sălbatice din nord, whisky-ul scoțian era ca laptele de mamă.

– Ai petrecut prea mult timp în Londra cu tinerele acelea din înalta societate îmbrăcate în jupe cu dantelută.

– Poate că da, mormăi el gânditor, luând un pahar din spatele celor mai apropiate cărți de imnuri și aducându-l împreună cu sticla la ea.

Turnă lichidul auriu în pahar și i-l întinse.

– Mulțumesc.

Înghiți recunoscătoare gura de scotch în timp ce el se așeză pe canapeaua de lângă ea și își întinse picioarele lungi în față. Orice urmă de nervozitate pe care whisky-ul i-o amorțise reveni brusc la viață când îl văzu atât de aproape. Nu era însă cazul să îi ceară să se îndepărteze când era pe punctul să-i spună cum voia să o ajute.

– Iar acum spune-mi care e problema. O privi cu coada ochiului cu o expresie încordată, care îi spuse că nu avea să mai accepte nici *un fel de pretext. În ce fel de belea te-ai băgat de a fost nevoie ca* mătușa Agatha să mintă ca să mă aducă aici?

Annabelle se crispă la gândul că Lady Ainsley mințise ca să o ajute.

– A fost nevoie să mintă, pentru că altfel nu ai mai fi venit.

El deveni foarte serios.

– Și pentru ce anume a mințit?

Ea întinse paharul gol pentru a i-l umple din nou. Iar de data asta, nu îi mai puse doar o picătură. Se conformă și îi turnă două degete.

Era conștientă că ochii lui de safir o studiară cât sorbi cu sete. Lăsă paharul jos, iar el îl luă și bău după ea.

– Sunt într-o situație teribilă, șopti ea, apăsându-și cu degetele buzele ude de whisky. Și am nevoie de ajutor să ies din ea.

El arcui o sprânceană.

– Nu mi se pare chiar așa de teribilă. Ești pe cale să te alegi cu o proprietate.

„Și cu un soț nedorit." Trase adânc aer în piept.

– Le sunt foarte recunoscătoare lui Lord și lui Lady Ainsley, începu ea ușor șovăielnic, încercând încă să-și pună gândurile în ordine. M-au crescut ca pe propria lor fiică.

– Știu. Termină ultima gură de scotch dintr-o singură înghițitură. Mătușa Agatha te adoră.

Belle încuviință cu un aer posomorât, iar umerii i se încovoiară.

- Și eu o iubesc. Asta e problema.

El se încruntă.

- Cum vine asta?

- Își dorește să am un viitor cât se poate de fericit. La fel și-a dorit Lord Ainsley.

- Din acest motiv te-au trecut în testament.

Încuviință iar din cap, de data asta mai posomorâtă.

- Când lordul Ainsley a murit și a fost stabilită succesiunea, titlul și proprietățile aferente au fost trecute pe numele fiului răposatului său frate. Lady Ainsley și-a primit moștenirea, iar cele trei fiice ale lui din prima căsătorie au primit părți egale din restul. Cu excepția castelului Glenarvon. Nu se putu controla, iar vocea îi tremură de durere la amintirea răposatului viconte și a recunoștinței pe care o simțea de fiecare dată când își dădea seama că ținuse atât de mult la ea, încât o inclusese în testament. Care a fost păstrat pentru mine.

- Foarte generos din partea lui, comentă el cu sinceritate. Nu am mai auzit până acum de nici un aristocrat care să-și lase proprietatea cuiva care nu i-a fost rudă de sânge.

Belle știa cât de specială fusese pentru viconte și, cu siguranță, și el însemnase enorm pentru ea. Clipi pentru a-și stăvili lacrimile.

- M-a iubit ca un adevărat tată. Mult mai mult decât propriul tată.

El se încruntă.

- Și atunci de ce nu ți-a lăsat proprietatea fără nici un risc de a o pierde?

Își coborî privirea spre palmele împreunate în poală și se jucă absentă cu degetele.

- A vrut să mă protejeze.

Lăsă paharul încet de la gură și se uită fix la ea cu o privire înnegurată.

- De ce?

- De tatăl meu, răspunse ea. Pentru că îl simți tensionat, îi luă înapoi paharul de whisky. Dacă moșteneam castelul fără acea clauză, atunci tutorele de sex masculin ar fi avut dreptul să îl controleze ca și cum ar fi fost al lui. Privi fix paharul gol. Dacă tata ar ieși vreodată din închisoare, dacă ar interveni iar în viața mea...

Vocea i se stinse. Vorbea de diavol. Nici nu îndrăznea să dea glas gândurilor de frică să nu se adeverească.

- Din acest motiv, proprietatea intră în posesia mea doar dacă mă mărit, continuă ea, iar soțul meu devine bărbatul responsabil din punct de vedere legal pentru mine. Trase adânc aer în piept și expiră lent, tremurând fără voia ei. În acest fel, tatăl meu nu va pune niciodată mâna pe Glenarvon.

- Inteligent din partea unchiului Charles, comentă Quinn. Arcui o sprânceană cu subînțeles. Doar că...

- Doar că mai am puțin și împlinesc 25 de ani și nu am nici un soț? Zâmbi amar. Ironia sorții. Mă gândesc că Lord Ainsley a crezut că 25 de ani e o vârstă respectabilă ca limită. La urma urmei, ambele lui soții nu aveau nici 20 de ani când s-a căsătorit cu ele, iar toate cele trei fiice ale lui erau măritate la vârsta majoratului. A crezut că voi face și eu la fel când a adăugat clauza în testament, dar când a văzut că până la 21 de ani nu am avut nici un pețitor serios, atunci a căzut pe gânduri. I se puse un nod în gât. A murit însă înainte de a face modificarea.

Rușinată, ridică mâna să-și șteargă ochii de lacrimi.

Quinn se întinse tăcut să ia sticla pentru a umple din nou paharul, de parcă știa cât de tare o tulbura amintirea acelei perioade negre. Dar cu siguranță știa. Își pierduse tatăl de curând.

Cu o mână tremurândă care agită lichidul auriu din pahar, ea îl ridică și sorbi puțin, mai mult pentru a-și reveni decât pentru gustul de alcool.

- Prin urmare, mai am patru săptămâni să mă mărit sau îmi pierd casa, șopti ea. Patru săptămâni *foarte* scurte. Și nu am nici un pețitor.

- O femeie frumoasă care are drept zestre o întreagă proprietate? murmură el, scuturând din cap. Mă mir că nu s-au instalat în corturi în grădina din spate ca să aibă o șansă să te cunoască.

Imaginea aceea ridicolă o făcu să zâmbească.

- Adevărul este că doar câțiva știu că voi moșteni Glenarvon. Își trase protector genunchii la piept și șalul mai strâns pe umeri. Dar acum nu mai am încotro, trebuie să fac publică acestă informație.

El clătină dezaprobator din cap.

- Vei atrage atenția tuturor vânătorilor de zestre.

- De asta ești tu aici. O cuprinse din nou frustrarea neîndurătoare a situației disperate în care se afla. Pentru a te asigura că nu se va întâmpla așa ceva.

Quinn râse scurt de absurdul situației.

- Sortând merele putrezite?

- Printre altele, răspunse ea prudentă, studiindu-l cu coada ochiului.

El luă iar paharul.

- Și dacă nu te măriți?

- Atunci proprietatea va reveni bisericii, șopti ea atât de încet, încât o clipă crezu că nici nu a auzit-o.

Expresia lui vădită de îngrijorare îi spuse însă că îi auzise fiece cuvințel.

- Eu și Lady Ainsley ne-am muta în casa moștenită din Londra până când își va da și ea duhul, apoi cel mai probabil voi fi trimisă într-o căsuță pe una dintre proprietățile Ainsley, asta dacă vicontele actual va dori să facă un act de caritate.

Belle simți că i se poticniră cuvintele în gât și se opri, dând a lehamite din mână. Mai avea puțin și izbucnea în plâns.

În ochii lui se citi îngrijorarea.

- Ai încercat să vorbești cu avocatul, să găsești o cale legală de schimbare?

- Da, clauza nu poate fi modificată. Suspină îndurerată că era forțată să se căsătorească doar pentru a nu fi dată afară din casa pe care o iubea. Quinton era singura ei salvare. Trebuie să mă mărit pentru a primi moștenirea.

- Acest Sir Harold de care a pomenit mătușa Agatha te-a cerut de soție?

Era o întrebare normală, cât se poate de îndreptățită. Cu toate acestea, lui Belle i se păru că el avu un ton destul de tăios. Ea încuviință din cap, iar Quinn continuă:

- Asta înseamnă că ți-ai rezolvat problema.

Of, Sir Harold nu reprezenta nici pe departe o soluție! Quinn credea că o ajută, dar faptul că îi amintise de acel mariaj îi strânse și mai tare inima de disperare.

- Nu vreau să mă mărit cu el.

El se încruntă cu ochii în pahar.

- De ce?

– Nu îl iubesc, recunoscu ea în șoaptă, temându-se că o va considera o prostuță sentimentală. Și nici el nu mă iubește.

Se uită lung la ea, ca și cum ar fi fost vreo creatură nou apărută în menajeria din Turnul Londrei pe care nu o putea înțelege.

– Majoritatea soților și soțiilor nu se iubesc.

Faptul că auzi acest adevăr crud din gura lui nu îi ușură greutatea îngrozitoare din piept. Nici teama că avea să sfârșească la fel ca mama ei.

– Nu vreau să fiu una dintre ele.

El clătină neputincios din cap.

– Nu cred că ai de ales.

Cât de bine o știa și ea!

– Îmi doresc cel puțin un soț care să mă trateze ca pe un partener egal.

Unul care să nu o supună capriciilor lui, care să nu țipe sau să ridice mâna la ea. Care nu ar încerca să îi ia castelul sau să intervină în modul în care voia să îl administreze.

El se încruntă.

– Nu mi se pare că acest Sir Harold al tău e genul ăsta de om.

– Nu e *al meu.*

Și, Dumnezeu îi era martor, dacă avea noroc, nici nu urma să fie.

– Atunci pune ochii pe altcineva, o sfătui el, învârtind scotch-ul din pahar. Și repede.

– Am pus, răspunse ea cu seriozitate.

– Oh? Ridică paharul la gură. Pe cine?

– Pe tine.

Quinn se înecă cu scotch-ul.

Tușind ca să-și recapete răsuflarea, o privi nevenindu-i să creadă. Părea o femeie perfect normală, care stătea calmă și îl privea cu inocență cu ochii ei mari de culoarea alunei. Și totuși...

Se șterse la gură cu dosul palmei și strigă la ea:

– Ai *înnebunit?*

Suspină răbdătoare.

– Dacă ești bun să mă lași să-ți explic...

– *Nu* ne putem căsători!

Aerul ei aparent calm nu făcu decât să îi azvârle inima galopantă într-un zvâcnet furios, iar el rezistă tentației de a se ridica în picioare

ca s-o ia la fugă. Așa reacționa ori de câte ori o femeie deschidea subiectul căsătoriei în fața lui. Iar *cea din fața lui* chiar avea îndrăzneala să i-o ceară fățiș.

- Nu doar că ne scoatem din sărite unul pe celălalt, dar eu o să plec în America - de urgență! Ridică mâna și făcu semn într-o direcție care, în năuceala lui, spera că e Vestul. Mă așteaptă un teren acolo. Dacă nu plec în scurt timp, o să-l pierd.

- Nu te voi reține aici mai mult decât este nevoie, promit, îl asigură ea. Se aplecă ușor spre el, îmbujorată. Putem profita amândoi de asta, încercă ea să-l amăgească pe un ton oarecum disperat. Dacă voi avea control asupra proprietății, îți voi putea pune mai mulți bani la dispoziție.

Rămase cu gura căscată. „Doamne, Dumnezeule..."

- Vorbești serios.

Încuviință sobră din cap.

- Foarte serios.

Nemaiputând să stea jos, sări în picioare și începu să se plimbe de colo-colo cu o mână tremurândă prin păr. Jumătate din el ar fi vrut să plece imediat, iar cealaltă jumătate era dominată cu nerușinare de curiozitate. La urma urmei, el venise aici după bani. Dar să se însoare... „Dumnezeule!" Simplul fapt că se gândea la așa ceva îl făcea să i se răcească sângele în vene și să i se umezească palmele.

Ea își trase picioarele pe marginea canapelei, apoi își mușcă buza de jos, întrebându-se dacă trebuia să insiste sau nu.

- Și oricum, făcu ea o încercare, tu ești de vină pentru că sunt în situația asta.

El rămase cu gura căscată de mirare.

- Cum adică e vina *mea?*

- Din cauza bătăii cu Burton Williams, răspunse ea încet.

O privi cu ochii mijiți. Era într-o situație foarte delicată dacă își închipuia că îl putea convinge să se însoare din vinovăție. Încercaseră femei mult mai ingenioase și nu ajunseseră la nici un rezultat. Și ea avea să pățească la fel. Deși, în mod cu totul neașteptat, el avea remușcări.

La naiba, în acea noapte *avusese* probleme din cauza lui! Dar nu așa de mari ca să o ia de nevastă.

- A fost un gest nepotrivit, recunosc...

- Imatur, îl corectă ea.

Asta îl jignea mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

– Nechibzuit, decise el și își încrucișă brațele la piept. Dar Williams te insulta.

Adevărul era că ticălosul îi făcuse al naibii de mult rău. În săptămânile ce urmară după bal, Williams îi făcuse o reclamă foarte proastă. Avusese grijă ca toți amicii lui de la Boodle's să se amuze copios pe seama faptului că îl găsise pe Quinn cu însoțitoarea lui Lady Ainsley, surprinsă ciufulită și cu hainele boțite – asta pe lângă numeroase alte apelative lascive pe care le răspândise în rândul celor din înalta societate.

– Sunt însoțitoarea săracă a unei lady, iar tatăl meu e un infractor condamnat, zise ea încet. Crezi că a fost prima dată când am fost insultată de cineva ca Burton Williams?

El suspină adânc, mustrarea de conștiință preschimbându-se într-un sentiment de vină în toată regula. Nu fusese niciodată acceptată de societatea înaltă, indiferent cât de mult se străduiseră mătușa și unchiul lui. Iar acea noapte nu o ajutase deloc.

– Am nevoie de ajutorul tău, insistă ea cu delicatețe. Îmi ești dator, Quinton.

De data asta, se înșela. În nici un caz nu îi era dator cu *așa ceva.*

– Nu mă însor cu tine, Annabelle. Noaptea aceea a fost doar un accident și știi și tu al naibii de bine.

– Și câteva sărutări, nu uita, șopti ea.

Nu, nu uitase. Cum să uite? Fusese o întâlnire surprinzător de pasională, în urma căreia își dorise mai mult, în pofida inocenței și a lipsei ei de experiență. Trecuseră atâția ani, prin viața lui se perindaseră atâtea femei care îi oferiseră mai mult decât un simplu sărut, dar noaptea cu Annabelle era încă vie în mintea lui. Simțurile i se trezeau ori de câte ori își aducea aminte.

Dar *să se însoare...*

– Ce Dumnezeu, Belle, mormăi el exasperat. Îmi ceri ceva care...

– Da, îl întrerupse ea. Te cer. Îi zâmbi cu seninătate, dar nervozitatea din spatele surâsului era atât de evidentă, încât tremura. Căsătorește-te cu mine, Quinton, iar în schimb o să-ți plătesc o parte din profiturile anuale aduse de proprietate. Avem amândoi de câștigat. Eu păstrez Glenarvon, iar tu primești fonduri suplimentare pentru noua ta viață din America.

Îl cerea în căsătorie. Dumnezeule mare, vorbea cât se poate de serios! Era sigur că asta îi ceruse, dar tot nu îi venea să creadă.

– Să mă însor cu tine?

– E un aranjament, îl lămuri ea. După cum ai spus și tu, aristocrații se căsătoresc mereu pentru bani și pământ. De ce ar fi altfel în cazul nostru? Doar că noi o facem la o scară mult mai mică.

– Eu nu sunt de viță nobilă, protestă el. Se amuză apoi pe seama scăpării autocritice și își dădu ochii peste cap. Mă rog, ai înțeles ce voiam să spun.

– Ba ești, Quinn, îl asigură ea, deși el bănuia că voia să îl flateze doar ca să-l facă să se răzgândească în privința căsătoriei.

Era însă nevoie de mult mai mult decât un compliment sau două pentru a-l lega pe viață. Mai ales de cineva precum Annabelle. Era genul de femeie de care un bărbat se putea îndrăgosti. Iar dacă nu era atent, se putea trezi ascuns pentru totdeauna pe vreo pășune pentru oi din ținutul de la graniță.

– De ce crezi că sar pe tine toate femeile acelea din Londra?

Ridică sarcastic o sprânceană, dar avu inspirația să tacă. Nu era prima dată când îi explica plăcerile vicioase ale banchetelor din înalta societate.

– Deci vrei? insistă ea. Vrei să te căsătorești cu mine ca să mă ajuți să scap din încurcătura asta?

– Ca să intri în alta. Scutură din cap, uluit din cale afară că purta această conversație. Chiar tu ai spus că nu vrei să te măriți dacă nu este o căsătorie din dragoste. E cât se poate de evident că noi *nu* ne iubim.

– Nu am de ales. *Trebuie* să mă mărit. Dacă nu mă pot mărita din dragoste, atunci căsnicia cu tine e perfectă, explică ea, pentru că emoțiile nu ne vor sta niciodată în cale și o să mă lași să administrez Glenarvon cum vreau.

– Pentru că o să fiu de cealaltă parte a oceanului! exclamă el, țipând aproape exasperat.

Pe buzele ei se așternu un zâmbet perfid, care îl duse cu mintea la o pisică prinsă la smântână.

– Exact ce spuneam, perfect.

El răsuflă din greu.

– Belle, pentru numele lui Dumnezeu...

– Măcar aș putea să mă mărit cu un bărbat despre care știu că nu m-ar răni, îl întrerupse ea. Zâmbetul lui Belle păli din cauza sincerității

crude a vorbelor ei, iar pe el îl străpunse în piept ca un cuțit. Te cunosc suficient de bine ca să știu că nu mi-ai face rău dinadins.

Umerii i se lăsară sub o nouă povară a vinovăției și se prăbuși la loc pe canapea.

– Dumnezeule, *ești* nebună!

– Și totuși e o nebunie bine chibzuită, răspunse ea, cu ochii sclipind pentru că îl parafrază pe Shakespeare, dovedind încă o dată că era la fel de îndrăgostită de cărți ca odinioară.

Lui mai că îi venea să râdă de ironia situației. Ei îi plăcea să meargă la teatru, lui îi plăcea să se ducă peste domnișoarele singure în lojele de la teatru.

Erau ca apa și uleiul.

Și totuși, o indemnizație garantată de la Glenarvon i-ar fi simplificat cu siguranță viața, nu putea nega asta. În același timp, dacă o ajuta să păstreze proprietatea, se achita cu vârf și îndesat pentru noaptea din urmă cu șase ani.

Dar să se însoare... „Dumnezeule!"

– Dacă ești de acord, insistă ea, dându-și toată silința să-l facă să se răzgândească, avem încă timp să facem anunțul public și nu vom avea nevoie de o aprobare specială.

O privi pieziș.

– Suntem cam la 15 kilometri de Scoția, Belle, îi aminti el. Nici nu avem nevoie de ea.

– Exact! Gesticulă vehement, ca și cum nebunia ei avea vreun sens. Vezi ce simplu e? E mâna sorții.

El își dădu ochii peste cap.

– Sau o invitație mincinoasă la un plan pervers.

– Și asta. Se întinse să ia sticla de scotch pentru a umple paharul din mâna lui, deși lui îi pierise tot cheful de băut. Imediat după ce ne căsătorim, o să mă duc în Newcastle. Cunosc un bancher de încredere, care se poate ocupa de partea financiară, astfel încât să primești indemnizația în America. Lăsă sticla și se întinse pe canapea. La început, nu o să fie o sumă mare, recunosc, dar am câteva planuri pentru proprietate pentru a spori semnificativ veniturile în următorii ani.

Se strâmbă, neștiind dacă trebuia să fie tentat de oferta ei ori să fie îngrozit de moarte.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

– Vremuri disperate, măsuri disperate, răspunse ea cu seriozitate, repetând cuvintele spuse de mătușa lui.

Ea îi luă încet paharul de scotch din mână. Iar el o privi sorbind, sesizând unduirea delicată a gâtului ei elegant și scânteierea de pe buzele ude și îi simți înghițitura până în stomac.

Avea probleme serioase!

Dintre toate femeile pe care le cunoscuse în viața lui, nici una nu fusese mai periculoasă decât Annabelle Greene, care stătea acum în cămașa de noapte din bumbac alb cu fundă și își înmuia degetul în scotch, după care îl ridica la buze și își picura băutura în gură. Avea o înfățișare aparent atât de inocentă, încât simțea și acum dorința de a o lua în brațe pentru a o proteja, deși în străfundul ei stătea la pândă o sirenă care îl ațâța să o ia în brațe pentru a-și satisface o dorință mult mai întunecată, ca o capcană gata să se declanșeze. Dacă adăuga asta la avantajul financiar de care putea beneficia...

Periculoasă? Doamne, Dumnezeule, femeia era pur și simplu ucigătoare!

Neputând rezista să nu o atingă, se întinse să o mângâie pe părul care îi cădea pe umeri în bucle de culoarea caramelului.

– Dacă sunt de acord cu planul tău – și nu spun că sunt... O buclă mătăsoasă i se încolăci pe deget. Pot să plec imediat după luna de miere?

Scoase un suspin delicat, iar umerii i se lăsară, vizibil ușurată de faptul că el era de acord să o ajute. Sau măcar să nu fugă mâncând pământul.

– Este exact ce vreau și eu.

Plăcut surprins, încercă să nu zâmbească, deoarece nu se așteptase ca ea să fie atât de îndrăzneață – și surprinzător de directă – în ce privea patul matrimonial. Poate o subestimase pe nedrept pe Clopoțica. Poate că pe sub lenjeria ei de fată studioasă se ascundea o pisică sălbatică.

– Înseamnă că și asta face parte din propunerea ta?

Încuviință cu sinceritate din cap.

– Dacă vrei.

– Mi se pare o afacere foarte bună, murmură el, nevenindu-i să creadă că dăduse norocul peste el. Privirea îi alunecă peste partea superioară a sânilor ei care răsăreau la marginea decolteului, cu

funda cuibărită între ei. Ce fundă norocoasă! Nu se culcase însă niciodată cu o fată inocentă – oare ce știa Belle despre plăcerile din noaptea nunții? Deci ești pregătită de nuntă? Făcu o pauză, pentru că voia să fie sigur că ea înțelesese bine, apoi continuă: Pentru o căsnicie adevărată?

– Firește că sunt. Își ridică privirea din scotch și își strânse buzele iritată. Administrez singură proprietatea de câțiva ani.

El chicoti ușor. „Snoabă intelectuală."

– Nu la asta m-am referit.

Îl privi încurcată.

– Atunci ce ai vrut să...

O apucă de partea din față a șalului și o trase spre el, luând-o prin surprindere când gura lui o găsi pe a ei în sărutul pe care și-l dorise cu ardoare de mulți ani.

Gura ei era caldă, delicios de moale și atât de primitoare! Avea un gust îmbătător din nord, gustul înțepător și picant al scotch-ului, aroma florală a ierbii-negre, cutezanța sălbăticiei. Vârful limbii lui desenă spațiul dintre buzele ei, sperând că o va convinge astfel să își deschidă gura ca să o poată gusta din plin.

Ea începu să tremure, dar nu se retrase. Când el îi supse colțul gurii, cedă cu un suspin ușor și întredeschise buzele. Exact invitația de care el avusese nevoie. Își repezi cu nesaț limba înăuntru, delectându-se cu dulceața ei.

Pierduse șirul femeilor pe care le sărutase, dar nici una nu fusese atât de dulce ca Annabelle. Asta își amintea din noaptea de sub bolta de trandafiri. Mai mult decât felul cum se arcuise pe el, mai mult decât modul în care își strecurase ea palmele pe sub reverele hainei lui ca să-l tragă mai aproape, mai mult chiar decât încurcătura de mâini care voiau să atingă tot, își aducea aminte cât de delicioasă fusese. Precum ciocolata, vinul și femeia. În acea clipă, era răscolit de aceeași aromă bogată și suculentă, care îl făcea să dorească și mai mult.

Dumnezeule, îi venea să o devoreze!

Își mută buzele pentru a o săruta de-a lungul maxilarului și apoi în jos pe gât. Când își plesni vârful limbii de scobitura de la baza gâtului, unde pulsul îi bătea nebunește, ea scânci, iar sunetul ei dulce îl înfioră. Incapabil să se abțină, își plimbă degetul de-a lungul decolteului cămășii de noapte și trase de panglică să o desfacă, eliberând bumbacul subțire. Își puse apoi gura peste pielea aceea netedă dintre

claviculă și începutul văii dintre sânii ei. Ea gemu. Cerule, până și pielea îi era dulce!

- Quinton, se tângui ea fără suflare în părul lui când el se aplecă să o sărute o singură dată pe sânul stâng umflat. La doar câțiva centimetri sub buzele lui se vedea conturul sfârcului ei rumen împungând în bumbacul alb.

Îi prinse sânul în palmă prin materialul subțire și se jucă cu degetul mare pe sfârc. În timp ce simțea mugurul întărindu-se sub dezmierdarea degetelor și pe ea înfiorată, îi trecu prin minte să-i tragă cămașa mai în jos pentru a-i dezveli un sân savuros, pentru a-l vedea și a-l gusta...

Apoi simți ceva rece și ud în cap.

- Ce mama naibii! Sări în picioare și își șterse părul din care se prelingeau picături de scotch.

- Nu o să vezi *nimic* de genul ăsta, îl avertiză ea și își ridică mâna ca să-l certe, dar și să-l țină la distanță, cu cealaltă mână încă strângând paharul gol. Însă vocea ei tremurase și îi lipsise fermitatea. Era la fel de excitată ca el de acel sărut. Își dădu și el seama din tremurul ei și din buzele întredeschise și umede, dar snoaba intelectuală nu voia să cedeze ispitei. Fără noaptea nunții, fără nici un fel de intimitate matrimonială, îi explică ea. Mariajul nostru va fi doar un aranjament, atât și nimic mai mult. Îl săgetă cu o privire hotărâtă, iar pentru că se străduia să-și recapete suflul, el se întrebă pe care dintre ei încerca de fapt să-l convingă. *Nimic* altceva!

Scrâșnind din dinți din cauză că fusese umilit de refuzul ei, dar și fiindcă era frustrat că ea îi oferise atât de puțin, își șterse fața și scutură palma de picăturile de scotch.

- Bine, se răsti el. Lichidul i se scurse pe gât, iar el se strâmbă și adăugă printre dinți: Mă îndoiesc oricum că aș supraviețui dacă așa te-ai gândit tu să-ți întâmpini soțul.

- Fii rezonabil! Ridică bărbia vădit iritată. O să fii în celălalt colț de lume, eu aici, ce s-ar întâmpla dacă am... am...

Se întoarse să lase paharul jos. Mâna îi tremura.

- Dacă am avea un copil? mârâi el iritat, ștergându-și și picăturile reci care i se prelingeau pe sub guler. „Groaznică femeie!" Asta se poate evita!

Îl privi ciudat.

–Voiam să zic ce s-ar întâmpla dacă am începe să ținem unul la altul, mărturisi ea încet, deși sunt sigură că și asta se poate evita.

Simți un pumn invizibil care i se înfipse în piept. Exact de asta se temea și el. Dacă un bărbat se lega de o femeie precum Annabelle, cum ar fi putut să evite ca micuța pisică sălbatică să i se bage pe sub piele? Sau în inimă? Era oare un ocean o distanță sigură?

O privi cu seriozitate în ochi, dar ea își mască repede orice urmă de vulnerabilitate printr-un pufnet disprețuitor.

–În tot cazul, am înțeles de la Lady Ainsley că riscul de complicații după o singură noapte e prea mare și oricum nu e prea plăcut pentru mireasă.

Ar fi izbucnit în râs dacă nu ar fi fost ud până la piele și nu ar fi duhnit ca o bodegă.

–Mătușa Agatha se înșală, o asigură el, dar singura ei reacție fu de neîncredere, ridicând tăcută o sprânceană în loc de răspuns.

Nu ajungea însă nicăieri dacă încerca să o convingă cât de mult i-ar fi plăcut să aibă relații intime cu el, în loc să-și lase inteligența să se lupte cu reputația lui. Așadar, Quinn fu înțelept și alese să tacă din gură.

O fixă cu privirea și îi văzu buzele înroșite de la sărutările lui și halatul boțit în dreptul decolteului, care îi dezvăluia mai multă piele decât își dădea ea seama. Stătea cu mâinile împreunate formal în poală, semănând perfect cu o seducătoare virgină. Una la care râvnea încă foarte mult, deși îi turnase un pahar de scotch în cap, care îi calmase erecția la fel de eficient precum o găleată cu apă rece.

Dar, fir-ar să fie, avea dreptate și o știa și el! Era cât se poate de conștient de complicațiile care se puteau ivi după o partidă de amor, dar tot simțea un gol dezamăgitor în vintre. Dintre toate femeile, doar pe Clopoțica nu o putea avea.

Cerule, se întorsese *lumea* cu fundul în sus!

–Deci ești de acord până la urmă? Veni pe marginea canapelei, își înfipse degetele în tapiserie și îl privi plină de speranță. O să te căsătorești cu mine?

I se strânse stomacul în fața unei asemenea propuneri directe, ale cărei consecințe nu erau deloc simple.

–Trebuie să mă mai gândesc, evită el un răspuns clar, nevrând să se decidă când încă mirosea a parfumul ei de iarbă-neagră pentru că o lipise de el și când încă era tentat să își suplimenteze fondurile.

- Bine. Umerii ei subțiri se relaxară. Îți acord timp de gândire.

- Mulțumesc, bombăni el, nu la fel de ușurat și optimist ca ea.

Se ridică în picioare și își legă la loc panglica de la gât. El simți junghiul dezamăgirii. Când i-o desfăcuse, avusese senzația că este pe cale să deschidă cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Îi fusese însă luat în ultimul moment.

- Dar o să am nevoie de un răspuns cât mai repede. Ochii ei fură umbriți de tristețe. Dacă refuzi, va trebui să găsesc o altă soluție. Și rapid.

Își șterse ultima picătură de scotch de pe ceafă și se strâmbă.

- Aș zice că ar fi cazul să ne pecetluim înțelegerea cu un sărut, glumi el cu amărăciune, dar probabil că aș risca să-mi spargi capul cu sticla pentru o asemenea îndrăzneală.

- Nu aș face niciodată așa ceva, îl asigură în timp ce trecu pe lângă el să iasă din cameră, oprindu-se doar să ia exemplarul din *Don Quijote* de pe raft și să-l pună la subsuoară. Adăugă apoi cu un surâs, fără să se căiască de nimic: Ar fi mare păcat de un scotch așa de bun.

Dispăru pe coridorul întunecat, nu înainte ca el să o zărească într-o rază de lună care se strecurase prin ferestrele înalte și îi luminase cămașa de noapte care parcă plutea în jurul ei. Conturul sânilor și al șoldurilor se profila negru pe sub bumbacul alb, ca și cum nu ar fi avut nimic pe dedesubt, iar părul i se revărsase în valuri mătăsoase pe spate, ajungând aproape până la posteriorul ei rotund. Mădularul îi zvâcni pofticios la gândul trecător de a o urmări în dormitor pentru a-i demonstra că acțiunea din patul matrimonial putea fi o plăcere și pentru mireasă. O plăcere *foarte mare.*

Iar dacă făcea așa ceva, următorul lucru care l-ar fi pocnit în cap ar fi fost *Don Quijote.* Laolaltă cu toate planurile lui de viitor în America și promisiunea făcută tatălui lui. Un lucru sigur știa despre Clopoțica. Nici un bărbat nu se dăruia unei femei ca ea ca apoi să plece.

- Femeie afurisită! bombăni el și bău direct din sticlă.

Capitolul 4

Quinn făcu o grimasă și își frecă tâmplele care îi zvâcneau în timp ce traversa câmpul, durerea fiind rezultatul combinației nefericite din noaptea trecută, când dormise prea puțin și băuse prea mult scotch.

Și nu se săturase nici pe departe de Annabelle.

Își ridică gulerul hainei ca să se apere de burnița ce amenința să cadă din clipă în clipă și de răcoarea neașteptată a acelei dimineți de vară. În nord, vremea era imprevizibilă. Peste noapte, se adunaseră nori joși deasupra munților și văilor, scăldând câmpiile într-o ceață albastră în zori. Temperatura coborâse cu mult sub 20 de grade. Ar fi crezut că din cauza frigului îi era greu să și-o imagineze pe Belle înotând în iaz, dar o văzuse o dată acolo și se părea că era singurul lucru la care putea să se gândească.

Dumnezeule, ce tare îl mai enerva fata asta! Nici nu mai știa când se întâmplase ultima dată să nu poată dormi din cauza unei femei sau dacă se întâmplase acest lucru vreodată, dar ea exact asta îi făcea. Și nu doar din pricina propunerii revoltătoare de a se mărita cu el, deși doar simpla perspectivă de a se căsători îl făcea să aibă coșmaruri.

Nu. Îi era groază să recunoască până și faptul că nu putuse să se odihnească, iar în cele câteva clipe când reușise să ațipească, nu avusese coșmaruri legate de lanțul greu al mariajului, ci viziuni erotice cu Belle.

Gemu. *Nu* erotice, nu chiar. Când o visase pe Belle, o văzuse în cămașa aceea de bumbac alb cu funda din dreptul sânilor desfăcută și cu panglicile atârnând la spate în timp ce înainta prin ceață, cu părul desfăcut și revărsat pe spate. Zâmbetul ei îl făcu să o dorească, un râs care se înălță ușor în aerul cald. Capul întors îi scotea în evidență linia elegantă a gâtului. Picioarele zvelte erau dezgolite până la genunchi, iar brațele erau la fel de goale. Apoi se întoarse și îi întinse mâna pentru a se lăsa cu ea pe iarba-neagră acoperită de rouă... O văzuse mai goală la iaz decât în vis, dar tot se trezise extrem de tare.

Oh, sigur, își pierduse mințile, nu încăpea nici o îndoială!

Prin urmare, în zori renunțase să mai spere că avea să adoarmă și coborâse să mănânce ceva, crezând că avea să o găsească pe Belle și să-i dea un răspuns, curmându-și astfel suferința. Ferguson îl informase însă că ea deja se trezise și ieșise, așa cum făcea în aproape toate diminețile. „Minunat!“ Femeia asta enervantă era și o pasăre matinală.

Quinn își dădu ochii peste cap. Știa cum să se poarte cu doamnele din înalta societate. Acele femei dormeau până la prânz, nu ar fi călcat nici moarte într-o bibliotecă și, cu siguranță, nu beau niciodată scotch. Și nici nu l-ar fi turnat în capul nimănui.

Annabelle Greene era contradictorie prin definiție, fascinând și frustrând în același timp. Femeia frumoasă de la exterior era o pisică sălbatică în interior, o femeie inteligentă și iute, care știa absolut totul, mai puțin efectul pe care îl avea asupra bărbaților. Îl scotea din minți și îl intriga, îl provoca în continuare să o necăjească și să o tachineze ca pe un copil, iar bărbatul în care se transformase să poată vedea focul pătimaș din ea. Cum era posibil ca aceeași femeie să îl facă să o ia în brațe, dar și să-și dorească să fie la un ocean distanță de ea?

„Nebunie.“ Era o nebunie că îi trecuse prin minte să îi propună să se însoare cu ea. Era o nebunie că mătușa Agatha își închipuise că el o putea proteja.

Se părea că nebunia era contagioasă.

Ajunse pe creasta unui mic deal care dădea spre pășunile din sud și o văzu. Îmbrăcată în pantaloni bărbătești și cu ghete de lucru întocmai ca muncitorii din jurul ei, cu o bonetă de stofă pe cap, ajuta la înălțarea unui stâlp gros dintr-un canal de irigare pe malul pârâului.

Quinn oftă plin de frustrare. Era clar că, atunci când venea vorba de Belle, nimic nu era obișnuit.

Cu hotărârea sumbră a omului care se îndreaptă spre propria execuție, se duse spre ea și spre grupul de muncitori strânși în jurul micii structuri de piatră de pe marginea pârâului.

Unul dintre bărbați se aplecă să-i dea o mână de ajutor lui Belle, care stătea în șanț, în apa până la genunchi. Deoarece nici unul dintre ei nu râse când o văzură cățărându-se să iasă de acolo, înțelese nu numai că erau obișnuiți să o vadă îmbrăcată bărbătește, ci și să primească indicații de la ea. Recunoscuse că fusese gelos când aflase

că ea avea să moștenească Glenarvon, în timp ce el avea să fie obligat să înceapă de la zero. În același timp însă o admira pentru că nu se dădea în lături de la munci prea grele sau prea dificile.

Își puse palmele în șoldurile ei rotunde, acoperite cu haina maro, care îi ajungea până la marginea ghetelor murdare de noroi. Umerii i se lăsară când răspunse la o întrebare pusă de unul dintre muncitori.

– ... stricat dinadins.

Bărbatul din spatele ei ridică ochii spre Quinn. Își drese vocea suficient de tare cât să acopere răspunsul lui Belle, apoi dădu din cap spre ea ca să-i atragă atenția.

Belle se uită peste umăr și îl văzu pe Quinn. O fracțiune de secundă, încremeni, și chipul i se întunecă de neliniște. Expresia aceea dispăru la fel de repede, fiind înlocuită cu un zâmbet radiant, pe care – își dădu el seama – îl afișase pentru cei din jurul ei. În nici un caz pentru el. Văpaia din ochii ei îi spunea că încă era supărată pe el pentru cearta din noaptea trecută.

– Lord Quinton, bună dimineața. În vocea ei se simțeau surprinderea că îl vedea acolo, dar și o urmă de sarcasm. Mă mir să te văd la o oră atât de matinală, știind ce reputație de corintian ai.

El râse. „Corintian?" Fusese catalogat în tot felul de femei, dar niciodată cu acest apelativ.

– Nu toți londonezii dorm până la prânz, domnișoară Greene, ripostă el cu voioșie, oprindu-se în fața ei. Își dădu seama brusc că toți bărbații se uitau la el, măsurându-l din priviri și curioși să afle cine era. Și ce treabă avea cu stăpâna de la Glenarvon.

– Până la unsprezece și jumătate? întrebă ea ironic.

– Până la fără un sfert, replică el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Mda, comentă ea, asta înseamnă că poți să îți începi ziua cu patru ore bune înainte.

El zâmbi, dar sesiză neliniștea înfiorătoare ascunsă sub calmul de pe chipul ei și tensiunea ce o cuprinsese din felul în care își încorda umerii și își strângea și își desfăcea palmele înmănușate pe lângă corp. Îmbrăcată în haine bărbătești, înfățișarea ei neobișnuită o făcea și mai atrăgătoare. Și mai feminină. Și sfâșietor de vulnerabilă.

Începu să-l macine vina, dar nu avea ce face. Ea avea nevoie de un răspuns din partea lui, iar el nu găsea nici un motiv să amâne

inevitabilul. La urma urmei, dacă ar fi avut capul pe umeri cu o seară în urmă, în loc să fie preocupat de senzațiile ce îl cuprinseseră când o ținuse în brațe, trebuia să-i dea răspunsul atunci, ca să evite această întâlnire penibilă.

Și totuși, indiferent ce probleme avea să îi creeze, era mai bine să încheie subiectul mai repede. Dacă îi spunea în dimineața aceea, îi lăsa suficient timp să își caute un candidat mai bun pentru măritiș. Răspunsul lui nu avea nici o legătură cu sentimentele confuze pe care le avea pentru ea. Sau cu atracția tot mai puternică dintre ei, care parcă se trezise cu o noapte în urmă și părea să fie atât de palpabilă, încât și acum săreau scântei între ei.

Cel puțin asta își tot spusese din clipa în care ieșise din cameră să o caute. Dacă repeta acest lucru de mai multe ori, poate începea chiar și el să-l creadă.

În dimineața aceea, ochii ei aveau mai mult sclipiri verzi decât aurii în lumina voalată de cerul încărcat. Tresărirea nervoasă din adâncurile lor de miere îi spunea că ea știa de ce o căutase. Și că deja ghicise răspunsul.

Simți privirile apăsătoare ale bărbaților care nici măcar nu se prefăceau că nu erau atenți la discuția lor. Nu era însă o discuție la care voia martori. Înclină din cap.

– Nu ai vrea să te plimbi cu mine, domnișoară Greene?

Belle ezită, iar zâmbetul ei fals păli. Încuviință apoi scurt din cap, se întoarse fără să spună nimic și porni de-a lungul pârâului în direcția opusă.

El merse alături de ea. Pășiră într-o liniște care în scurt timp deveni stânjenitoare, iar tensiunea dintre ei părea la fel de apăsătoare ca norii de deasupra lor. El se strâmbă când se uită cu coada ochiului la profilul ei hotărât. Era clar că avea de gând să-l lase pe el să deschidă subiectul, dar încă nu era pregătit să vorbească despre motivul pentru care o invitase la o plimbare. Deși știa ce avea să-i spună, nu îl lăsa inima să-i aducă o problemă în plus.

Aruncă o privire peste umăr.

– Ce faci acolo?

– Reparații, răspunse ea în doi peri.

În loc să îl ia de braț, așa cum ar fi făcut orice londoneză din înalta societate, își scoase mănușile murdare de pământ și își vârî adânc mâinile în buzunarele hainei. Nu voia să îl atingă. Oare își dădea seama cât de aspră era cu el pisica asta sălbatică?

Bineînțeles că își dădea seama. După câte se părea, el subestimase efectele negative ale nopții balului de la St James asupra ei.

– Ce fel de reparații? insistă el, dorind să afle cât de mult însemna moșia pentru ea.

Îl privi suspicioasă.

– Chiar ești curios?

– Da.

Chiar era. Spre mirarea lui.

Ezită, apoi rupse tăcerea.

– Poarta deversorului pentru canalul de irigare s-a stricat și a inundat pășunea din sud, explică ea. Ciobanul nostru, McDougal, a observat acum două zile când s-a dus să vadă oile, iar oamenii au muncit ieri toată ziua ca să mute turma pe o pășune mai mică până când reparăm poarta și se usucă pământul. Ridică privirea spre norii negri de deasupra, care amenințau cu o ploaie torențială, iar el parcă o putu auzi blestemând mama-natură în sinea ei. *Dacă* se mai usucă vreodată.

Ceva din modul în care îi descrisese situația îi atrase atenția lui Quinn.

– Nu crezi că s-a stricat din cauză că era vechi și uzat, nu-i așa?

Belle șovăi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, oftă ea de parcă renunțase să îl mai repare și voia să uite cât mai repede cu putință de treaba asta. Burns crede că a fost stricat dinadins.

– Burns?

– Angus Burns, șeful meu de echipă.

Ah, câinele de pază care îl supraveghease îndeaproape când ajunsese la grupul de muncitori.

– Familia lui locuiește oficial pe moșia Glenarvon de cinci generații, îi explică ea.

– Oficial? repetă el și o privi curios mergând alături de el.

– *Neoficial* de mult mai mult timp. Buzele i se curbară într-un zâmbet, primul adevărat din dimineața aceea. Mă ajută să am grijă de proprietate și se ocupă de reparații și întreținere. Se asigură că echipa de muncitori nu are nici o problemă să primească ordine de la o femeie.

– Mă îndoiesc că ai nevoie de ajutor în această privință.

Spuse asta judecând după atenția cu care îi urmăriseră instrucțiunile cei de lângă șanț.

Pe buze îi înflori un surâs de mândrie, după care fruntea i se încreţi de îngrijorare.

– A fost... un an ciudat, mărturisi ea coborând vocea în timp ce se îndreptau spre deal. În ultimul timp, am avut o mulţime de accidente şi probleme.

Complet surprins, se întoarse şi o apucă de braţ ca să o oprească. Îi cercetă chipul în căutarea răspunsului.

– Eşti în pericol, Belle?

– Nu! Fireşte că nu! Îi alungă îngrijorarea cu un râs batjocoritor. Nici n-ai fi fost invitat aici dacă era cineva în pericol.

– Annabelle! Îi rosti numele ca pe o avertizare. Nu te preface, nu e cazul!

– Nu a fost nimeni rănit, recunoscu ea. Şi nu s-a stricat nimic care să nu poată fi reparat. Totuși, e neplăcut că ne pierdem timpul cu asta în loc să ne ocupăm de lucrurile care ar trebui terminate.

Răspunsul ei nu îl liniști.

– Atât de neplăcut încât regreţi că trebuie să administrezi singură Glenarvon?

– Niciodată! răspunse ea, şi ochii îi sclipiră cu hotărâre.

Își trase braţul și plecă, lăsându-l în urmă. „Ce încăpăţânată!" Se încruntă când ajunse în dreptul ei.

– Pârâul alimentează şanţurile de irigare, după cum ai văzut, explică ea gesticulând ca şi cum ar fi povestit unui nou angajat despre lucrările de pe moșie, extrem de mulţumită că schimbase subiectul. Dacă totul merge bine, putem controla cantitatea de apă pentru păşuni. Pârâul se varsă în râul Arvon în capătul vâlcelei. Arătă în spatele lor spre vâlceaua care tăia proprietatea. Proprietatea a fost numită după denumirea râului.

– Glenarvon, murmură el. Şi castelul?

Radie toată, zâmbind larg şi senin. Şi plină de dragoste pentru acel loc.

– Ruinele se află în faţă, pe dealul de lângă iaz.

Iazul în care îi plăcea lui Belle să înoate la asfinţit. Dezbrăcată. Quinn deveni brusc interesat de poveste.

– Clădirea a fost construită în secolul al XIV-lea pentru a apăra porţiunea asta de râu. Acum au rămas doar câteva ziduri și bolovani. Adăugă pe un ton mândru, de parcă l-ar fi provocat să o contrazică: Dar mie mi se pare foarte frumos.

– Şi mie.

El se opri să culeagă un trandafir sălbatic dintr-o tufă crescută de-a lungul pârâului.

Ea clătină din cap, vizibil iritată.

– Dar nici nu ai văzut ruinele!

El ridică din umeri şi îi dădu floarea.

– Am încredere în tine.

Se uită la trandafir neîncrezătoare, de parcă s-ar fi aşteptat să se transforme într-un şarpe care să o muşte.

– Mulţumesc, mormăi ea.

Luă floarea rozalie din palma lui şi o mirosi, apoi se întoarse repede şi îşi continuă drumul, dar nu înainte ca el să vadă că Belle se îmbujoră. Quinn devenise interesat şi de toate acele nuanţe de trandafiriu din obrajii ei.

– Dar nu suntem în Evul Mediu, continuă ea, cotind pe o cărare îngustă care şerpuia printre copaci până în vârful dealului.

El o urmă.

– Suntem o ţară modernă, continuă Belle. Lucrurile se schimbă cu rapiditate, iar eu am planuri măreţe pentru proprietate şi pentru sat.

El zâmbi. Oare de ce nu se mira?

– Ca de pildă?

– Mai întâi, vreau să aduc îmbunătăţiri şcolii din sat. La început, ezită să-i povestească despre planurile ei, pentru că nu avea prea mare încredere în el. Am început să mă ocup de şcoală în urmă cu trei ani, dar vreau să angajez o profesoară bună din Londra sau din York, care să-i înveţe pe copii cunoştinţele de bază. Să citească şi să socotească, cum să-şi administreze casa, să înveţe să nu se lase traşi pe sfoară de morari şi de negustori fără scrupule... Punctă lista pe degete, fără să o mai deranjeze că îi împărtăşea planurile ei. Şi în special să citească. Şi toate abilităţile pe care nu le vor deprinde ca ucenici sau poate chiar niciodată ca arendaşi. Se uită la el, cântărindu-i parcă reacţia înainte de a-şi continua urcuşul. Şi mai vreau să găsesc un doctor adevărat pentru săteni, nu doar un spiţer.

În timp ce continuă să-şi înşire planurile, Quinn se opri şi o privi cum urcă în faţa lui, văzând-o într-o lumină cu totul diferită.

Nu era doar fata îndrăgostită de cărţi şi însoţitoarea unei lady pe care o cunoscuse dintotdeauna. Annabelle Greene se transformase

într-o administratoare capabilă a unei moșii, care înțelegea importanța pe care aceasta o avea în viitorul satului. Mai mult, unele dintre planurile ei corespundeau întru totul cu ceea ce voia el să pună în practică în America - să aibă o bucată de pământ pe care să o administreze în așa fel încât să-i ajute pe localnici. În vreme ce el avea nevoie de câțiva ani pentru a-și putea clădi acest vis, ea avea această oportunitate în prezent, perspective pentru viitor și hotărârea de a-și vedea visul împlinit.

Însă nu putea fi el bărbatul care avea să o ajute să și-l împlinească.

Amicii lui de la club l-ar fi considerat nebun dacă ar fi aflat că rata această ocazie, mai ales cu condițiile propuse de Belle - o parte din profituri și libertatea de a-și vedea de noua lui viață în America exact așa cum își propusese, respectându-și promisiunile pe care le făcuse tatălui și lui Asa Jeffers. Orice alt bărbat fără scrupule i-ar fi luat-o imediat de sub nas și ar fi dus-o direct în Gretna Green, în Scoția, pentru a se căsători cu ea, ca să pună mâna pe toate acele lucruri. Și pe *ea*.

Dar Quinn nu ar fi profitat niciodată de ea. Și nici nu și-ar fi abandonat vreodată soția.

Privirea îi alunecă spre Belle care urca dealul în fața lui, oferindu-i fără să știe o priveliște minunată a rotundului ei posterior, scos în evidență și mai tare de pantalonii bărbătești.

Își înăbuși un geamăt. Deja nu mai era tentat să se comporte ca un gentleman.

Pe măsură ce o urmări urcând dealul, copacii și tufele se răriră, făcând loc în centru vechilor ruine ale castelului Glenarvon, ce se ridica dintr-o grămadă de bolovani dărâmați și din niște ziduri pe jumătate căzute. Putea însă deduce cu ușurință conturul a ceea ce odinioară fusese o cetate solidă, care încă păstra câteva metereze pe unele dintre zidurile rămase în picioare, înalte de două etaje, în colțul îndepărtat unde se uneau. De pe culme, se puteau admira priveliști uluitoare spre râu și spre vâlcea în vest și spre munții acoperiți de nori în nord, în timp ce ruinele ofereau o atmosferă istorică și romanțioasă. Își mută privirea asupra orizontului și își dădu seama de ce iubea Annabelle atât de mult acest loc.

Și de ce avea să îl urască pe el pentru că refuza să se însoare cu ea.

Ea se așeză pe o piatră și bătu pe cea de lângă ea ca să se așeze și el. Îl cuprinse un nou val de vinovăție.

-Nu e minunat castelul? întrebă ea și îi zâmbi când văzu că se așază. Râd de fiecare dată când mă gândesc la lorzii bogați din sud care plătesc mici averi pentru a-și construi tot felul de ciudățenii în grădină, iar ruinele noastre sunt mai frumoase decât orice ar fi putut crea Capability Brown[1] vreodată.

Între ei se așternu o tăcere stânjenitoare cât priviră ruinele. El se aplecă apoi să își sprijine coatele pe coapse, cu palmele prinse sub genunchi.

-Nu mă pot căsători cu tine, zise el încet.

Ea se crispă, dar nu se clinti. Nu catadicsi să se uite spre el, ci rămase cu privirea ațintită drept în față, spre întinderea proprietății. Quinn simți apoi o schimbare, ca și cum trupul ei minion devenise la fel de dur precum stânca rece de sub el. Și era sigur că la fel se întâmplase cu firavul sentiment de prietenie pe care încă îl avea pentru el.

-Voi pleca în America, explică el când văzu că ea nu zice nimic. Tăcerea rece era mult mai acuzatoare decât crezuse că este posibil. Aștept de patru ani această ocazie.

Chiar de mai mult timp, dacă era să fie sincer. Gândul de a se îndrepta spre America i se întipărise în minte încă din vara în care absolvise Oxfordul, când înțelesese că viața unui nobil englez nu era de el. Richard Carlisle îl sprijinise chiar de la început, iar Quinn era hotărât să acționeze în consecință pentru a-și face tatăl mândru.

-Îmi doresc o proprietate a mea, șansa de a reuși fără a mă baza pe titlul și numele Carlisle, îi explică el, împărtășindu-i ceea ce nu mai spusese nimănui altcuiva. Nici măcar lui Robert. Indiferent ce succes aș avea aici, ceilalți vor spune că se datorează doar lui Trent și doar pentru că port numele Carlisle, nu pentru că aș munci din greu sau aș lua deciziile corecte. Nu am cum să scap de influența lui Trent dacă nu plec din țară.

Și nici o altă cale de a-și ține promisiunea făcută tatălui lui.

-Nu îți cer să renunți la acest vis, spuse ea încet, rupând într-un final tăcerea, dar fără să se uite spre el. Poți pleca în America și...

-Eu nu îmi abandonez soția, declară el cu fermitate.

[1] Cunoscut și sub numele de Lancelot Brown (1715-1783), Capability Brown a fost un arhitect peisagist englez (n.red.)

Era posibil să fi fost un derbedeu pe cale să se transforme într-un libertin, dar măcar atâta onoare tot avea.

Ea nu spuse nimic, rămânând cu privirea ațintită în zare.

– Este șansa mea de a-mi face un viitor, Annabelle. Era sigur că ea îl putea înțelege. Nu am cum să mi-l fac în Anglia. Pământul este prea scump aici.

– Nu și dacă te însori cu cineva cu zestre, îl contrazise ea șoptit.

– Nu ar fi pământul meu, răspunse el calm. Ar fi al tău.

Iar el nu ar fi fost decât un administrator, de data asta pentru soție, nu pentru fratele lui.

Deși el nu crezuse că e posibil, trupul ei se încordă și mai mult, ca un arc gata să sară. Îi simți emoția pulsând când ea își înfipse degetele în piatra de sub ea atât de tare, încât i se albi carnea.

Își trecu frustrat mâna prin păr.

– Plec în dimineața asta. Imediat după ce îmi iau la revedere de la mătușa Agatha.

Și după ce îl trezea pe Robert ca să călărească împreună spre coastă. Îi era greu să-și ia la revedere de la fratele lui, de care era foarte apropiat; voia să amâne momentul cât mai mult.

– Dacă plecăm de dimineață, până la căderea nopții ajungem la Keswick.

– Nu trebuie să plecați așa de repede, îl contrazise ea, sesizând o nouă tentativă de atac. Urma de speranță din vocea ei aproape că îl făcu să se răzgândească. America e mare. Are o grămadă de pământ de vânzare. Poți cumpăra altă proprietate dacă o ratezi pe asta.

– Ba nu, nu pot. Pe asta trebuie s-o cumpăr. Se uită posomorât la mâinile prinse sub genunchi. Este al unui prieten de familie. L-a păstrat pentru mine, dar trebuie să îl înstrăineze până la anul nou. Mi-a făcut o ofertă bună dacă îl cumpăr și îl las să rămână pe proprietate împreună cu soția lui. Iar Quinn își promisese să se țină de cuvânt. Voia neapărat să se țină de cuvânt. Nu mai au pe nimeni altcineva.

Se așternu liniștea, iar ea rămase neobișnuit de tăcută și se opri parcă și din respirat. Șopti apoi atât de încet, încât cuvintele fură abia o adiere pe buzele ei:

– Nici *eu* nu am pe altcineva.

Furia începu să pulseze în el, alimentată de un nou val de vinovăție. Fir-ar să fie! Nu era responsabilitatea lui să îi asigure viitorul, trebuia să se gândească la problemele lui mai întâi. Chiar nu înțelegea?

Se ridică de pe piatră și veni pornit spre ea.

– Nu-i problema mea!

Atunci se enervă și ea.

– Nu?

– Din cauza blestematei ăleia de bătăi? „Dumnezeule!" Nu mai voia s-o ia de la capăt cu asta! Din ce în ce mai frustrat pentru că ea refuza în continuare să uite acea noapte, se sprijini cu palmele de o parte și de alta pe piatra pe care stătea Belle și se aplecă până ce ajunse la același nivel cu ea. Stătea atât de aproape de ea, încât îi văzu licăririle aurii din iriși, scăpărate din cauza îndrăznelii lui. Discuția *asta* trebuia avută de mult și în sfârșit venise momentul. Acolo, chiar în acea clipă. Dar ce trebuia să fac, să stau acolo cu mâinile în sân în timp ce Williams îți spunea toate vorbele alea?

– Da! zise ea și își îndreptă spatele. Nu crezi că era mai bine să fiu insultată decât să mă aleg cu reputația distrusă?

– Nu eu ți-am distrus reputația, o contrazise el. A fost doar un accident în momentul nepotrivit.

Ea ridică maiestuos o sprânceană, gest care îi aminti într-un mod straniu de mătușa Agatha.

– Adică l-ai pocnit accidental pe Williams în falcă?

– Nu, zise el și rânji doar ca să o enerveze. Mi-a făcut plăcere.

– A fost vorba doar de aroganța ta! se răsti ea.

Quinn scrâșni din dinți.

– Ți-am apărat onoarea!

– Nu era cazul să mi-o aperi! Își înfipse un deget în pieptul lui. Nu ai vrut să mă asculți și ai sărit cu pumnii la Williams...

– Nu am *sărit* cu pumnii la el!

„Dumnezeule!" Parcă ar fi vorbit de un meci din curtea școlii primare! Dar dacă își închipuia că așa îl putea convinge să se însoare cu ea, nu alesese strategia potrivită. Rosti răspicat fiecare cuvânt:

– Nimic din noaptea aceea nu s-a întâmplat din vina mea.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare care îl făcu să se înfiorase.

– Ai mai spus asta.

Se uită la trandafirul sălbatic pe care îl ținea în mână, după care îl aruncă. Iar pe el îl împinse ca să se dea din fața ei și vru să plece.

„Oh, nu!" Această forță a naturii în miniatură nu pleca nicăieri! Nu după ce aruncase o bombă gata să explodeze!

O apucă de braț când încercă să treacă de el.

– Ascultă-mă, fir-ar să fie!

Ea se smuci ca să scape, dar el o strânse bine. O apucă de ambele brațe și o trase lângă el ca să o țină nemișcată.

– Ce vrei de la mine, Annabelle? vru el să știe, fără a-și putea controla exasperarea din voce. Să-ți cer scuze?

– Nu am nevoie de scuzele tale! se răsti ea. Se enervase atât de tare încât tremura, respirația îi era întretăiată și pieptul îi urca și îi cobora cu repeziciune. Nu-mi trebuie.

– Bine. Pentru că nici n-am de gând să o fac.

Ochii ei îl străfulgerară indignați, tulburându-l și mai tare.

– Nu îmi pare rău că m-am bătut pentru tine în seara aceea. Nu o să-mi pară rău niciodată. O trase mai aproape, sprijinindu-se cu spatele de piatră. Dar nu din cauza bătăii ești supărată, nu-i așa?

– Dă-mi drumul! șuieră ea printre dinți.

Ba pe naiba! Își aplecă capul până când aproape îi atinse gura cu buzele. Fiecare răsuflare întretăiată îi adia peste buze, iar sub palme îi simțea pulsul accelerat.

– Ceea ce s-a întâmplat înainte de bătaie te supără. Sărutul nostru!

Belle se întunecă la față, iar el își dădu seama că avea dreptate. Simți un fior rece pe șira spinării.

– Când te-ai gândit să-mi joci încă o festă copilărească, trânti ea acuzator. Ce scop ai avut, Quinton? Să mă faci să plâng crezând că ai vrut să mă săruți, când pentru tine nu era decât o glumă?

O privi în ochi și văzu un amestec de furie și excitare care îi tăiase respirația.

– Te-am sărutat pentru că nu m-am putut abține.

Trase repede aer în piept auzindu-i mărturisirea, iar privirea lui alunecă până pe gura ei și rămase acolo. Încerca parcă să o devoreze din priviri.

– Pentru că erai frumoasă în lumina lunii, pentru că am vrut să aflu ce gust au buzele tale și cum le-aș simți. Pentru că, îndrăzni el să recunoască, nu am putut crede că fetița stângace pe care am chinuit-o ani la rând și care s-a transformat într-o femeie care habar nu are cât e de fermecătoare s-ar aventura în grădina întunecată cu un ticălos ca mine.

– Minți, îngăimă ea, uluită de mărturisirea lui.

– Ba nu! O trase în brațele lui până ce reuși să o convingă să stea de bunăvoie. Sau cât de mult mi-a plăcut să te sărut. O simți că-și ține respirația lângă buzele lui. Așa cum ți-a plăcut și ție.

Înghiți nervoasă în sec, iar el își înăbuși dorința de a-și pune gura pe gâtul ei pentru a-i simți ondularea delicată sub buze.

– Nu mi-a plăcut.

– Mincinoaso! o zgândări el. Dar sunt gata să-ți demonstrez dacă nu mă crezi.

Miji ochii spre el.

– N-ai îndrăzni să...

Se aplecă și o sărută ușor, neputând să mai reziste nici măcar o clipă.

„Cerule!..." Quinn chiar știa să sărute! Sărutase mai multe femei decât își aducea aminte, iar activitățile din tinerețe îl perfecționaseră cât să transforme jumătate dintre acele întâlniri în seducții totale. Dar acesta nu era doar un sărut. Era mult mai mult.

Celelalte săruturi nu îl făcuseră să tremure cum tremura acum. Nu îl îmbătaseră cu mirosul sălbatic al ținutului muntos și al ierbii-negre. Nu îi strânseseră stomacul, nu îi făcuseră capul să se învârtă și nici lumea să se prăbușească în jurul lui, conștient doar de dulceața caldă a respirației ei care îi gâdila buzele, de trupul ei moale sprijinit de el într-o invitație inocentă. Exact asta îi făceau sărutările lui Belle. Îi creau dependență, stârnindu-i o poftă nestăvilită de mai mult... o poftă pe care știa că nu are dreptul să și-o satisfacă, dar tot o dorea cu disperare.

În acea dimineață era însă ultima dată când o vedea, de ce să se oprească? Măcar rămânea cu această amintire întipărită în minte pentru totdeauna.

Nu se putu abține, la fel cum nu se putuse abține nici în urmă cu șase ani.

– Îmi aduc aminte perfect acel sărut, murmură el cu sinceritate lângă buzele ei, deși în acea clipă ar fi fost în stare să spună orice ca să o țină lipită cu totul de el, să poată gusta din acea dulceață imposibilă. Cât de frumoasă erai în acea noapte! Și cât de ademenitoare!

– Quinton, șopti ea, implorându-l.

Urmă alt sărut, dar de data asta îi prinse buza de jos și i-o supse, provocându-i un fior când îi trase buza în gură.

Ea trase o gură de aer întretăiată. Orice urmă de rezistență i se topi și se prăbuși fără putere pe el. O trase mai aproape de el pentru a nu o lăsa să alunece în jos. În loc să îl împingă, ea îl prinse de gulerul hainei de lână pentru a-l ține aproape.

Era încântat de capitularea ei și îi primi cu bucurie abandonul, gura care se înmuie și trupul care i se relaxă în brațe. Dulce și delicat, nu mai era sărutul din urmă cu șase ani, pornit dintr-o pasiune înflăcărată sau dintr-o dorință avidă. Era însă la fel de magnetic și excitant. Ba chiar mai mult. Trupul ei era mai moale și mai împlinit, iar asta îl făcea să o dorească și mai mult.

– Și asta îmi aduc aminte. Își puse degetul mare pe bărbia ei și apăsă încet în jos, deschizându-i gura în timp ce își strecură limba printre buzele ei.

O minciună sfruntată. Nu o sărutase așa de intim în noaptea aceea sub arcada de trandafiri. Dacă ar fi îndrăznit să o atingă în interiorul buzei, să își scufunde limba în firidele întunecate și umede ale sărutului ei și să-i guste din dulceața ascunsă precum ambrozia... Oh, acum chiar și sărutarea ei îl încingea până în adâncuri și îl făcea să tremure!

Ea scânci ușor. El îi răspunse dorinței din ce în ce mai mari, rezemându-i capul în palmă pentru a-i ține captivă gura, în timp ce începu să își înfigă ritmic limba printre buzele ei. Îi dădu jos boneta de stofă și își vârî degetele în părul ei moale până ce i-l desfăcu, fără să se oprească nici o clipă să o sărute așa cum nu mai fusese sărutată de nici un bărbat până atunci. Dacă trebuia să plece păstrând doar această amintire, atunci la naiba, voia să fie sigur că nici ea nu avea să îl uite pe *el!*

Dar când buzele ei se înfășurară într-o doară pe limba lui și i-o supseră încetișor, simți mișcarea neexersată a gurii ei până în străfundurile vintrelor sale încordate. Fusese nebun când își închipuise că poate stăpâni această întâlnire, când era la fel de adâncit în îmbrățișare ca și ea.

– Annabelle, zise el cu glas răgușit, desprinzându-se de gura ei pentru a-și plimba dinții pe partea laterală a gâtului, provocându-i un geamăt pasional.

Of, Doamne, ce plăcere îi făceau toate sunetele acestea! Chiar și acum își simți mădularul palpitând din pricina răspunsului ei nevinovat. Ea își băgă degetele în părul lui, iar el o lăsă bucuros, pentru că fiece zgârietură electrizantă pe scalp îi trimitea spirale de fiori prin tot corpul.

Apoi Annabelle își mută din nou gura peste a lui și îi supse în joacă buza de jos așa cum îi făcuse și el, iar el gemu.

Ea se retrase, iar pe chipul ei frumos răsări o cută de îngrijorare.

– S-a întâmplat ceva?

Îi prinse chipul în palme și încercă să o sărute din nou.

– Nu, nimic.

„Doar totul." Pentru Dumnezeu, în acel moment ar fi trebuit ca el să-și facă bagajele și să-și pregătească calul de plecare, dar nu se putea urni de acolo. Îi trase gulerul hainei pentru a ajunge în cealaltă parte a gâtului ei, ascunsă de cămașă, apoi îi linse pielea fină.

Își înăbuși cu greu un alt geamăt răsărit pe buze, iar inocența ei îl făcu să zâmbească atunci când se așeză din nou pe piatră. Să își reprime un lucru care îi aducea așa de multă plăcere... Îi înțelegea însă agitația, pentru că și lui îi tremurau mâinile când le băgă pe sub haina ei ca să o apuce de talie și să o tragă în poala lui.

Îi tremurau mâinile? Mai că îl bufni râsul. Din cauza femeii ăsteia îi tremurau toate! Era sfârșitul reputației lui de crai dacă o fată atât de neexperimentată ca Annabelle îl făcea să se simtă ca un cățeluș emoționat – atât de emoționat, încât degetele lui abia îi desfăceau nasturii vestei.

– Quinn? îi rosti ea numele în șoaptă și nesigură.

– Ești atât de frumoasă, Belle, șopti el, desfăcându-i încet vesta pentru a se uita la cămașa subțire și albă și la conturul sânilor în lumina albăstruie a dimineții. Gemu – ea nu purta corset pe dedesubt. Uitasem cât de frumoasă ești.

Își plimbă încet o palmă peste pieptul ei și îi trase de cămașă pentru a i-o întinde pe corp. Sfârcurile ei rozalii, deja întărite, ieșeau în evidență prin materialul alb. Respirația i se precipită. Cerule, era superbă!

– Quinn, îi rosti ea numele cu un suspin chinuit și se arcui spre el.

Incapabil să reziste, își aplecă capul și îi prinse sfârcul drept prin materialul subțire, testând în sfârșit gustul la care tânjise.

Icni surprinsă de acest fel de atingere intimă, dar se rezemă și mai mult pe el, înfigându-și degetele în umerii lui, încercând din răsputeri să-și recapete suflul pe care apropierea lui o făcea să și-l piardă atât de ușor. Pulsul i se acceleră. Nici nu mai știa când sărutase o femeie care să fie atât de deschisă la orice atingere și mângâiere. Chiar și când îi supse sfârcul tremură sub el, închise ochii

și întredeschise gura, ca și cum gura lui i-ar fi oferit cea mai intensă plăcere de care avusese parte vreodată.

Când își înălță capul, zări pata umedă pe care gura lui o lăsase pe cămașă, materialul acum transparent încercuindu-i înnebunitor sfârcul. Nu rezistă să nu-și plimbe degetul mare peste mugurul întărit ca să o facă să se înfioare, după care se aplecă pentru a-i ataca din nou gura. De data aceasta, îl întâmpină nerăbdătoare cu o gură fierbinte și deschisă. O gură care îl făcu să-și simtă mădularul rigid și pulsând de dorință.

Voia să o înfierbânte la fel de tare cum era și el. Cu brațul stâng în jurul ei, o suci în poală până când o așeză călare peste el și ajunse pe marginea pietrei.

Ea deschise brusc ochii și se încordă toată. Îl fixă confuză, dar nu se feri. Îl strânse cu mai multă îndrăzneală de grumaz, respirând sacadat din cauza excitației. Își mușcă buza de jos.

Îi înțelegea ezitarea – nu știa dacă putea avea încredere în el acum, după ce ultima dată o făcuse atât de mult să sufere.

– Nu ți-aș face niciodată vreun rău, o asigură el cu vocea îngroșată de dorință. Nu vreau decât să-ți produc plăcere.

Era purul adevăr. Nu-și dorise niciodată să ofere vreunei femei plăcerile pe care i le-ar fi oferit lui Annabelle. Se simțea satisfăcut dacă îi oferea ei plăcere, chiar și acum, când dulcea recompensă pulsă prin tot corpul lui și îl lăsă cu un gol cumplit. Voia să o ducă pe culmile extazului.

Uitându-se fix în ochii ei, incapabil să-și mute privirea de la chipul ei minunat de îmbujorat, își ridică mâna dreaptă la gură și își scoase mănușa cu dinții. O lăsă să cadă pe jos.

Ea făcu ochii mari, vizibil agitată.

– Ce faci?

– Vreau să te ating, Annabelle, zise el cu o voce senzuală și o simți cum trage repede aer în piept. Nu avusese intenția să pară prea nesătul, dar nici nu își putea ascunde dorința. De șase ani vreau să te ating. Mă lași?

Inima îi bătea atât de tare cât așteptă cu sufletul la gură un răspuns, încât se temu că avea să audă și ea bătăile.

– Da, șopti ea cuvântul care îi tremură pe buze.

Acceptul ei candid îi făcu trupul să i se încingă brusc. Se aplecă să o sărute tandru pe gât, iar ea închise iar ochii. Un suspin discret și

înfiorat se revărsă din ea. Își puse mâna pe piciorul ei și încet, ca să nu o sperie, o mută în sus pe interiorul coapsei.

Își înfipse degetele în umerii lui când palma îi ajunse în punctul în care se unesc picioarele. De pe buze îi scăpă numele ei într-un geamăt înfundat când o mângâie ușor cu degetul mare acolo jos, între picioare, de-a lungul cusăturii pantalonilor. Ea vibră.

- E bine? întrebă el.

- E foarte bine, șopti, dând din cap și în același timp ținându-și respirația.

Zâmbind în fața unei inocențe atât de contradictorii și de atrăgătoare, o mângâie din nou, de data asta mai apăsat și înnebunitor de lent. Ea gâfâi, dar imediat sunetul delicat se transformă într-un geamăt înfundat de plăcere.

- Oh, e... Își linse buzele în timp ce el continuă să o mângâie prin pantaloni. E *foarte* bine.

Îi găsi din nou gura și îl sărută cu pasiune, trecându-și degetele prin părul lui, ca o încurajare tăcută. Își desfăcu coapsele într-o invitație nerușinată, pe care el ar fi vrut foarte mult să o accepte...

De undeva de pe câmpurile din vale răsună un strigăt.

Tresărind speriată, Belle se desprinse din poala lui și se îndepărtă clătinându-se, readusă pe pământ de lumea invadatoare din jurul lor. Își duse mâna la gură în timp ce îl privi fix cu ochii mari de uimire, nevenindu-i să creadă ce făcuseră.

Îi lipsi imediat căldura ei și greutatea delicată a trupului ei mic care se lipise de el. Se întinse spre ea.

- Belle...

- Nu!

Refuzul scurt îl tulbură peste măsură. Mâinile îi căzură pe lângă corp, încleștă maxilarul și o urmări cum își încheie în grabă nasturii de la vestă.

- Fir-ar să fie, Belle! mârâi el, neputând să-și stăvilească furia cauzată de refuzul ei sau să-și ascundă frustrarea evidentă în mădularul rigid. Nu mă săruți așa și dai să fugi...

Se auzi al doilea strigăt. De data asta mai aproape.

Îl privi drept în ochi preț de o clipă chinuitoare. În acea secundă, întrezări în ei dorință, dar și regret.

- Drum bun, Quinton.

Se întoarse și o luă la fugă spre vale, iar el văzu aceeași flacără familiară arzând în ea, cea pe care îi făcea atât de multă plăcere să o aprindă. Întotdeauna îi plăcuse, încă de când erau copii. Acum însă nu mai erau nici pe departe copii.

În cele din urmă, își dădu seama cu o tresărire dureroasă de ce îi făcea o plăcere așa de mare să o tachineze.

Nu pentru că voia să aprindă acea flacără, ci pentru că îi plăcea să fie el cel care o aprindea. Singurul bărbat care îi putea stârni furia și pasiunea până când radia din ea.

O experiență pe care nu avea să o mai trăiască nicicând.

Belle înaintă grăbită pe potecă și traversă câmpul spre canalul de irigare. Se rugă cu fiecare pas pe care îl făcu să nu aibă buzele foarte umflate și roșii, pentru că așa le simțea, și ca nimeni din cei care aveau să o vadă să nu își dea seama ce făcuse cu Quinn. Totuși, avea în minte doar îmbrățișarea aceea cu totul neașteptată, și mii de gânduri o derutau și o uluiau.

Quinton o sărutase. Iarăși. Și oh, ce sărut! Minunat, exact așa cum și-l amintea.

Ba nu, chiar mai mult de atât. Sărutul acesta fusese potrivit. Mai mult decât potrivit. Gemu – fusese perfect. Ba chiar absolut perfect, încât o făcuse să își dorească mai mult decât un simplu sărut și o atingere trecătoare. Un lucru nu doar minunat, ci absolut periculos.

Fusese prinsă în mrejele lui, în furia pe care era capabil de fiecare dată să i-o scoată la lumină, iar apoi în sărutările lui perverse care îi tăiau răsuflarea și în atingeri interzise. Dar când îl auzise pe Angus Burns strigând-o, dorința aprinsă pe care i-o stârnise se stinse ca prin minune, fiind năpădită de mustrări de conștiință pentru că se trezise încă o dată în brațele ticălosului. Și se bucurase cu nerușinare de fiecare moment.

Se lăsase din nou vrăjită de el... Firește, el își dorise acea întâlnire impetuoasă pentru că oricum avea să plece și să scape basma curată din orice fel de problemă ar fi lăsat în urmă. Ce gâsculiță fusese! Mai ales că refuzase să o ajute, împingând-o încă un pas spre pierderea castelului.

Se apropie de muncitorii de lângă șanț și observă cât munciseră în lipsa ei, ceea ce o făcu să se simtă și mai vinovată, de parcă nu ar fi avut destule remușcări din cauza lui Quinn.

– Trebuie terminat înainte de amiază, anunță Angus Burns în timp ce ieși din șanț ca să vină lângă ea. Se uitară împreună la doi muncitori care terminau de aplicat mortarul în jurul pietrelor care fixau poarta. Nu a fost o stricăciune serioasă. Mai degrabă o problemă mică.

– Băieții din sat și-au băgat coada, bombăni ea oftând prelung cu mâinile în șold.

Dacă nu înnebunea din cauza lui Quinton, până la urmă aveau să-i pună capac toate acele necazuri.

– Nu a fost nici un băiat, o contrazise încet Angus. Arătă spre pietre. Vezi zgârieturile astea aici?

Ea dădu cu sfială din cap.

– S-a folosit o rangă pentru a forța poarta, fato! Iar apa a măturat totul în cale. Cel care a făcut așa ceva are brațe puternice și a vrut să-ți facă probleme.

I se încovoiară umerii. Cuvintele lui Angus îi alungară toate mustrările de conștiință, iar supărarea pe Quinn dispăru complet. Ce erau câteva sărutări și atingeri în comparație cu realitatea în care trebuia să apere proprietatea și mulțimea de probleme pe care le avea în ultimul timp?

Distrugere cu intenția de a provoca pagube... Dar *de ce?*

– Hai să punem un lacăt, le indică ea cu un aer abătut, neștiind ce altceva putea face pentru a împiedica o nouă vandalizare.

– O să înălțăm malurile, o să mai punem pietre și mortar. Cam asta o să fie, fato, o asigură Angus, dând încrezător din cap spre oamenii lui. Singura cale de a deschide poarta asta fără permisiune va fi cu toporul.

Se uită încruntată la noua poartă care era întinsă pe iarbă de cealaltă parte a șanțului.

– Să sperăm că nu se ajunge până acolo.

– Mda. Îi aruncă apoi o privire piezișă și curioasă. Te-ai întors singură de la plimbare. Atunci englezul s-a dus la conac?

Nici nu îndrăzni să-l privească în ochi de teamă că vechiul ei prieten și-ar fi dat seama imediat ce era cu ea.

– Bănuiesc că da.

Urmăriră în liniște cum ceilalți muncitori terminară de pus și ultima piatră, după care Angus insistă:

– Englezul a venit cu treabă pe aici? Își coborî vocea pentru a nu fi auzit de ceilalți. Poate din cauza zilei tale de naștere și a semnificației ei?

Belle făcu o grimasă. Nu semnifica decât pierderea oricărei speranțe pentru un viitor în care să fie fericită, indiferent ce avea să se întâmple. Exact opusul intenției lui Lord Ainsley atunci când introdusese acea clauză în testament.

Știa însă că Angus voia s-o tragă de limbă, așa că se eschivă.

– Lord Quinton pleacă în America. A trecut pe la Glenarvon în drum spre coastă.

– Mare păcat, mormăi Angus. Pentru că el putea să fie soluția pentru problemele tale.

– Nu, îl asigură ea și se întoarse pentru a-i ajuta pe muncitori să termine de pus mortarul. Quinton Carlisle este el însuși o mare problemă.

Capitolul 5

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, *la naiba!*

Quinn năvăli în casă, răstindu-se la valetul care se oferi să-i ia haina și pălăria.

– De unde-mi torn repede un whisky?

Tânărul arătă cu degetul spre salonul de zi, fără să tresară măcar că pendula de la etaj nu bătuse încă de ora zece.

– În spatele ghiveciului cu palmier, sir. Doriți să vă aduc un pahar?

– Nu. Pufni frustrat și își trecu mâna prin păr. Îmi iau singur.

Valetul încuviință din cap și se retrase în liniște. Iar Quinn își îndreptă pașii spre salon și whisky-ul promis.

Ce fusese în capul lui când o sărutase așa pe Annabelle? Și oricum mersese prea departe cu mai multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă cu ea. Voise să aibă o amintire cu ea? Râse amar. Ei bine, cu siguranță reușise *asta*. Deși acum ar fi vrut să-i facă altceva, nu doar să-și amintească de ea.

Intelectuala asta enervantă îi pătrunsese în minte și în suflet și își dorea să îi poată picura scotch peste trupul acela împlinit, ca apoi să-i lingă fiecare picătură tentantă, să o învețe tot felul de plăceri care nu se regăseau în afurisitele ei de cărți...

Deschise larg ușile salonului de zi și încremeni.

Lady Ainsley, așezată pe canapea, își ridică privirea în timp ce ducea la gură ceașca de ceai, iar pe scaunul din fața ei stătea tolănit un bărbat îmbrăcat într-un costum de vânătoare. Bărbatul își mută o clipă privirea dezinteresată în direcția lui și se ridică încet în picioare doar când o văzu pe mătușa Agatha că se ridică să-l întâmpine.

– Quinton. Chipul i se lumină cu un surâs. Hai să bei și tu un ceai cu noi!

Se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap. Ceai. „Minunat!" Nu-și dorea decât să plece cât mai departe de Glenarvon, iar asta înainte să facă un lucru regretabil. Cu Clopoțica. „Doamne, Dumnezeule!"

Nu putea însă ignora doleanța mătușii Agatha. Afișă un zâmbet călduros, care nu avea nici o legătură cu ce simțea de fapt, și aruncând o privire pofticioasă spre palmierul din ghiveciul din colț, se repezi să intre în cameră.

Agatha îi oferi un obraz, iar Quinn tresări în fața acelei neobișnuite afecțiuni. Ce îi venise?

Însă se conformă și o sărută pe obraz.

- Mătușă Agatha, arăți foarte odihnită în dimineața asta.

Îi aruncă o privire scrutătoare.

- Iar tu extrem de îndârjit.

- Din cauza vremii, se eschivă el. E prea umed și frig pentru o plimbare.

Dar, după câte se părea, nu și pentru altele.

Sclipirea din ochii ei îl făcu să se întrebe dacă reușise să o păcălească. Chiar dacă nu fu convinsă, ea nu mai insistă. Gesticulă spre bărbatul de lângă ea.

- Quinton, vreau să ți-l prezint pe Sir Harold Bletchley, amabilul nostru vecin din est.

Cel care voia să se însoare cu Belle.

Quinn se încordă și făcu ochii mici. Bletchley părea exact genul de persoană inofensivă, deși era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât Belle, cu părul rar și un început de burtă. Și o atitudine arogantă care aproape duhnea.

Nu și-o putea imagina pe Belle nici în ruptul capului măritată și fericită cu acest om. Sau sărutându-l la fel de pasional cum tocmai îl sărutase pe el.

- Sir Harold.

Quinn înclină bățos din cap.

Mătușa continuă prezentările.

- Sir Harold, acesta este Lord Quinton Carlisle, nepotul meu, venit să ne viziteze în drum spre America.

- Carlisle.

Bletchley nu catadicsi să încline din cap și nici să-și ascundă expresia plictisită.

Ceaiul și faptul că Bletchley și mătușa Agatha purtau o conversație politicoasă în momentul intrării lui îl duseră cu gândul la o vizită de curtoazie a lui Bletchley, deși, judecând după înfățișarea lui, nu părea preocupat de asta. Noroiul de pe cizme arăta că mersese pe

jos prin ploaie și i se păruse normal să se plimbe prin sat înainte să vină în vizită, la fel ca surâsul afectat despre care Quinn spunea că se datora vremii din nord.

Quinn îl antipatiză imediat din cauza atitudinii lui scârbite. Și pentru că sosise atât de devreme. Doamne, dar chiar toți nordicii se trezeau odată cu găinile?

– Ce voiai să vorbești cu mine? îl chestionă Agatha pe Quinn, revenind la stilul ei direct, odată ce isprăvise cu politețurile.

În mod sigur, nu era momentul potrivit să admită că venise să caute niște scotch care să-i domolească frustrările după ce o atinsese în mod necuvenit pe însoțitoarea care îi era ca o fiică.

– Am decis să plec astăzi spre coastă și am venit să-mi iau rămas-bun, răspunse el.

Pe chipul ei ridat apăru o expresie subită de panică.

– Dar, dar trebuie să rămâi să o ajuți pe Belle. Insist!

Quinn clătină posomorât din cap, nedorind să dea nici un detaliu legat de decizia sa bruscă de a pleca.

– Trebuie să ajung în America, sper să nu te superi pe mine, milady.

Îl fixă cu privirea fără să spună nimic, ca și cum nu reușea să înțeleagă ce era în capul lui. Zâmbi apoi forțat.

– Firește, spuse ea pe un ton fals. Înseamnă că ai venit în cel mai potrivit moment pentru a-l cunoaște pe pețitorul lui Belle.

Buzele subțiri ale lui Bletchley se curbară într-o expresie de umilință batjocoritoare.

– Firește că știți, vicontesă, că încă nu m-a acceptat oficial în acest rol.

Agatha făcu semn că nu contează.

– Te va accepta cu siguranță. Și aș putea adăuga că suntem extrem de încântați că ți-ai declarat intențiile. Nu este așa, Quinton?

El ridică o sprânceană și răspunse tărăgănat:

– Suntem în culmea fericirii.

Chiar dacă Agatha îi sesiză tonul sarcastic nu avu nici o reacție, ci zâmbi și mai larg către Bletchley.

– Sir Harold a cerut-o de soție prima dată în urmă cu doi ani. Atunci însă nu cred că era pregătită de căsătorie, ținând cont în special de cele petrecute în singurul ei sezon londonez.

Quinn își dădu ochii peste cap. Chiar nici o femeie nu îl lăsa să uite de acea noapte? Se răzgândi și nu se mai duse să-l trezească pe Robert, ca nu cumva să înceapă și fratele lui să-i reproșeze același lucru.

– Mare noroc că ai insistat, bombăni el, atrăgând o privire mirată din partea mătușii.

Bletchley zâmbi mieros, ca și cum și-ar fi câștigat din naștere dreptul de a se însura cu Belle.

– Am învățat că la vânătoare trebuie să ai răbdare. Cu răbdarea treci marea.

– Într-adevăr, așa este! exclamă Agatha înainte să apuce Quinn să spună vreun cuvânt nepotrivit despre așa-zisa vânătoare a lui Belle. Și, pentru că veni vorba de momente și perioade, familia lui Sir Harold locuiește în vecinătate de peste cinci generații.

Quinn nu se putu abține.

– Oficial?

– Poftim? se încruntă Bletchley.

– Sir Harold a moștenit Kinnybroch în urmă cu aproape douăzeci de ani, se grăbi mătușa să continue, ignorând scurtul schimb de replici. A fost al familiei încă de când stră-străbunicul lui a primit proprietatea în dar pentru curajul dovedit în bătălia de la Culloden. Îi aruncă lui Quinn o privire cu subînțeles. Nu este minunat faptul că Belle ar putea avea șansa de a se căsători cu cineva dintr-o familie cu o istorie remarcabilă?

– Minunat, repetă el sec. Puțin îi păsa lui de istoricul familiei când în cazul de față nu conta decât fericirea lui Belle.

– Lord Quinton este cel de-al treilea fiu al răposatului duce de Trent, continuă ea, întorcându-se spre Bletchley. Clătină apoi întristată din cap. Știți cum sunt fiii mai tineri. El pleacă în America pentru a-și clădi o viață acolo.

Quinn se uită uluit la ea. Oare mătușa Agatha își dăduse seama că tocmai îl jignise?

Bineînțeles că își dăduse seama. Întrebarea era de ce o făcuse.

– Da, în regiunea Carolina, se sili Quinn să răspundă, zâmbind ca și cum comentariul ei nu îl afectase. Intenționez să-mi cumpăr o bucată de pământ acolo.

– Tutun? se interesă Sir Harold amuzat, cu o expresie pe care Quinn o interpretă ca fiind tipică majorității gentlemenilor englezi care se considerau fermieri excelenți.

– De fapt, orez și indigoferă.

Își făcuse tot felul de calcule în ultimii patru ani și știa că era cel mai bine să investească în aceste tipuri de culturi. Știa că avea să câștige nu doar din cultivarea lor, ci și din depozitarea, transportul și comerțul lor, și tocmai de aceea se considera norocos că terenul era atât de aproape de Charleston. Cu ajutorul lui Asa Jeffers, putea fi în același timp și proprietar de teren, și om de afaceri. Tatăl lui ar fi fost mândru de intențiile lui.

– Înseamnă că vei avea sclavi.

Cuvintele lui Bletchley răsunară ca o insinuare arogantă.

„În nici un caz!" Însă Quinn nu făcu decât să ridice din umeri.

– La fel ca orice moșier englez ai cărui arendași nu își pot achita niciodată datoriile.

Mătușii Agatha îi scăpă un sunet înăbușit.

Bletchley însă râse.

– Atunci te vei descurca în America, laolaltă cu coloniștii care ne detestă pe noi, englezii. Sper doar să nu constați că te detestă și pe dumneata.

Oh, de asta era sigur. Însă zâmbi larg doar ca să îl irite pe Bletchley.

– Îmi asum acest risc.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Mă scuzați, milady, zise Ferguson intrând în cameră. Bucătăreasa vrea să vă vorbească. Spune că e o chestiune urgentă legată de cuptoare, doamnă.

Se uită șovăitoare la cei doi, ca și cum n-ar fi vrut să-i lase singuri, apoi oftă când înțelese că nu avea încotro, pentru că nu voia să riște să-i ia casa foc.

– Domnilor, vă rog să mă scuzați!

Se grăbi să iasă cu Ferguson, urmându-l. În cameră se așternu o liniște ciudată.

Quinn îl studie printre gene pe Bletchley. Așadar, acesta era principalul pretendent la mâna lui Belle.

Nu era de mirare că ea prefera să rămână nemăritată.

Mătușa Agatha spusese însă că avea nevoie de ajutorul lui Quinn pentru a o apăra pe Belle de pretendenții nepotriviți. Era un moment cum nu se putea mai bun pentru a-i oferi acest ajutor.

Îl cântări apăsat pe Bletchley din priviri.

– Crezi că ai șanse să te însori cu Annabelle.

– Da.

– Și ce planuri ai? Își încrucișă brațele pe piept.

Bletchley zâmbi.

– Deci ești câinele ei de pază?

Quinn preferă să nu cadă în cursă și nu spuse nimic cât Bletchley se duse la tava de pe masă ca să își mai toarne o ceașcă de ceai.

– Oh, fii sigur că am multe planuri! îl încredință Bletchley. Primul lucru pe care îl vom face va fi să dăm jos gardurile pentru a mări suprafața pășunilor și a uni turmele. Vom cumpăra apoi din veniturile suplimentare ale moșiei Glenarvon o turmă de vite scoțiene care să pască pe pantele din nord. Bletchley gesticulă cu ceașca între înghițituri. Închiderea punctelor de tundere și mulgere de la Glenarvon și dublarea celor de la Kinnybroch, renegocierea tuturor contractelor de închiriere cu arendașii și a drepturilor care țin de pășuni. Aruncă o privire disprețuitoare în jur. Și vânzarea acestui loc demodat, dacă voi fi în stare să găsesc vreun scrântit să-l cumpere.

Quinn observă faptul că nu menționase deloc numele lui Belle. Nici măcar o dată. Intențiile lui erau pur materiale. Exact de asta se temuse Belle.

– Și sătenii?

Bletchley tresări, luat prin surprindere de întrebare.

– Ce-i cu ei?

– Ce planuri ai pentru a-i ajuta?

– Să-i *ajut* pe săteni?

Bletchley fu cât pe aici să-și verse ceaiul de râs, pe parcă ar fi auzit cel mai ridicol lucru din lume.

Dumnezeule, bărbatul ăsta nu se potrivea deloc cu Belle! În nici o privință.

– Grija mea este proprietatea. Bletchley se întinse să-și ia un biscuit de pe tavă. Mai ales după ce va fi unită cu Kinnybroch. O să am de două ori mai mult pământ și niște venituri considerabile. Administrarea domeniului o să-mi ocupe o grămadă de timp, nu o să-mi mai stea mintea la săteni. Se pot descurca singuri.

Quinn simți că îl apucă groaza.

– Glenarvon va fi al lui Annabelle. Vrea să îl administreze singură.

Bletchley băgă biscuitul în gură și dădu din mână a lehamite.

- După ce ne căsătorim, explică el printre plescăituri, o să ajungă la concluzia că este mult mai bine să-și lase soțul să-și bată mintea cu astfel de lucruri. Doar știi cum sunt femeile. O să fie încântată să își petreacă vremea ducându-se la croitoreasă și organizând petreceri, nu o să-i mai ardă de registre de contabilitate și să-și murdărească mâinile pe câmp. Și, oricum, o să avem nevoie de un moștenitor, continuă el cu un rânjet îngâmfat. O să rămână repede însărcinată și atunci toată atenția îi va fi îndreptată, după cum e și normal, asupra copilului.

Quinn simți un val de emoție dureroasă când se gândi la Belle însărcinată. La focul ei viu, temperat de aura caldă a maternității. Senzația aceea îl cuprinse atât de rapid și de necruțător, încât simți că începe să tremure, dar reuși să își recapete controlul.

Avea nevoie cu disperare de băutura aceea! Traversă camera spre ghiveciul cu palmier și găsi printre frunzele lui whisky-ul ascuns pentru care venise, de fapt. Neavând un pahar la îndemână, își turnă în ceașca de ceai.

- Annabelle e femeie deșteaptă, comentă el. „Ba chiar extrem de deșteaptă." Puse dopul sticlei și o vârî pe sub betelia pantalonilor, apoi se sprijini de perete și îl studie pe Bletchley pe deasupra buzei ceștii. „Mult prea deșteaptă pentru tine." Deja se descurcă foarte bine și o să fie în stare să se ocupe și de copil, și de administrarea moșiei.

- Ei bine, eu sunt sigur că va fi foarte ocupată după ce va mai face un copil. Bletchley chicoti. Sau încă șase.

Quinn se uită urât la el. „Doar peste cadavrul meu."

Bletchley zâmbi vesel.

- O să îți dăm negreșit de veste în America ori de câte ori o să ni se mai nască un copil.

Palma lui Quinn se strânse în jurul ceștii până când crezu că avea să o spargă, numai ca să nu îl pocnească. Lui Bletchley îi păsa doar de proprietate și vorbea despre căsătoria cu ea ca și cum și-ar fi cumpărat o iapă de prăsilă. Arogant, pompos, misogin...

O mișcare sesizată cu coada ochiului îi atrase atenția.

Prin fereastra înaltă, o zări pe Belle întorcându-se de pe câmp cu gulerul hainei ridicat ca să se ferească de ploaia mocănească a dimineții reci și cu părul băgat sub boneta de stofă. O siluetă pe fundalul norilor cenușii și grei și al munților din depărtare părea că s-a

materializat din ceață. O zână ivită din vâlcele și munți. O creatură la fel de sălbatică și independentă precum ținutul din jurul ei.

Quinton știa că nu putea permite nimănui să îi ia Glenarvon.

Mătușa Agatha intră în cameră cu răsuflarea tăiată din cauza grabei cu care se întorsese. Își mută privirea de la unul la celălalt, căutându-i parcă de răni.

– Dezastrul a fost evitat, spuse ea într-un suflet. Casa nu o să ardă... înainte de cină.

Bletchley zâmbi respectuos la remarca ei spirituală. Quinn însă continuă să se uite cu răceală la el peste buza ceștii de ceai în timp ce sorbi calm din whisky.

Mătușa Agatha își vântură evantaiul cât își căpătă suflul și se trânti ușurată pe canapea.

– Îmi pare tare bine că ați avut ocazia să stați de vorbă. Își mai turnă ceai în ceașcă și adăugă o cantitate generoasă de miere. Mare păcat ar fi fost dacă Quinton ar fi plecat înainte să aveți ocazia să vă cunoașteți, Sir Harold. Acum, când știe că Annabelle și castelul Glenarvon vor fi în siguranță în mâinile dumitale, Quinton poate pleca liniștit în America.

„Ba pe naiba!" Belle ar fi fost mai în siguranță cu Lucifer.

– De fapt, anunță Quinn depărtându-se de perete și venind spre ei senin, ca și cum ar fi adus vorba despre vreme, mi-am schimbat planurile.

– Oh! exclamă mătușa și încremeni, lăsând din neatenție cupa cu miere să curgă în ceașcă.

– M-am hotărât să fac ce m-ai rugat, mătușă Agatha. Să rămân aici. Se uită fix la Bletchley, al cărui chip se crispă pe măsură ce îi înțelese intenția. Pentru a te ajuta cu pețitorii lui Belle.

– Minunat! Agatha amestecă ceaiul din neatenție cu cupa de miere, iar pe chip îi înflori un zâmbet senin. Ar fi *minunat, asta* dacă Belle e de acord.

– Oh, cred că va fi. Quinn o privi ridicându-și ceașca la gură. Când ceaiul mult prea dulce o făcu să se strâmbe, îi zâmbi cât putu de fermecător, deși între timp se gândea cum să-i strice planul de a o mărita pe Belle la fel cum îi stricase ceaiul. Se întoarse spre Bletchley cu o expresie inocentă. Înțelegi că niciodată nu poți fi prea prevăzător. Rânji amenințător. În fiecare zi mai apare câte un vânător de zestre.

– Așa este, interveni repede Agatha, temându-se ca nu cumva cei doi să se ia la ceartă. Trebuie să ne gândim în primul rând la binele lui Belle.

Bletchley scrâșni din dinți și consimți politicos.

– Desigur.

Atmosfera deveni ciudat de tensionată. Bletchley se uită la Quinn precum un leu care își apără teritoriul.

Quinn rânji încrezător.

Mătușa Agatha nu știu unde să se uite. Lăsă ceaiul deoparte, își drese vocea și încercă disperată să schimbe subiectul.

– Sper că ați apucat să discutați câte ceva despre vânătoare și pescuit cât timp am lipsit.

Bletchley pufni.

– Aș fi vrut să discutăm despre ceva mai distractiv, dar mă tem că ne-am concentrat asupra afacerilor.

– Și asupra lui Belle, nu uita, ținu Quinn să îi amintească doar ca să-l irite. Sau și ea e tot o afacere pentru tine?

Bletchley se încruntă.

– Carlisle, poate ar fi mai bine să îți reevaluezi planurile...

– Sir Harold este un trăgător iscusit și un vânător pasionat, interveni Agatha cu un entuziasm forțat. Nu-i așa, Sir Harold? Văzând că întrebarea nu reuși să-i alunge furia și să-i distragă atenția de la Quinn, adăugă cu viclenie: Are una dintre cele mai bune haite de câini de vânătoare din nord.

Săgeata aceasta își atinse ținta, iar Bletchley se întoarse spre ea cu un zâmbet infatuat care îi înmuie chipul aspru.

– Este, recunosc, una dintre cele mai mari realizări ale mele. Acum câțiva ani, am avut plăcerea de a organiza o vânătoare pentru Wellington. A afirmat că a fost una dintre cele mai reușite vânători la care a participat. Îndepărtă o scamă imaginară de pe mânecă. Chiar am achiziționat o cățea de la ducele de Devonshire. E de rasă bună. O să-mi facă unu, doi pui ca să întăresc haita.

Quinn nu se abținu nici de data asta:

– Sau vreo șase.

Privirea pe care i-o aruncă Bletchley fu ucigașă.

– Tu, Quinton? interveni diplomată Agatha. Ție îți place acest sport, vânătoarea?

Puse ceașca goală pe masă.

– Eu zic că ar fi sport dacă și animalele ar fi înarmate.

Agatha își țuguie buzele, dar Quinn nu își putu seama dacă voise să își înăbușe un zâmbet sau o mustrare.

– Vânătoarea presupune niște calități speciale, se apără Bletchley iritat. Poate nu o poți aprecia din cauză că ție îți lipsesc.

Quinn ridică indiferent din umeri.

– Ce calități speciale sunt necesare ca să împuști o pasăre care își ia zborul dintr-un tufiș speriată de un gonaci, în timp ce vânătorul de lângă dumneata te ajută să îți încarci pușca?

Bletchley se făcu roșu ca racul.

– Ia ai grijă, Carlisle, bolborosi el.

Din cadrul ușii răsună un râs cald și melodios. Lui Quinn i se opri respirația la sunetul care îl atinse la fel de tandru ca o ploaie de vară.

„Annabelle!" Se întoarse spre ea, iar imaginea ei îi căzu ca un bolovan în stomac. Chiar și udă, și murdară toată după ce muncise la câmp, cu părul răvășit sub boneta de stofă și cu o dâră de noroi pe față, tot frumoasă era.

Intră în cameră zâmbind către mătușa Agatha, apoi îi aruncă o privire nedumerită lui Quinn, neînțelegând de ce se afla acolo în loc să-și facă bagajul.

– Sir Harold. Îl întâmpină cu o plecăciune din cap pe Bletchley. Salutul fu însă rezervat și, în loc să îi ofere mâna, se duse repede să-și ia o ceașcă și o farfurioară de pe tavă ca să-și ocupe mâinile și să nu trebuiască să îl atingă.

„Sclipitoare femeie", remarcă admirativ Quinn. Prea deșteaptă să se lege pe viață într-o căsnicie nefericită de un bădăran interesat de avere precum Bletchley.

– Vă cer scuze că v-am întrerupt, comentă ea. Pe buze îi juca însă un zâmbet deloc inocent. Despre ce discutați, despre avantajele prăzii înarmate?

În loc să se ducă la Bletchley, Belle se retrase un pas de lângă masă pentru a sta în spatele lui Quinn, ca și cum ar fi vrut să fie apărată de el. Mișcarea discretă îl făcu să se simtă peste măsură de posesiv.

– După părerea mea, vânătoarea de vulpi ar deveni mult mai interesantă, deși nu prea știu cum ar fi cu vânatul mai mare, glumi ea ridicând ceașca. Cum ar putea apăsa un cerb pe trăgaci cu copita?

Bletchley se holbă la ea, părând insultat de cugetările ei cu voce tare, iar mătușa Agatha arăta ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Quinn rânji cu gura până la urechi.

Ea își înclină capul, prefăcându-se că a căzut pe gânduri.

– Deși cred că am putea să îi înarmăm cu arcuri cu săgeți. Adăugă apoi ridicând vocea, ca și cum ar fi găsit brusc soluția: Ar putea trage de coarda arcului cu despicătura din copite!

Agatha se înecă cu ceaiul.

– Annabelle!

Începu să chicotească, făcându-l pe Quinn să zâmbească și să simtă ceva mult mai profund și mai intens decât ce simțise când o sărutase. Nu știa ce anume simțea. Oricum, indiferent de ce i se întâmpla, lui Quinn îi plăcea. Chiar foarte mult.

– Vă cer scuze, deveni ea împăciuitoare. Glumeam. N-am vrut să supăr pe nimeni.

Quinn îi zări însă licărirea vinovată din ochi. Oh, *exact* asta avusese în minte!

Domolit de pretinsa ei scuză, Bletchley dădu din cap spre Quinn.

– Ai venit la fix, domnișoară Greene. Tocmai încheiam o discuție cu Carlisle despre planurile de viitor pentru Glenarvon. Privirea îi alunecă asupra ei și se încruntă indignat. Văd că iar ai muncit la câmp.

– Da, zâmbi ea, ignorând critica subtilă adusă înfățișării ei. Adevărul este că cel mai ieftin muncitor de pe orice proprietate este întotdeauna proprietarul, pentru că...

– ... își încasează de fiecare dată partea, îi termină Quinn fraza.

Se uită la el, mirată că îi putea citi gândurile, cu buzele ei roz ușor întredeschise. El îi susținu o clipă privirea și simți în piept o căldură inexplicabilă.

Lui Quinn i se păru că buzele Agathei tresăriră, dar mătușa își dusese prea repede ceașca la gură ca să fie sigur.

– Dar ce anume ai făcut acolo? se interesă ea.

Belle dădu indiferentă din umeri.

– A fost o problemă cu sistemul de irigare.

Pe fruntea mătușii Agatha apăru o cută de îngrijorare și lăsă ceașca jos.

– Încă un act de vandalism?

– Nimic grav, îi alungă ea temerile cu un surâs forțat. Domnul Burns și oamenii lui l-au reparat în această dimineață. Oile vor reveni pe pășunile lor până la sfârșitul săptămânii.

Explicația lui Belle o liniști pe mătușa Agatha, dar Quinn zări o licărire în ochii lui Bletchley. Bărbatul pufni nemulțumit.

– Încă o dovadă că femeile nu trebuie să se amestece în administrarea unei moșii.

Belle încremeni. Bletchley nici nu remarcă. Sau, dacă observă, decise să îi ignore reacția.

Quinn nu spuse nimic, bucuros că filfizonul arogant își săpa singur groapa.

Bletchley continuă:

– Sper că, de îndată ce îmi vei accepta cererea în căsătorie, se va termina cu aceste răutăți, iar persoana răspunzătoare își va da seama că noul administrator al proprietății face o treabă foarte bună.

– Oh! exclamă ea și se încruntă toată.

Orice urmă de amuzament îi dispăru de pe chip, iar Belle își mută privirea.

– Domnișoară Greene, ai luat o decizie? insistă Bletchley cu delicatețea romantică a unui măgar mort. După umila mea părere, nu a rămas prea mult timp. Îmi permiți să îți fac curte în mod oficial?

– Ei bine... eu... se bâlbâi Belle.

Se uită nervoasă spre Quinn. El îi sesiză deznădejdea și tristețea și simți că i se strânge stomacul.

Agatha se ridică de pe canapea.

– Sir Harold, poate ar fi mai bine să discuți această chestiune între patru ochi cu Lord Quinton. Nepotul meu înlocuiește o rudă de sex masculin în postura de...

– Suntem vecini de mulți ani, nu există secrete între noi. Bletchley nu luă în seamă îngrijorarea vicontesei. Sunt la curent cu situația dumitale, domnișoară Greene, și nu este cazul să ne cramponăm de formalități. Zâmbi cu aplomb spre Belle. Doar că aș prefera să știu că am acordul dumitale.

Văzând că Belle ezită, mătușa Agatha murmură:

– Quinton?

-Annabelle știe ce este cel mai bine pentru ea, răspunse el încet. Nu are nevoie de mine ca să ia o decizie.

Știind cât de încăpățânată era, foarte probabil Belle avea să facă exact pe dos decât i-ar fi recomandat el.

Quinn o țintui cu privirea, în timp ce Belle se uita cu încrâncenare în ceașca de ceai, neîndrăznind să se uite spre el. Așteptă cu răsuflarea tăiată să îi interzică lui Bletchley să o curteze. În liniștea care se așternuse, își auzea bătăile inimii spărgându-i timpanele...

-Da, zise ea dintr-o suflare, dar atât de încet, încât sunetul nu i se desprinse de pe buze.

Quinn însă o auzi, iar răspunsul i se răsfrânse în piept cu forța unei ghiulele.

Lady Ainsley tresări și păru că nu era sigură că auzise bine. Era la fel de mirată precum Quinn că Belle nu îl refuzase.

-Poftim?

-Am spus că da. Belle își semeți bărbia și se uită spre Bletchley, aflat în cealaltă parte a încăperii, acceptându-i oferta cu entuziasmul cu care cumpăra făină de la morar. Îți permit să îmi faci curte, Sir Harold.

-Bine, comentă Bletchley atât de bucuros, încât Quinn se aștepta să îl vadă frecându-și palmele. În acest caz, mâine după slujbă mi-ar face plăcere să te scot la o plimbare prin împrejurimi.

Belle încuviință din cap fără să spună nimic, dar nu își putu ascunde tristețea sumbră de pe chip. Sau sentimentul înfrângerii ce o cuprinsese.

Mătușa Agatha zâmbi crispată spre Bletchley.

-Sir Harold. Îl luă de braț și îl conduse spre ușă. Te conduc eu.

În timp ce văduva îl conduse pe Bletchley, îi aruncă lui Quinn o privire din care el nu putu desluși nimic din cauza șocului provocat de răspunsul lui Belle. Înțelese totuși că mătușa lui era foarte dezamăgită. El o dezamăgise.

Quinn își încrucișă brațele și o privi stăruitor pe Belle, care nu se clintise nici un milimetru. Fusese de acord cu această absurditate – cu Bletchley! Era furios pe ea și pe pisica sălbatică din ea. Acesta era motivul pentru care refuza să se uite la el.

Dar nu era vorba doar de furie, ci și de trădare. Firește, nu pe el îl trădase. Ar fi fost ridicol să susțină așa ceva, la fel de ridicol

ca gândul că era gelos pe Bletchley. Nu avea nici un drept asupra ei, nu avea pentru ea decât un sentiment de prietenie.

Nu, se trădase pe ea! Faptul că se predase cu ușurință unei vieți alături de un bărbat precum Sir Harold era o trădare față de femeia puternică în care crezuse că se transformase.

– Oh, nu, nu, începu el să o bombăne venind spre ea. *Nu* o să scapi așa de ușor!

– Quinn, te rog să înțelegi, protestă Belle, retrăgându-se în altă parte a camerei.

Era furios, mult mai supărat decât îl mai văzuse până atunci. Atât de înverșunat, încât o tulbura peste măsură. Până și mâna pe care o ridică în zadar să îl țină la distanță îi tremura.

Dar el nu renunță și se ținu după ea până ce o înghesui într-un colț.

– De ce, Annabelle? o luă la rost. Ești atât de disperată încât iei în considerare varianta de a te lega de ticălosul ăsta infatuat? Scrâșni atât de tare din dinți, încât mușchii gâtului îi zvâcniră. Își propti palmele de perete în dreptul umerilor ei pentru a nu o lăsa să scape. *Vrei* să te măriți cu el?

Ea se cutremură la gândul acesta.

– Bineînțeles că nu!

– Atunci de ce...

– Pentru că nu am de ales! Trebuie să mă mărit. Îl împinse, dar bărbatul furios cât un munte refuză să se clintească. Ai uitat că tu nu ai fost de acord cu propunerea mea?

– Să *nu* cumva să dai vina pe mine, o contrazise el, iar ochii lui ca safirele o străpunseră precum niște fulgere în toiul nopții. Nu era cazul să îi accepți cererea de a-ți face curte.

– Dar ce altă opțiune aveam? întrebă ea cu glasul tremurând de frustrare.

– Să nu te măriți, ripostă el. Și, desigur, să nu iei în calcul cererea de căsătorie a lui Bletchley.

El nu înțelegea ce însemna Glenarvon pentru ea, pentru că altfel nu ar mai fi avut această discuție.

– S-ar putea să fie singura mea soluție.

El clătină uimit din cap, pentru că nu o înțelegea absolut deloc.

– Poți avea un cămin al tău oriunde. Nu-i nevoie să te măriți cu un om ca Bletchley doar pentru că te încăpățânezi să nu locuiești în altă parte!

Duritatea neintenționată a cuvintelor lui o făcu să tremure și simți o durere în suflet. Strânse pumnii, copleșită de durere și frustrare.

– Ce știi tu despre ce înseamnă *acasă?* întrebă ea pe un ton tăios, neputându-și ascunde indignarea. Tu, care ai crescut în aceeași casă, ai dormit în același pat în fiecare noapte, înconjurat de o familie care te iubea. Cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat a fost să nu ți se servească budincă la cină pentru că ai jucat o festă unui valet sau nu ți-ai terminat studiile.

Chipul lui frumos se încețoșă în fața lacrimilor care amenințau să-i curgă pe obraji, dar Belle continuă:

– Tatăl tău a ridicat vreodată mâna la tine sau la frații și sora ta? Sau la mama ta?

Quinn începu să înțeleagă cruda realitate și se întunecă la față.

– Belle, ce faci? șopti el cu vocea sugrumată.

– Când tu erai în camera ta, supravegheat de bonă, eu erau trezită în miez de noapte ca să mă ascund într-un colț pentru că tata luase banii de chirie și îi pierduse la jocuri de noroc ori îi băuse. A nu știu câta oară. Îmi aduc aminte că am dormit nopți întregi la ușile unor necunoscuți sau în clădiri abandonate, am răbdat de foame zile în șir, purtam hainele până se zdrențuiau, auzeam șobolanii ronțăind prin ziduri, culegeam viermii din făină ca să putem face pâine, simțeam păduchii...

Vocea i se stinse din pricina acelor amintiri care erau atât de intense încât îi sugrumară cuvintele în gât, atât de puternice încât simțea iarăși păduchii pe piele și în păr. Belle se cutremură și strânse tare pleoapele ca să nu vadă expresia șocată de pe chipul lui la auzul acelor povestiri oribile dintr-o perioadă întunecată.

– Nu am stat nicăieri mai mult de câteva luni – fugeam de creditori și de cei pe care tatăl meu îi trăsese pe sfoară. Cât timp avea o slujbă și nu bea, era bine. Iar la un moment dat, se întâmpla ceva și începea iar să bea, să parieze la jocuri de noroc, să fure. Să dea în mama. Trase aer în piept. În mine. Îl simți înfuriindu-se, îi simți trupul masiv încordându-se.

– De ce nu l-a părăsit mama ta? șopti el. De ce nu te-a luat de acolo?

Ea clătină din cap, neîndrăznind încă să deschidă ochii pentru a vedea mila de pe chipul lui.

– Unde să ne fi dus? Își înăbuși un zâmbet amar. Nu am avut rude sau prieteni care să ne ajute. Și ce polițist ar fi arestat un soț care își bătea nevasta?

Cu ochii închiși nu îl putea vedea, dar îl simțea. El rămase absolut nemișcat, aproape de ea, fără să o atingă.

– Mereu la fel, șopti ea. Odată ce începuse să povestească, nu se mai putea opri. Întotdeauna pe drumuri, întotdeauna nesătui... Cu excepția zilei în care am împlinit opt ani. În acel an, am avut tort. Mama mi-a dăruit o haină și pantofi noi, o păpușă îmbrăcată într-o rochie roz cu volănașe. Îi veni să zâmbească printre lacrimi. Era atât de curată și senină, avea panglici, dantelă și păr blond adevărat. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Stăteam pe podeaua șopronului murdar în care locuiam și n-am făcut nimic altceva toată ziua decât să o pieptăn... Trase aer în piept tremurând. Când tata a venit acasă, mi-a luat toate cadourile și le-a vândut. Și păpușa.

– Belle...

El îi cuprinse chipul în palme, iar ea îi simți degetele lungi tremurând pe obraji. Deschise ochii și îl țintui cu privirea.

– Dar tot în acea zi l-am cunoscut pe Lord Ainsley. Auzise că mama locuia în acea zonă și, deoarece lucrase pentru ea, venise în vizită. Habar nu am avut că adevăratul meu cadou a fost acea întâlnire, pentru că doi ani mai târziu, când tata era în închisoare și mama murise de friguri, Lord Ainsley a venit și m-a adus aici, unde am avut, în sfârșit, parte de siguranța zilei de mâine și de căldură, unde am avut întotdeauna mâncare și un pat în care să dorm... Își înăbuși un suspin. O durea sufletul pentru fiecare secret pe care îl dezvăluia, dar nu se putu opri. Trebuia să-l facă să înțeleagă. Credeam că am ajuns în rai.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Încleștă dinții, furioasă că nu era în stare să o oprească.

– Deci să *nu* îmi vorbești despre ce înseamnă să ai o casă când tu ai avut întotdeauna una! Sau despre cât de ușor ar trebui să-mi fie să plec de aici. Își șterse furioasă lacrima de pe obraz. Habar nu ai ce vorbești.

Se uită tăcut la ea cu privirea întunecată și trupul încordat. După o asemenea ieșire brutală, ea se așteptase ca el să-i întoarcă spatele și să plece, să o lase singură să-și rezolve problemele.

El însă nu plecă, rămase aproape de ea, atât de aproape încât îi simțea căldura, îi putea mirosi parfumul acela delicios de vin de Porto și tutun pe care îl asocia întotdeauna cu prezența lui. Și, oh, forța! Emana din toți porii lui a bărbat care nu se retrăsese din fața nici unei provocări.

Încercă să îl împingă, dar în zadar, el nu avea de gând să se miște. Ba chiar acel ticălos enervant avu tupeul să se apropie și mai mult, să își pună brațele în jurul ei și să o lipească de el.

Pieptul îi ardea de durere și izbucni în hohote de plâns. Încercă să se smulgă de lângă el, dar el o ținu strâns. Iar cu cât se zbătea mai mult, cu atât o strângea mai tare, până când nu avu încotro și trebui să-l cuprindă de talie, nu mai avu de ales și fu nevoită să-și îngroape fața în pieptul lui vânjos și să plângă.

– Șșșt, Belle, șopti el liniștitor, atingând-o cu buzele pe tâmplă. Nu va trebui să pleci de aici și nici să te măriți dacă nu vrei. O să găsim o altă cale să păstrăm castelul. Îți promit. Nu plec până nu rezolvăm.

– Cum? mormăi ea lipită de pieptul lui, agățându-se de slaba speranță pe care i-o dădea el.

– Nu știu, o să vedem, răspunse el cu hotărâre, trăgându-se în spate doar pentru a-i înălța chipul ca să se uite la ea. Hotărârea de oțel din ochii lui îi tăie respirația. *O să găsesc* o cale.

Încuviință din cap, incapabilă să-și găsească cuvintele. Voia să îl creadă, voia să se convingă că soluția era atât de simplă...

Când Quinton Carlisle își dorea ceva, soarta era de partea lui.

Dar ea știa foarte bine că soarta nu fusese niciodată prietenoasă cu ea.

Capitolul 6

O săptămână mai târziu
(trei săptămâni până la ziua lui Belle)

Belle aruncă o privire pe fereastra salonului de zi și văzu un alt gentleman ieșind în grabă pe ușa castelului Glenarvon.

I se strânse stomacul.

– Am o presimțire urâtă.

– A mai sosit un gentleman? întrebă Lady Ainsley, ridicându-și privirea de la biroul unde scria tot felul de notițe pentru petrecerea pe care o organiza.

– Nu. Se încruntă, suspiciunea nedându-i pace. Încă unul care pleacă.

Cu siguranță, era ceva în neregulă. Stăruința lui Lady Ainsley ca Robert și Quinton să se ocupe de întâmpinarea eventualilor pretendenți nu putea duce decât la apariția altor probleme. Sarcina lor era să îi intervieveze pe pretendenți pentru a le pricepe intențiile și de a-i separa pe vânătorii de zestre ostentativi de adevărații gentlemeni. Judecând însă după cum veneau și plecau, Belle avea impresia că, de fapt, cei doi Carlisle îi alungau aproape pe toți. În acea zi, estimase că o duzină de domni veniseră în vizită. Deși era conștientă că era imposibil, era sigură că numărase treisprezece ieșind pe ușă.

Nici unul din cei care plecau nu părea prea încântat. Inclusiv ultimul, care se întoarse să arunce o privire încruntată spre casă înainte de a încăleca și de a pleca.

– E semn bun, nu crezi? Vicontesa își împinse ochelarii de citit pe nas. Înseamnă că Robert și Quinton își fac treaba cum trebuie.

– Probabil.

Sau poate că nu făceau decât să-i dea și mai mari bătăi de cap. Și ce dureri de cap avusese în ultima săptămână! Pentru că singura variantă era să se mărite, Belle îi permisese lui Lady Ainsley să răspândească discret informația că avea ca zestre proprietatea

și că era în căutarea unui soț. Nu se menționase nimic de termenul-limită reprezentat de ziua ei de naștere, aflat acum la doar trei săptămâni distanță, dar, judecând după numărul de bărbați care începuseră să vină în vizită, nici nu fusese necesar. Îmbrăcați în cele mai bune haine, cu pălăriile în mână, asaltaseră moșia precum un nor de lăcuste, unde cei doi frați Carlisle îi așteptau. Părea că organizaseră o ambuscadă.

După doar câteva zile de la însărcinarea celor doi ticăloși cu alegerea pețitorilor, era ca și cum puseseră vulpile paznici la cotețul găinilor. De fapt, erau ca două vulpi care refuzau din capul locului să permită construirea cotețului găinilor.

– O să fie bine. Lady Ainsley își îndreptă din nou atenția către lista cu lucrurile necesare pentru pregătirea petrecerii. Am încredere în Quinton că face ce trebuie.

Belle arcui întrebător o sprânceană.

– După ce va epuiza orice altă soluție posibilă, adăugă văduva pentru ea însăși.

Descurajată, Belle se întoarse de la fereastră și începu să se plimbe prin salon. Oh, de ce nu putuse Quinn să facă măcar o dată ce îl rugase și să-i fi acceptat propunerea? Nu ar fi dat Glenarvon și ar fi fost răspunsul perfect la rugăciunile ei.

În urmă cu două săptămâni, gândul acesta ar fi făcut-o să râdă. Să se mărite tocmai cu Quinton Carlisle! Nici măcar n-ar fi conceput așa ceva. Iar acum, nu doar că ar fi reprezentat soluția perfectă pentru problema ei, ci chiar i-ar fi făcut plăcere să-l aibă pe Quinn drept soț.

Iar gândul *ăsta* aproape că o făcu să se împiedice.

Era adevărat. Deși nu voia să recunoască, uneori pacostea aceea putea fi... agreabilă. Pe parcursul ultimei săptămâni, cel mai enervant om din lume îi devenise prieten și confident, cel mai mare aliat în această încurcătură cu moștenirea.

Îi făcuse plăcere să-și petreacă vremea cu el, să joace șah serile și să discute până noaptea târziu, să audă povestiri despre copilăria lui trăsnită alături de frații lui și despre toate festele pe care le făcuse la universitate și din cauza cărora fusese la un pas de exmatriculare. Îi plăcea că își făcuseră un obicei din a se plimba după-amiezile pe proprietate și în sat, când îi împărtășea problemele legate de moșie, iar el îi dădea soluții potrivite. Prinsese drag chiar și de dezbaterile

pe marginea știrilor din *London Times* în timpul micului dejun, și îl respecta pentru mintea lui pătrunzătoare.

Quinton Carlisle avea o minte pătrunzătoare... Cine ar fi crezut?

– Dacă te mai plimbi mult așa, draga mea, îi zise Lady Ainsley, va trebui să schimbăm covorul.

Belle se opri pe loc în mijlocul camerei și se întoarse spre vicontesă cu un suspin. Nu-și putea însă controla frământarea și neliniștea. Nu astăzi. Numai Dumnezeu știa ce făceau Quinton și Robert la etaj. Și cu siguranță nu când ea era nevoită să își petreacă toată ziua în casă cu Lady Ainsley ca să planifice ultimele detalii pentru petrecere, care, deși ar fi trebuit să fie un eveniment vesel, acum o îngrozea.

Planul inițial fusese să-și serbeze ziua de naștere, dar evenimentul fusese transformat într-o petrecere de logodnă, iar Belle trebuia să anunțe numele bărbatului cu care decisese să se căsătorească. După aceea mai avea la dispoziție o singură săptămână și nu mai putea amâna momentul luării deciziei, pentru a avea timp să organizeze o nuntă cum se cuvine în biserica parohiei. Orice se întâmpla după aceea... Ei bine, totul sau nimic! Iar dacă aștepta așa de mult, se temea că nu avea să se aleagă cu nimic.

Nemaiputând să se plimbe prin cameră, începu să-și roadă nervoasă unghia de la degetul mare.

– Și va trebui să-ți înlocuim și degetul mare.

Se încruntă și lăsă mâna jos.

– Cred că putem găsi o cantitate suficientă de portocale pentru a prepara coji îndulcite pentru masa cu gustări, cugetă Lady Ainsley mai mult pentru ea, notând repede în agendă și acest lucru. Șase duzini de portocale sunt suficiente?

– Cât crezi dumneata că trebuie.

Belle se opri la fereastră, iar când privi spre aleea principală, văzu un alt gentleman sosind.

– Trei torturi sunt suficiente pentru petrecere? comentă Lady Ainsley și adăugă un rând la listă. Lămâie, scorțișoară și ciocolată?

– Care crezi dumneata.

Nu se abținu să nu-și lungească gâtul ca să mai arunce o privire pe fereastră, în speranța că frații Carlisle i-au găsit un soț potrivit. Unul care să o lase să administreze Glenarvon fără să intervină.

– *Cred* că ar fi bine să te implici și tu în luarea acestor decizii, repetă Lady Ainsley puțin supărată. E petrecerea ta, Annabelle! Ar trebui să fie exact cum ți-o dorești.

– Așa o să fie.

O minciună. *Nimic* din ce se întâmpla nu era cum își dorea.

Începu iar să se plimbe, fără să îi pese de covor.

Se resemnase că trebuia să se mărite. Renunțase să spere la o uniune din dragoste; acum nu mai spera decât la un mariaj inofensiv. Nu era deloc viața pe care și-o dorise, dar măcar îi rămânea Glenarvon, adică ar fi avut mai mult decât avusese mama ei. Din punctul acela de vedere, ar fi fost fericită.

Atunci de ce îi venea să plângă?

– Am tocmit deja muzicienii. Vicontesa mai bifă un rând din listă. Le-am specificat că trebuie să interpreteze câteva valsuri.

Belle își frânse mâinile, inima începu să-i bată nebunește, iar respirația să i se precipite. Cu fiecare zi care trecea, erau din ce în ce mai multe șanse să sfârșească măritată cu Sir Harold. Dacă stătea bine să se gândească, ar fi fost atât de groaznic? Nu era nici pe departe la fel de frumos și de puternic precum Quinton, dar oare făcea bine să îi compare? La urma urmei, nu avea toată lumea talentul de administrator al lui Quinton, nu se pricepeau toți să vorbească pe limba arendașilor și sătenilor, nu aveau toți cunoștințele lui contabile și nu știau să întocmească liste... Sau puterea extraordinară de a transforma un sărut într-o binecuvântare divină.

– Și câțiva lachei în plus pentru a servi tăvi cu șampanie în momentul anunțului.

În afară de toate acestea, își făcea griji pentru Glenarvon. Nu era un lucru obișnuit ca o femeie să administreze o moșie, dar locul acela era viața ei și reprezenta tot ce își dorea. Nu își putea imagina viața dacă nu putea face asta.

– Și, firește, vom servi scotch pentru bărbați și punci pentru doamne.

Inima îi bătu mai tare și mai repede cu fiece pas grăbit cu care traversă încăperea, ca și cum podeaua s-ar fi deschis și ar fi devorat-o dacă se oprea. Ce se întâmpla cu ea dacă nu mai putea administra proprietatea? Cu siguranță, și-ar fi găsit alte preocupări. Ar fi putut supraveghea personalul. Ar fi fost gazda petrecerilor și a seratelor. Ar fi avut copii care nu ar fi fost concepuți din dragoste sau din pasiune.

– Ce părere ai, Annabelle?

– Nu vreau să mă mărit! răbufni ea și icni, ducându-și brusc palmele la gură și privind-o îngrozită pe Lady Ainsley.

Vicontesa îngheță cu pana în mijlocul rândului. Își ridică încet privirea spre Belle, iar expresia de pe chipul ei... Oare era fericire? Sau pur și simplu era uluită?

– Nu vrei să te măriți cu Sir Harold? repetă șoptit Lady Ainsley.

– Nu, mărturisi Belle dintr-o suflare printre degete.

Vicontesa se ridică încet, cu chipul luminat de speranță. Sau poate de panică.

– Dar... cu cine vrei să te măriți?

– Nu vreau deloc, recunoscu ea.

O copleșiră mustrările de conștiință, pentru că nu voia să o rănească pe vicontesă sau să o facă să simtă că era nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea. Fără îndoială, *ăsta* era motivul dezamăgirii de pe chipul ei ridat.

– Cu nimeni? Făcu o pauză, așteptând să fie contrazisă. *Niciodată?*

– Nu vreau să pierd Glenarvon, adăugă ea în șoaptă. Dar nici nu vreau să fiu obligată să mă mărit.

Știa că mariajul putea fi o închisoare. Din clipa în care femeia se căsătorea, toate posesiunile ei – inclusiv corpul – deveneau proprietatea soțului, care își manifesta afecțiunea sau cruzimea. Pentru că ea devenea proprietatea lui. Putea chiar să o bată dacă nu i se supunea. Nici legea, nici biserica nu puteau lua vreo măsură pentru a-l opri.

Probabil că avea așteptări nerealiste de la o căsnicie. În mintea ei, căsnicia trebuia să fie ca în povești, voia să iubească și să fie iubită. Voia să împartă Glenarvon cu soțul ei și să clădească un cămin iubitor și fericit pentru copiii lor, care să fie toți născuți și crescuți cu dragoste. Își dorea un soț pe care să îl respecte, care să o respecte la rândul lui și să aibă grijă de ea.

Toate aceste visuri i se scurgeau acum printre degete.

– Recunosc că situația ta nu este nici pe departe ideală, zise Lady Ainsley cu tact, lăsându-și pana și ochelarii deoparte. Multe femei se mărită însă pentru că vor să se aleagă cu proprietăți sau cu poziții sociale sau pentru că au nevoie de ajutorul soțului.

Annabelle clătină din cap.

– Pot să administrez singură Glenarvon.

Lady Ainsley traversă camera până la ea și o luă pe Belle de mâini, în ochii ei citindu-se afecțiunea, dar și îngrijorarea.

– Ești, într-adevăr, capabilă să administrezi această proprietate. Nu există altcineva care să iubească locul acesta mai mult decât tine, draga mea, și nu-i cunoaște nimeni mai bine ca tine inima și sufletul. Făcu o pauză, iar expresia i se mai înmuie. Dar cu cine ți-ai împărți succesul?

Belle nu fu în stare să răspundă din cauza nodului care i se pusese în gât de emoție, pentru că în inima ei cunoștea adevărul, și anume că singurul bărbat cu care ar fi vrut să-l împartă ar fi fost Quinn. El era singurul care înțelesese cât de mult muncea pentru ca proprietatea să prospere, cu câte lacrimi și sudoare.

Dar el nu voia să rămână aici. Trebuia să plece în America. Și o durea inima din pricina plecării lui.

Lady Ainsley îi prinse chipul în palme.

– Soțul este cel care oferă sprijin din foarte multe puncte de vedere. Dacă nu te măriți, cine îți va fi alături, să râdă și să plângă cu tine, să îți împărtășească toate frustrările și toate bucuriile?

Chiar așa, cine? Belle nu se îndoia de adevărul spuselor lui Lady Ainsley. Simplul fapt că îl avusese în ultima săptămână pe Quinton acolo îi ușurase povara, având pe cineva căruia îi putea cere ajutorul. Cu siguranță, în viața ei era un mare gol pe care nu știuse că îl are până când prezența lui nu i-l umpluse.

Se șterse la ochi. Oh, fir-ar el fie! Quinn îi făcuse întotdeauna probleme, chiar și când nu era lângă ea.

– Nu trebuie să te măriți cu Sir Harold. Nu trebuie să te măriți deloc dacă asta îți dorești. O sărută părintește pe frunte, dar zâmbetul îi era palid. O să te iubesc mereu și o să fac tot ce pot pentru tine.

Inima lui Belle tresări în fața îngăduinței lui Lady Ainsley, însă vicontesa clătină cu tristețe din cap.

– Dar nu pot salva Glenarvon pentru tine dacă tu nu faci nimic.

Uluită, Belle încuviință din cap și își înăbuși lacrimile. Trebuia să fie recunoscătoare pentru tot ce îi oferea Lady Ainsley, pentru faptul că putea rămâne în continuare în casa moștenită de văduvă în Londra, să fie în continuare o lady și însoțitoarea ei, fiica și mama care nu fuseseră niciodată. Luând în considerare trecutul lui Belle, ar fi fost mai mult decât avusese ea vreodată. Dar faptul că știa cât de

norocoasă fusese nu îi alunga supărarea că avea să piardă totul dacă nu se mărita.

Așadar, se întorsese de unde plecase. Trebuia să se mărite cu un bărbat care nu o iubea ca să poată rămâne în casa ei.

Lady Ainsley o sărută pe Belle pe obraz.

– Nu îți pierde speranța, draga mea. Dacă lucrurile se aranjează cum îmi doresc eu, totul va fi bine până la urmă. Timpul le rezolvă pe toate.

Problema era că tocmai timp nu avea Belle.

– O să găsești un om bun cu care să te măriți, știu eu, zise Lady Ainsley și îi zâmbi cu subînțeles.

Belle îi zâmbi și ea, deși în inima ei își pierduse orice speranță și nu era deloc sigură pe ea.

De la parter răsunară niște strigăte – voci bărbătești enervate, urmate de tropăit de cizme și uși trântite. Schimbă priviri îngrijorate cu Lady Ainsley.

„Oh, nu!"

Vicontesa își înăbuși o înjurătură, nedemnă pentru o lady.

– Ce au făcut de data asta?

Se grăbiră să coboare la parter, ajungând în holul de la intrare chiar în momentul în care unul dintre domnii veniți în vizită se întoarse să le arate pumnul lui Robert și lui Quinton, care se țineau după el. Era același bărbat pe care Belle îl văzuse venind călare în urmă cu cincisprezece minute. Chipul îi era roșu ca focul, în aceeași nuanță cu vesta lui modernă din mătase.

O văzu pe Lady Ainsley și adoptă o poziție fermă, cu o expresie de indignare îndreptățită.

– Dumneata... Își smulse pălăria, mănușile și bastonul din brațele lui Ferguson, care i le înmână cu stoicism. Gesticulă apoi nervos cu bastonul spre cei doi Carlisle. O să treci cu vederea acest... acest comportament *scandalos*, milady?

Quinton și Robert încremeniră. Amuzamentul pe care Belle crezuse că îl deslușise pe chipurile lor când intraseră în hol se transformă în maxilare încleștate și priviri mijite. Cei doi munți aproape identici rămaseră umăr în umăr, cu picioarele bine proptite și brațele musculoase încrucișate pe piept.

Belle își mușcă buza de jos, îngrijorată că, dacă vizitatorul continua pe tonul acela, risca să plece bătut înainte ca ea să intervină.

Lady Ainsley ridică imperios o sprânceană, simțindu-se ofensată.

– Sir, nepoții mei nu s-au comportat *niciodată* scandalos!

Belle fu cât pe-aici să se înece la auzul acelei minciuni. În schimb, Robert și Quinton schimbară în tăcere o privire, apoi se holbară din nou la acel bărbat.

– Ei acționează în numele meu!

Vicontesa rosti acele vorbe cu un ton potrivit poziției sale sociale. Belle îi simți parcă răceala din voce, precum și provocarea care îl viza pe respectivul de a o contrazice.

– Înseamnă că trebuie să stați de vorbă cu ei. Au avut neobrăzarea să-mi pună tot felul de întrebări! Împunse bastonul spre ei, iar Belle își ținu respirația, întrebându-se căruia dintre cei doi Carlisle avea să îi zboare primul pumn. Despre intențiile mele, despre venitul meu net, dacă aș divorța vreodată... Sunt sigur că nu ați autorizat *asta!*

Văduva se uită curioasă spre Quinton, apoi îngustă privirea spre vizitator.

– Credeați că voi ceda mâna însoțitoarei mele primului filfizon care îmi trece pragul cu un buchețel de flori în brațe?

La auzul acestei acuzații subtile, bărbatul se albi la față. Deschise gura, gata să dea o replică usturătoare. Dar se opri, gândindu-se că nu era o idee bună să o insulte pe vicontesă sub privirile vigilente ale fraților Carlisle. Cu excepția faptului că schimbau din când în când câte o privire, cei doi nu se clintiseră nici un milimetru. Parcă ar fi fost copiile în mărime naturală ale Colosului din Rodos.

Bărbatul se îndreptă spre ușă.

– Am venit să o salut respectuos pe domnișoara Greene. Nu am venit să fiu insultat. Deschise larg ușa fără să mai aștepte după Ferguson și ieși apăsat din casă. La revedere!

Quinton închise ușa în urma lui.

– Cale bătută!

În hol se așternu liniștea, întreruptă de un suspin adânc al lui Lady Ainsley, însoțit de clătinatul capului.

– Ce Dumnezeu i-ați făcut?

Quinton dădu din umeri.

– Exact ce ne-ai cerut.

– Îi ținem la distanță pe cei nepotriviți pentru Annabelle, o lămuri Robert.

Ambii frații își încrucișară iarăși brațele la piept și se sprijiniră de zid. Belle tresări. Vedea dublu.

– Dar nici nu a stat suficient de mult cât să apucați să aflați ceva despre el, bombăni vicontesa.

Quinton clătină din cap.

– A stat suficient cât să ne răspundă la întrebările legate de intențiile lui legate de Annabelle.

– Și despre situația lui financiară, adăugă Robert făcând un pas în față. Mă pricep la oameni de afaceri, mătușă Agatha. Sunt și eu unul dintre ei. Prin urmare, îmi dau seama când cineva pretinde că știe mai multe chestiuni financiare decât în realitate.

Lady Ainsley gesticulă enervată.

– Nimeni nu poate fi acuzat că dorește să-și îmbunătățească situația materială prin căsătorie!

– Nu, răspunse Quinn. Dar *poate* fi acuzat că nu știe ce să facă cu banii nici când îi are. Și că exagerează în privința situația actuale a afacerilor și a averii.

– Adică minte, îl corectă fără ocolișuri Robert.

Quinn conchise cu calm:

– Nu era de nasul lui Annabelle.

Belle își îndreptă ochii spre el și li se întâlniră privirile. El o privi preț de câteva clipe, suficient cât să simtă fluturi în stomac. Și nu doar din cauza licăririi sumbre din ochii cu care o privea pofticios, ca și cum nu și-ar fi dorit nimic mai mult în acel moment decât să o ducă în bibliotecă și să o sărute până uita de ea.

Nu... Din cauza felului în care o proteja, deși cumva exagerat, care o umplea de căldură și fericire. Nu se așteptase la asta. Îi plăcea. Mai mult decât ar fi fost cazul.

– L-ai întrebat ce părere are de divorț. Chipul vicontesei se umbri de o uimire sinceră. De unde până unde poți deduce din asta dacă umblă sau nu după zestre?

– L-am întrebat dacă poate interveni o situație în care ar vrea să se despartă sau să divorțeze de Belle, o lămuri Robert.

Mătușa se uită la ei ca și cum le-ar mai fi crescut un cap.

– Pentru ce Dumnezeu l-ați întrebat așa ceva?

– Nu doar pe el. Pe toți gentlemenii care au venit i-am întrebat, zise Robert. Un test hotărâtor din care le-am dedus caracterul.

– Dar este aproape imposibil să divorțezi, le aminti Lady Ainsley. Mai ales dacă soția nu este de acord, iar Belle sunt sigură că nu ar accepta.

Belle nu ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

– Dar separarea nu este, zise Quinton încet, întorcându-și privirea spre Belle. Conform legii, proprietatea ar fi a lui și nu ar mai fi legat de soția pe care oricum nu și-a dorit-o.

– *Nu* și dacă este trecută o clauză specială în acte, le aminti Lady Ainsley. Și va fi. O să mă asigur că va fi.

– Iar asta ar fi fost următoarea întrebare la care trebuia să răspundă, îi informă Robert.

– „Ai semna un contract matrimonial în care să se prevadă că proprietatea domnișoarei Greene îi rămâne ei, împreună cu toate veniturile produse de aceasta?"

Quinton continuă să se uite fix în ochii ei, iar ea simți căldura posesivității lui care ardea cu flăcări orbitoare.

– Dar n-am mai apucat să îi punem întrebarea. Robert avu bunul-simț să pară rușinat sub privirea autoritară a mătușii lui.

– Evident, bombăni Lady Ainsley.

– A reacționat precum ceilalți gentlemeni când i-am pus această întrebare. Quinton își luă privirea de la Belle pentru a-i răspunde mătușii, iar Belle simți lipsa căldurii din privirea lui. A jurat că nu ar încerca niciodată să divorțeze de ea, indiferent de ce s-ar întâmpla...

– Și pe bună dreptate a fost indignat că l-am întrebat așa ceva...

În loc să ducă fraza fratelui lui la capăt, Quinn ezită. Se uită la Robert, după care spuse gânditor:

– Toți, cu o singură excepție, au făcut la fel.

– O excepție? întrebă Belle, fără să-și poată ascunde tristețea din voce. Petrecuseră toată săptămâna interogând tot felul de pretendenți și nu găsiseră decât un singur bărbat pe care îl considerau potrivit pentru ea? Căldura din piept i se evaporă, fiind înlocuită de o răceală groaznică. Căsătoria era singura soluție pentru a putea păstra Glenarvon, nu mai avea mult timp la dispoziție pentru a găsi un soț bun, iar ei pierduseră o săptămână întreagă.

– Cine?

– George Smalley.

– George... zise ea, înecându-se când îi pronunță numele.

Un fermier proprietar din nordul provinciei Braeburn, domnul Smalley era de trei ori văduv și cu douăzeci de ani mai în vârstă

ca Belle. Își strânse neputincioasă pumnii pe lângă corp și ceru un răspuns.

– De ce el?

– Este singurul de până acum care a răspuns corect la întrebare. Când l-am întrebat dacă ar vrea vreodată să divorțeze de tine, a dat din umeri.

– A dat din umeri? Vocea pițigăiată a lui Lady Ainsley răsună cu ecou în tot holul. *Ăsta* era răspunsul corect, *să dea din umeri?*

Robert explică:

– Sau măcar să nu protesteze atât de vehement că nu ar face așa ceva niciodată. Mulți dintre cei care protestează atât de porniți exact asta au de gând să facă.

Lady Ainsley îl săgetă pe Quinton cu privirea.

– Și acesta este singurul motiv pentru care i-ați alungat pe toți cei care au venit la Annabelle?

Întrebarea pluti în aer câteva secunde înainte ca el să-i răspundă.

– Da.

Vicontesa miji ochii la el ca și cum bănuia că tocmai îi trântise o minciună.

Dar Belle ar fi putut să-i spună că nu o mințise. Făcea exact ce îl rugase mătușa lui – să îi trieze pe cei care nu erau potriviți pentru ea. Din nefericire, opinia lui Quinn despre bărbatul potrivit ridicase ștacheta atât de sus, încât standardele erau imposibil de atins.

– Încetați cu întrebările astea caraghioase și nu-i mai puneți pe fugă! îi mustră Lady Ainsley. Mai avem două săptămâni până când Belle trebuie să-și anunțe alesul și încă una după aceea s-o vedem măritată.

Deși era furioasă, perspectiva aceasta îi adusese lacrimi în ochi, iar pe Belle o duru sufletul să o vadă așa.

– Eu fac tot ce-mi stă în putință să o ajut. Voi puteți afirma același lucru?

Quinn își încleștă maxilarul, dar nu spune nimic. Nu avea un răspuns bun la această întrebare, și o știau cu toții.

Lady Ainsley se întoarse și urcă treptele.

– Annabelle, vino! Avem de organizat petrecerea de logodnă. Le aruncă celor doi nepoți ai ei o privire rece peste umăr. *Dacă* o să mai rămână vreun pretendent.

Annabelle rămase pe loc. La fel făcu și Quinn, deși Robert se scuză și se duse în bibliotecă.

–Divorț? se răsti Belle, dând glas frustrării care se acumulase peste tumultul de emoții din sufletul ei. Te-ai gândit că e o idee bună să îmi găsești pețitori întrebându-i despre *divorț?*

–Încerc să te protejez, Belle. Ochii lui albaștri sclipeau ca oțelul. E o întrebare întemeiată.

–E urât să întrebi așa ceva, și o știi și tu. Nimeni nu dă un răspuns satisfăcător la această întrebare. Arătă spre el. Spune tu, Quinton. Dacă cineva ți-ar pune întrebarea asta absurdă, *tu* ce ai...

Se opri brusc pentru că îi venise o idee. El se încruntă îngrijorat și o apucă de cot ca să o țină pe picioare.

–Te simți bine?

–Asta e, asta e soluția, șopti ea, temându-se parcă să o spună cu voce tare.

–Ce anume? întrebă el cu precauție.

–Divorțul. Inima îi fusese atât de chinuită în ultimele săptămâni din cauza mariajului, încât nici nu-i trecuse prin cap să ia în considerare soluția opusă. Te însori cu mine și apoi divorțezi. Ai spus că nu ai putea să lași o soție în urma ta. Divorțul rezolvă problema asta. Fu pentru prima dată în patru ani când simți toată povara lumii ridicându-i-se după umeri și că putea respira din nou. Testamentul menționează că trebuie să mă mărit pentru a primi Glenarvon. Nu spune că nu aș putea divorța și apoi să nu îl păstrez.

El clătină din cap.

–Nu se poate.

Deja nu-și mai putea păstra calmul, dar nici că-i păsa. Acesta era răspunsul pe care îl căutase cu disperare săptămâni la rând – ba nu, ani!

–Știu că nu e varianta ideală. Ar putea merge însă dacă...

–*Nu.*

Forța cu care rostise acest unic cuvânt o făcu să îi înghețe sângele în vene. Se uită la el, iar inima i se opri când toate speranțele pe care și le pusese cu doar câteva secunde în urmă i se năruiră.

–Divorțul presupune o decizie a Parlamentului, se răsti el. Știi și tu. Și nu se acordă decât pe motivul adulterului.

Se retrase de lângă el, adâncindu-se din nou în deznădejde, care o cuprinse cu o asemenea forță, încât trebui să-și lipească pumnul de piept ca să nu mai tremure.

–Nu îmi pasă, șopti ea.

Părea atât de disperată, încât era gata să treacă prin iad pentru a putea rămâne în rai.

– Mie da. Oftă adânc și clătină din cap. Ce naiba, Belle! Cum poți să-mi ceri așa ceva...

Umerii lui lați se încovoiară. Pentru prima dată, ea își dădu seama că toată povestea asta îl supăra la fel de tare ca pe ea. Mai ales că vorbise serios când îi spusese că își dorește să o protejeze.

Dar asta nu îi rezolva problema.

– Te-ar pune într-o situație imposibilă, îi duse ea ideea la capăt, coborând privirea în podea. Nu avea puterea să se uite la el.

– Pe amândoi ne-ar pune, mărturisi el cu hotărâre.

– Dar dacă am...

– Eu nu o să divorțez *niciodată*, Annabelle, replică el. Nu voi accepta ca vreunul dintre noi să fie etichetat în mod public ca vinovat de adulter, indiferent dacă amândoi vom ști care este adevărul. Acum șase ani, reputația ți-a fost distrusă și a fost și vina mea. Nu voi accepta ca acest lucru să se întâmple din nou. Și în nici un caz așa.

Inima îi bătea atât de tare, încât Belle vibră la fiecare bătaie. Ăsta era Quinton – numai principii nobile. Dacă situația nu ar fi fost din nou fără ieșire, s-ar fi bucurat că și le respecta.

– Dar este singura soluție care a mai rămas, șopti ea.

– Ba nu. Ieși în hol și strigă spre bibliotecă. Robert! Ies câteva ore. Ocupă-te tu de interviuri, te rog!

Răspunsul înfundat al lui Robert nu putu fi deslușit, dar Belle fu sigură că nu fusese deloc înțelegător.

– Ești om de afaceri, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Quinn. Deconspirarea vânătorilor de zestre este o activitate tipică pentru un om de afaceri.

Belle făcu ochii mari. De data asta, auzise răspicat răspunsul lui Robert.

Quinn însă râse, își luă mănușile, pălăria și tolba care zăcea pe podea lângă măsuță, acolo unde o ținea de când venise, pentru a o lua în plimbările de după-amiază pe drumuri de țară. Se duse apoi spre ușă.

– Nu o să mă însor cu tine, Belle, ca să am ce să las în urmă. Nici un bărbat întreg la minte nu ar face asta. Pentru a-și întări spusele, se opri și o măsură din priviri, pârjolindu-i trupul oriunde s-ar

fi uitat. Dar, dacă există portița de scăpare cu divorțul, atunci sigur mai sunt și alte soluții la care nu ne-am gândit până acum.

Belle văzu prin ușa deschisă cabrioleta lui Sir Harold oprind pe alee. Acesta aruncă frâiele grăjdarului care intrase în curte la sosirea lui, după care se dădu jos. Zâmbi când o zări pe Belle, dar zâmbetul îi păli când îl văzu și pe Quinn stând lângă ea.

Quinton îi mai aruncă o privire hotărâtă înainte de a pleca.

– Soluții care *nu* presupun să te măriți și să pierzi controlul castelului.

Indiferent la căutătura iritată a lui Sir Harold, Quinn îl bătu relaxat pe spate când se intersectară pe treptele de la intrare.

Quinn se uită în jur în biroul avocatului din Braeburn, satul în care Belle voia să ajute școala și să angajeze un medic. Se întrebă de ce nu se gândise să înceapă cu angajarea altui avocat.

Cămăruța de la primul etaj era aproape plină din podea până la grinzi cu mormane îngrămădite de hârtii, teancuri de cărți și registre în toate etapele de folosință, fiecare teanc având lângă el câte o pană și o călimară, deși multe dintre cele aproximativ douăsprezece călimări nu mai văzuseră de ani buni o picătură de cerneală proaspătă. Dovadă stătea stratul de praf ce se așternuse pe ele. Spațiile libere care nu erau blocate de piese de mobilier prea mari pentru această încăpere erau ocupate cu hărți. Pe colțul biroului, era așezat un glob pământesc într-o poziție ciudată. De unde stătea, lui Quinn i se păru că vede o sabie scoțiană sprijinită de dulapul înalt din colț.

Asta îi demonstra că făcuse bine că o lăsase pe Belle la Glenarvon. Femeia aia afurisită cu siguranță ar fi folosit-o ca să-i facă rău, dacă ar fi avut ocazia.

Nu o învinovățea. Probabil că, din punctul ei de vedere, el se purtase ca Lucifer în persoană când refuzase să o ajute, deși divorțul era o portiță de scăpare. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva ar fi putut să facă? Mai că îi venise să izbucnească în râs, noroc că văzuse cât de serioasă era.

Dar și refuzul lui fusese la fel de categoric.

Nu o mințise. Voia să o protejeze. Avea de gând să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o apăra și a o lăsa să administreze Glenarvon, dar nu se putea însura cu ea doar ca să o părăsească. Inteligentă, puternică, frumoasă, cu o inimă bună mare cât Scoția și un râs

cristalin, care dansa precum o melodie – ce bărbat ar fi renunțat la ea după ce ar fi fost a lui?

În ultima săptămână, de la momentul în care Belle îi propusese să se însoare cu ea, se tot întrebase cum ar fi fost acest mariaj. Nu se gândise la căsnicia ridicolă propusă de ea, ci la una reală. Precum cea a părinților lui. Să își petreacă zilele muncind pe moșie cot la cot cu ea, serile să vorbească tihnit în fața focului, nopțile să stea unul în brațele celuilalt... Ar fi fost exact așa de minunat cum își imaginase.

Dar asta era problema. Pentru că orice era minunat avea legătură cu dragostea. Iar dragostea sfârșea întotdeauna tragic. De fiecare dată. Ușa se deschise.

Quinn se ridică în picioare când în biroul dezordonat dădu buzna un bărbat burtos și cu chelie, îmbrăcat cu o haină maro din lână și vestă asortată, pantaloni trei sferturi și pantofi cu cataramă demodați de treizeci de ani. Avea ochelarii proptiți în vârful nasului și pe cap un tricorn. Imaginea de ansamblu era a bancherului ideal al răposatului rege George.

– Nu trebuie, nu trebuie! Îi făcu semn lui Quinn să nu se ridice și păși pe singura cărăruie liberă care ducea spre scaunul de la birou. Aici, în Braeburn, nu ținem seama de formalități. Bineînțeles, suntem un sat prea mic ca să ținem seama de orice! Râse de propria glumă, după care se prezentă: John Bartleby.

Quinn îi întinse mâna.

– Quinton Carlisle.

– Ah, infamul Lord Quinton! Vuiește tot satul de isprăvile dumitale și ale fratelui dumitale. Să mă ierți că nu am venit la castelul Glenarvon pentru a-ți ura bun venit în micul nostru ținut de la graniță. Se întinse să-i strângă mâna lui Quinn, apoi se lăsă pe spătar, provocând un scârțâit de protest al scaunului din lemn. Nu se întâmplă prea des să avem vizitatori în Braeburn, ca să nu mai zic de fratele unui duce – și încă a unuia care e în drum spre America! Deci ce planuri ai?

Quinn se întinse rânjind spre tolba pe care o adusese cu el și scoase sticla de Bowmore pe care o șterpelise din provizia secretă a mătușii Agatha din salonul muzical, unde era ascunsă în pian. Casa devenise locul perfect pentru o vânătoare de comori dintre cele mai bune.

– Momentan, intenționez să ridic un pahar în cinstea unuia dintre cei mai respectabili locuitori din Braeburn. Așeză sticla în singurul loc curat de pe biroul dezordonat. Asta dacă nu consideri că e prea devreme pentru un pahar din cel mai bun scotch.

– După cum spuneam, nu ne formalizăm deloc, comentă Bartleby în timp ce examină eticheta, după care întinse mâna spre cel mai apropiat dulap ca să ia două pahare curate.

Quinn rânji și turnă două degete în fiecare pahar. Braeburn era din ce în ce mai prietenos.

– Așadar, despre ce planuri e vorba? insistă Bartleby și ridică paharul să soarbă cu poftă. Iartă-mi curiozitatea, dar nu avem prea des vizitatori atât de interesanți pe drumul principal al satului nostru. Avem și noi ocazia să mai aflăm ce se întâmplă.

Fu la un pas să-i spună că nu pierdea mare lucru, mai ales ținând cont de actuala situație complicată din viața lui. Însă preferă să se așeze mai bine pe scaun, pregătit să-și petreacă toată după-amiaza bând cot la cot cu el, toată sticla dacă era nevoie, pentru a afla tot ce avea nevoie pentru a o salva pe Belle.

– În câteva săptămâni, mă îmbarc către Charleston. Zâmbi și îl urmări pe Bartleby luând încă o gură, în timp ce el nici nu se atinsese de paharul lui. Îmi pot cumpăra o bucată de pământ acolo pe care să cultiv orez și indigoferă.

– Ah, bine! Foarte bine. Avocatul zâmbi apreciativ la adresa calității scotch-ului. Înseamnă că pământul e bun?

– Sol gras din lunca râului Ashley.

Quinn luă o gură mică de whisky, căutând alinare în lichidul auriu. Curiozitatea nevinovată a lui Bartleby nu făcea decât să îi aducă aminte că în scurt timp trebuia să plece, pentru că altfel Asa Jeffers trebuia să vândă pământul altcuiva. Și și-ar fi încălcat promisiunea pe care o făcuse tatălui lui. Ar fi trebuit să plece în urmă cu două săptămâni.

Bartleby clătină din cap.

– Mă tem că nu te pot ajuta cu nimic în ce privește proprietatea din colonii.

– De fapt, am venit pentru niște chestiuni locale.

– Asta e o cu totul altă poveste. Bărbatul zâmbi, bucuros că putea fi de ajutor. Cu ce fel de servicii vă pot fi de folos, Lord Quinton?

Quinn îi umplu din nou paharul.

– Aș vrea să aflu detalii despre moștenirea pe care a primit-o Annabelle Greene de la unchiul meu, răposatul Lord Ainsley.

– Ah, tu ești protectorul ei, nu-i așa? Bartleby se lăsă pe scaun cu un zâmbet cu subînțeles. Ne e dragă tuturor – e o fată cumsecade, chiar dacă uneori se îmbracă... destul de neconvențional.

„Dumnezeule!" Chiar nu exista nimeni care să nu o fi văzut pe Belle îmbrăcată în haine bărbătești? Răspunse nepăsător și cu un surâs răbdător.

– E mai neconvențională, trebuie să recunosc.

– Dar toți avem o părere foarte bună despre ea. Eu, unul, mă gândesc la ea cu aceeași afecțiune cu care mă gândesc la surorile mele. Arătă cu paharul spre Quinn. Probabil că și dumitale ți-e la fel de dragă.

Quinn se strâmbă în sinea lui. Afecțiunea pe care i-o purta lui Annabelle nu avea nici o legătură cu dragostea frățească.

– Așadar, îmi înțelegi îngrijorarea. Ești la curent cu clauzele testamentului.

– Firește! Eu l-am ajutat pe răposatul Lord Ainsley să-l scrie în urmă cu cincisprezece ani.

„În sfârșit!" Asta era. Motivul pentru care venise în această după-amiază cu cel mai bun scotch al mătușii Agatha. Dacă exista o cale prin care Belle putea fi ajutată, Bartleby o cunoștea.

– Clauza a fost ideea mea. Încă de atunci am știut că pentru ea cel mai bine e să se mărite.

Avocatul zâmbi cu mândrie, iar Quinn se abținu cu greu să nu-i tragă un pumn în față pentru tot ce pătimea Belle din cauza lui.

– Glenarvon nu e greu de administrat, dar supravegherea proprietății nu se cade să fie în sarcina unei femei, iar asta din pricina naturii ei sensibile.

Quinn își aduse aminte cum se băgase Annabelle în noroi cot la cot cu bărbații în canalul de irigare și își înăbuși un surâs. Ce natură sensibilă...

Toastă în cinstea abilităților profesionale ale lui Bartleby, știind că acesta nu avea să își dea seama de ranchiuna din spatele acestui gest.

– O clauză foarte bună de inclus într-un testament, din ce am înțeles.

– Așa este! Își umflă mândru pieptul. O manevră legală, nici mai mult, nici mai puțin.

– Dar familia mea are un avocat care jură că toate clauzele legale au și portițe prin care pot fi evitate, îl provocă el pentru a vedea dacă îl putea contrazice. Precis și clauza aceasta are una.

– Ah, da. Încuviință din cap, iar inima lui Quinn tresări plină de speranță. Ba chiar una foarte mare.

Quinn se aplecă spre el.

– Și care este aceasta?

– Care *a fost*. Portița s-a închis odată cu moartea vicontelui, adăugă Bartleby cu o mișcare din deget, tremurul mâinii trădând efectele imediate ale scotch-ului. Zâmbi, gata să îi împărtășească și mai multe detalii lui Quinn. Vicontele *era* portița de scăpare!

– Pentru că doar el putea să modifice clauza, concluzionă Quinn încruntat.

Avocatul ezită, iar ochii îi luciră ca și cum pe buze i-ar fi stat un mare secret.

– Exact, spuse el în cele din urmă.

Quinn bănui că Bartleby intenționase să spună cu totul altceva.

– Și deci nu există nici o cale prin care să se poată evita cerința din testament?

– Nici una. Poți fi convins că va trebui să se mărite. Izbucni în râs, ca și cum tocmai îi venise altă idee. Sunt sigur că Sir Harold Bletchley mulțumește lui Dumnezeu pentru fiece zi care ne aduce mai aproape de ziua ei de naștere.

Lui Quinn nu i se păru deloc amuzant.

– Așadar, ai auzit și dumneata că Sir Harold Bletchley îi face curte?

– E un sat foarte mic.

Avocatul chicoti foarte amuzat, mișcarea tensionându-i butonii de la vestă.

Quinn umplu iar ambele pahare, deși de al lui de-abia se atinsese, apoi se relaxă în scaun ca și cum erau doi prieteni vechi care beau adeseori un pahar împreună.

– Am auzit niște zvonuri, aruncă el în luptă o minciună sfruntată. Nu auzise absolut nimic, dar îi știa pe cei de teapa lui Bletchley și ce anume îi motiva. Muncitorii sunt nemulțumiți că nu sunt plătiți, negustorilor li se refuză achitarea facturilor... Kinnybroch are datorii.

– Nu numai că are datorii, îl informă Bartleby cu un aer conspirativ, dat de consumul excesiv de whisky. Vru să-i arate lui Quinn

că știa mai multe decât el, dar dădu o singură informație: Totul e ipotecat!

Quinn nu fu surprins. Dacă Bletchley avea datorii atât de mari, atunci situația era mult mai gravă decât bănuiseră el și Robert. Pufni ca și cum n-ar fi crezut o iotă, doar pentru a-l face pe avocat să-i spună mai multe.

– Cine zice asta?

Bartleby se aplecă peste birou pentru a-i mărturisi.

– Nu sunt doar avocatul local, ci și ofițerul districtual al Băncii Angliei, aflat în slujba Coroanei. Ridică paharul. În cinstea regelui George!

– Pentru regele George, toastă Quinn, amintindu-și că se afla în mijlocul ținutului de graniță, unde supunerea față de regele englez încă era sub semnul întrebării.

Bartleby ridică teatral un deget, iar Quinn se forță să nu-și dea ochii peste cap. Se întinse apoi spre sertarul de la birou, scotoci înăuntru, după care scoase o foaie de hârtie. O așeză peste teancul de registre care acopereau biroul.

– Ce e asta? se încruntă Quinn.

– Un anunț publicitar. Bartleby rânji de parcă i-ar fi arătat un premiu secret. Pentru Kinnybroch!

Quinn își coborî privirea pe desenul miniatural al casei și pe descrierea proprietății, alături de detaliile de contact ale... domnului John Bartleby, nobil, avocat oficial pentru cedare de bunuri pentru comitatul Cumbria.

Ridică o sprânceană. Se părea că Bartleby *era* satul Braeburn.

Avocatul se aplecă peste birou și bătu cu degetul în hârtie.

– Banca a emis anul trecut un ordin de pierdere a dreptului de a răscumpăra proprietatea ipotecată, mărturisi Bartleby, dar fiind contabilul de la Kinnybroch și avocatul oficial pentru cesiuni al Coroanei...

– Și agentul băncii, adăugă Quinn. Și avocat.

Ochii lui Bartleby străluciră de mândrie.

– Din prisma tuturor acestor funcții, am decis să-l păsuiesc pe Sir Harold de etapa cu licitația, convins fiind că se va însura cu domnișoara Greene și astfel va face rost de bani pentru a-și achita datoria. Goli paharul. Deci asta e. Perechea perfectă!

Quinn tresări pentru că pierduse șirul acestei conversații încâlcite în aburi de whisky. Cu toate acestea, era cât se poate de sigur că acest om ar fi discutat în același stil confuz și dacă ar fi fost treaz.

- Poftim?

- Perechea perfectă, repetă el, ca şi cum ar fi fost evident. Se căsătoresc și totul revine la normal. Dacă nu se mărită cu Sir Harold, atunci amândoi își pierd proprietățile!

- Mie mi se pare mai degrabă o ironie a sorții, bombăni Quinn, aruncând o privire la anunț.

- Dar firește că se vor căsători, continuă în vervă excentricul bărbat, punându-și picioarele pe colțul biroului și gesticulând. Ea o să-l ia de bărbat, el o s-o ia de nevastă... Și ce o să mai dănțuim la nunta lor!

- Da, se forță Quinn să răspundă. O să ne distrăm de minune.

- Iar dacă nu se căsătoresc... Ei bine, te poți oferi să plătești ipoteca și uite cum ți-ai făcut rost de o proprietate. Luă anunțul și-l băgă la loc în sertar, apoi clătină din cap. Ah, dar dumneata trebuie să pleci în America, nu-i așa? Ce-ai putea face taman cu Kinnybroch?

Într-adevăr, ce? Doar că valoarea Glenarvon se apropia de cea a Kinnybroch, iar dacă Belle nu se mărita, atunci biserica putea participa la licitație pentru a le achiziționa pe amândouă.

Îi veni o idee disperată.

- Sunt curios. Cam la ce valoare te aștepți să se ridice licitația câștigătoare?

- Douăzeci de mii de lire. Se întinse după sticlă și își umplu singur paharul. Dar, firește, asta doar dacă se ajunge la licitație.

- Firește, repetă Quinn, încercând să-și ascundă uluirea la auzul unei sume atât de mari. Douăzeci de mii de lire... „Cerule!" Ideea de a cumpăra Glenarvon pentru a i-l înapoia lui Belle dispăru brusc.

Chiar dacă n-ar fi plecat în America, suma necesară pentru achiziționarea domeniului Glenarvon i-ar fi epuizat toate resursele – plus alte 10 000 de lire. Cunoștea o singură persoană care deținea asemenea sume. Dar, dacă ar fi apelat la ajutorul lui Sebastian când susținuse sus și tare că vrea să plece pentru a fi propriul stăpân, departe de fratele lui duce, ar fi fost ceva de prost gust exact ca în situația în care ar fi permis ca Belle să se mărite cu Bletchley.

Quinn dădu pe gât restul de scotch pentru a scăpa de senzația de frustrare care nu-i dădea pace.

- Pentru castelul Glenarvon! Bartleby ridică paharul într-un toast tardiv pentru a-și termina și el paharul. Se opri însă cu mâna la jumătatea drumului spre gură. Pe chip i se așternu o expresie melancolică. Deși mă tem că doar pentru câteva săptămâni...

- Domnișoara Greene intenționează să păstreze proprietatea. Pe o cale sau alta, se gândi el posomorât. Dacă se mărită – și avea de gând să facă absolut orice pentru ca acest lucru să se întâmple – conform legii, soțul ei nu poate ipoteca sau vinde nici o bucată de pământ care face parte din moștenire.

Quinn era sigur că mătușa Agatha urma să încheie un contract prin care să asigure proprietatea împotriva soțului sau a oricărui moștenitor al lui care ar fi atentat la ea.

- Ai dreptate, domnule. Bartleby ridică un deget pentru a-și întări cuvintele. *Post hoc, ergo propter hoc* este un fals, dar *ergo hoc sequitur quod* merită, într-adevăr!

Quinn clipi cu indiferență în timp ce omul râse pe jumătate beat de propriul joc de cuvinte. Era singura dată când i se întâmpla să-și fi dorit să fi fost mai atent la orele de latină de la Oxford.

- Așadar, încercă el să traducă din aduceri aminte, după ceva... vine altceva...

- Prin urmare, după una vine alta! Ridică paharul toastând cu veselie pentru limba latină, dar surprinse privirea uimită a lui Quinn. Conform legii și doctrinei bisericești, îi explică el răbdător, soția devine proprietatea soțului. *Ergo hoc sequitur quod,* proprietatea ei devine a lui.

- Nu și dacă ea nu este de acord.

O cunoștea suficient de bine pe Belle să știe că mai degrabă ar fi murit decât să semneze că-și cedează casa.

- Irelevant, din experiența mea, îi respinse Bartleby argumentul. Până și femeia cu cea mai independentă minte își dă seama, în cele din urmă, că este total deplasată acestă idee și se supune dorințelor soțului ei.

Quinn se gândi la femeile din familia lui. Bartleby nu fusese nicicodată însurat cu vreuna dintre femeile acestea cu păreri proprii dacă își închipuia că cedarea era un pas firesc în evoluția unei căsnicii.

- Nu o cunoști foarte bine pe domnișoara Greene, bombăni Quinn.

Bartleby râse.

- Există vreun bărbat care să cunoască cu adevărat femeile?

În ultima săptămână, Quinn începuse să o cunoască foarte bine pe Belle. Femeia în care se transformase era de-a dreptul uimitoare. Și avea nevoie disperată de ajutorul lui.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei și scoase câteva bancnote.

– Vreau să te angajez, Bartleby.

Imaginea banilor îl făcu să se trezească brusc.

– Domnule, ți-am spus deja că nu te pot ajuta cu...

– Găsirea unei portițe legale de evitare a clauzei cu care l-ai ajutat pe Lord Ainsley să o adauge în testament.

Bărbatul se albi la față, dar ochii îi rămaseră lipiți de bani.

– Mi-e teamă că nu am ce face. Am adăugat-o pentru a evita toate portițele de scăpare.

– Divorțul, îl întrerupse Quinn.

Bărbatul tresări.

– Poftim?

– Divorțul e o portiță de scăpare, nu-i așa? Dacă Belle se mărită cu cineva care este de acord cu divorțul și cu un contract în care se stipulează că proprietatea este zestrea ei.

– Ei bine... De data asta avocatul nu-și mai găsi cuvintele. Nu știu pe nimeni care ar fi de acord de *bunăvoie*... Și... și mai este biserica, desigur...

– Dar se poate, insistă Quinton. Așa ar putea păstra Glenarvon.

Bartleby păli.

– Da, cred că se poate.

– Dacă această portiță de scăpare există, atunci sigur mai sunt și altele. Quinn puse jumătate din bancnote în mijlocul mormanului de pe birou. Găsește-o!

– Nu... nu pot garanta nimic, se bâlbâi el. Nu am nici cea mai mică idee cum s-ar putea...

– Dar sunt sigur că vei încerca. Quinn adăugă o bancnotă peste celelalte. Îți vei da toată silința.

– Firește, domnule.

Quinn dădu din cap spre bani.

– Dacă nu reușești, adăugă el, punând încă o bancnotă, atunci vreau să afli exact ce trebuie făcut pentru a cumpăra proprietatea înapoi de la biserică. Cine va fi responsabil de asumarea responsabilității. Încă

o bancnotă. Și cum poate fi abordat cel de la care poate fi cumpărată înapoi. O ultimă bancnotă. Ai înțeles?

– Prea bine, domnule.

Quinn nu avea nici o îndoială că omul înțelesese. Se așeză însă din nou pe scaun și se apucă să bage restul de bancnote în buzunarul de la haină, dar imediat își mai aduse aminte de ceva.

– Am înțeles că Lord Ainsley a adăugat această clauză referitoare la căsătorie pentru a o proteja pe Annabelle de tatăl ei.

Bărbatul ezită.

– De Marcus Greene, da.

– Găsește-l! Mai puse o ultimă bancnotă peste celelalte. Vreau să știu unde este.

Ultimul lucru din lume de care avea nevoie Belle în acest moment era ca tatăl ei să apară pe treptele de la Glenarvon ca să-i dea și mai multe bătăi de cap.

– Da, domnule, zis Bartleby și se întinse după teancul de bani.

Quinn duse paharul la gură. Nu era deloc mai optimist acum că avea să găsească o soluție decât fusese când plecase de la Glenarvon. Dar măcar pusese lucrurile în mișcare. Ori de câte ori era vorba de Annabelle, trebuia să se mulțumească cu orice fel de victorie.

Capitolul 7

O scurtă săptămână mai târziu
(doar două săptămâni până la ziua lui Belle)

Belle ieși din umbrele revărsatului de zori la marginea iazului și răsuflă prelung, eliminând toată tensiunea pe care o acumulase în ultimele două săptămâni.

După sosirea lui Quinn și a lui Robert, nu mai reușise să se strecoare pentru a înota seara, ca de obicei, ci fusese nevoită să rămână în casă pentru a o ajuta pe Lady Ainsley cu îndatoririle de gazdă înainte de cină. Așadar, după încă o noapte agitată, când stătuse degeaba întinsă în pat așteptând să adoarmă, decisese să se bucure în mod egoist de liniștea și pacea unei băi în zori de zi, înainte de a se apuca de treabă. Înainte de a se întâlni cu Lady Ainsley și cu planurile ei de a o mărita. Înainte de a se ocupa de toate problemele actuale ale proprietății.

Și înainte de a fi stresată încontinuu de Quinton Carlisle.

În pofida atentei supravegheri a lui Lady Ainsley, procesul de interogare a viitorilor soți – căci în asta se transformase – nu pornise deloc sub cele mai bune auspicii. După prima săptămână, scorul era Pretendenți posibili 2, frații Carlisle 28. Quinton era hotărât să o protejeze, dar în același timp la fel de hotărât să nu o ia de nevastă. Și în continuare trebuiau să găsească o variantă pentru ca ea să păstreze Glenarvon fără să se mărite.

Singura ei consolare era că rămânea cu Glenarvon, că nu trebuia să-și părăsească casa. Dar, în loc să se simtă ușurată, se simțea captivă.

Își scoase cizmulițele și ciorapii, apoi se duse la marginea iazului să încerce apa cu un deget. De pe buze îi scăpă un oftat adânc. Ce bine ar fi fost să poată testa și temperatura bărbaților tot așa, ce mult i-ar fi simplificat viața!

Duse mâinile la spate să-și desfacă rochia...

– Deci ai îndrăznit să ieși din bibliotecă, răsună o voce gravă în spatele ei. Nu credeam că e posibil.

„Quinton." Dădu ochii peste cap. Tocmai el o deranja în singurele ei momente de solitudine...

– Cărțile nu se strecoară neinvitate și nu sperie pe nimeni, i-o întoarse ea ironic.

El schiță un zâmbet, coborând spre ea.

– Atunci invită-mă să înot cu tine!

Îi aruncă cea mai rece privire, cunoscând răspunsul înainte de a-l auzi din gura lui.

– Ai de gând să te porți cuviincios?

Zâmbetul îi înflori într-un rânjet în toată regula.

– M-am purtat eu vreodată așa?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate și vru iar să-și desfacă rochia. Așa că ai face bine să te întorci în casă. Venise să înoate și nu avea de gând să îl lase să îi răpească aceste clipe de consolare. La urma urmei, bombăni ea sec, trebuie să dai piept cu o grămadă de soți.

– Aș putea scăpa de asta dacă ai renunța la ideea cu măritișul.

– Ai dreptate, consimți ea suspinând. Își desfăcu cei șase nasturi de la spate. Nu te poți purta cuviincios.

– Așa o să mă port până îți vii în fire.

– Am de ales? îl luă ea la rost. Ai prefera să rămân nemăritată ca să pierd Glenarvon?

– Aș prefera să fii fericită. Vocea îi răsuna liniștită în aerul dimineții, învăluind-o în umbrele albăstrui-cenușii ale seriozității lor. Oriunde ai locui.

Lui Belle i se puse un nod în gât.

– Acum nu mai joci cinstit.

Se umflă în spate și își încrucișă brațele la piept, încercând să imite cât mai bine un munte de neclintit.

– Sunt gata să fac orice, Annabelle.

Umerii i se încovoiară sub frustrarea sufocantă sub care trăia. Momentele de liniște la care ea sperase se evaporară precum ceața dimineții.

– Nu mai vreau să discut în contradictoriu pe tema asta. Clătină din cap și își desfăcu ultimul nasture de la corsaj. Dacă nu ai găsit vreo cale de ieșire pentru mine, nu am ce să vorbesc cu tine.

Își scoase mânecile și corsajul îi căzu pe talie, rămânând doar în lenjeria intimă care să îi acopere părțile rușinoase și cu o cămășuță de la brâu în sus.

Ochii lui scăpărară, iar vocea îi răsună neobișnuit de îngroșată.

– Ce faci?

Ea se opri și, sub căldura ciudată a atenției lui, simți un nod în gât. Totuși, ceva din sufletul ei se înfioră din pricină că îl luase prin surprindere și că reușise să-i schimbe impresia aceea falsă de fată interesată doar de cărți pe care o avea despre ea. Chiar dacă era obligată să se mărite, asta nu însemna automat că era un șoarece de bibliotecă. Și niciodată nu-și dorise mai mult ca acum să demonstreze acest lucru.

Se forță să acționeze cu calm și ridică indiferentă un umăr. Încercă să se poarte ca și cum era obișnuită să se dezbrace în fața bărbaților.

– Mă dezbrac. „Și sper să te fac să pleci."

Văzând că nu are de gând să se miște, își făcu curaj, își adună ultima brumă de demnitate și își lăsă rochia să-i cadă la picioare pe iarbă.

– Annabelle, încetează! Își trecu o mână tremurândă prin părul blond și își mută privirea.

El era... nervos? Belle pufni în râs, nevenindu-i să creadă.

– Mă mir că te simți ofensat de imaginea unei femei dezbrăcate.

– Nu mă simt ofensat, o liniști el. Vru să îi demonstreze, așa că își lăsă privirea să lâncezească asupra ei.

Își simți pielea înfierbântată oriunde îi simți privirea.

– Ba dimpotrivă, murmură el.

Ea se simți năpădită de un val de căldură în dreptul sânilor, ce coborî până între picioare.

– Îmi fac griji pentru reputația ta, continuă el.

Răspunsul lui absurd o făcu să râdă. În scurt timp, viața avea să îi fie dată peste cap, iar el își făcea griji pentru *reputația* ei? Nici unuia dintre gentlemenii care voiau să o curteze nu îi păsa dacă ea se comporta cuviincios atâta vreme cât avea Glenarvon drept zestre. Ar fi trebuit să facă un lucru mult mai scandalos decât o baie matinală în iaz – chiar dacă goală – pentru a-i pune pe fugă.

– S-o ia naiba de reputație!

Fără să îi pese că îl șocase cu această ieșire – bine că reușise! –, își desfăcu dantela din partea din față a cămășuței și o lăsă să cadă

peste rochia de la picioare. Își semeți sfidător bărbia și ridică mâna la umăr, gata să-și tragă cămașa și să-și dea jos și ultima haină de pe ea, doar-doar îl gonea de aici... Deși se rugă în gând să nu ajungă până acolo. Nu suporta să îi vadă ochii albaștri care o fixau la fel de flămânzi ca ai unui tigru care se pregătește să devoreze o gazelă.

– Vreau să înot ca de obicei. Te rog să pleci dacă te deranjează. Degetele îi tremurară când se vârâră îndrăznețe pe sub linia decolteului cămășii. Dacă nu, atunci...

El ridică o sprânceană, iar ea îi citi pe chip curiozitatea de a afla dacă avea sau nu de gând să îl invite să i se alăture. Oh, asta trebuia să facă! Așa ar fi reușit să îi dărâme toate ideile preconcepute pe care le avea despre ea.

Și i-ar fi făcut plăcere. Dumnezeu îi era martor, inima îi bătea nebunește din cauza privirii lui intense, care se holba la ea atât de excitată, încât o luă cu fiori. Putea atrage atenția unui bărbat ca el, știa că o dorea la fel de mult cum le dorea pe domnișoarele londoneze îmbrăcate în mătăsuri de la Paris și cu experiență în flirtat...

Și își distrugea și ultimul strop de demnitate ce îi mai rămăsese.

Indiferent cât de tentată ar fi fost, nu era pregătită să meargă atât de departe. Încă ținea la mândria ei, deși diminuată cu fiecare zi de femeie nemăritată care se scurgea până la aniversare. Și nu dorea să renunțe la mândria ei. Nici măcar pentru Quinton Carlisle.

– Atunci întoarce-te cu spatele, își termină ea propoziția, iar umerii i se lăsară.

Pufnind nervos, se întoarse cu spatele la ea și își fixă privirea asupra tufelor și copacilor care înconjurau iazul.

Ea își dădu cămășuța jos și se băgă repede în iaz, lăsându-și trupul încins împresurat de apa rece, care îi potoli fierbințeala provocată de el. Înotă cu mișcări lente pe suprafața ca o oglindă câțiva metri, așa o făcea de fiecare dată, până în locul în care de abia atingea cu degetele fundul iazului și apa îi ajungea până la gât.

El se întoarse să se uite la ea.

– Ar trebui să pleci, îi spuse, vocea ei abia răsunând în aerul plăcut al dimineții.

El clătină din cap.

– Stau până la ziua ta.

Nu la asta se referise, dar simţi că i se strânge stomacul de plăcere la auzul răspunsului lui. Quinn era enervant şi obositor, dar îi era aliat. Un fel de aliat.

– Până la nuntă, vrei să zici, îl corectă ea şi se scufundă ca să-şi mascheze amărăciunea din voce, după care ieşi şi îşi dădu părul ud pe spate.

– Ba până la ziua ta, o contrazise el ferm, când o să ştim cum poţi păstra Glenarvon fără să fie nevoie să te măriţi.

Convingerea cu care afirmase acest lucru îi demonstra cât se poate de clar că se maturizase mult de la ultima lor întâlnire. Neruşinatul pe care şi-l amintea, care credea că îşi dovedeşte bărbăţia etalându-se prin toată Londra bând, sărind la bătaie şi culcându-se cu orice văduvă petrecăreaţă care îi zâmbea nu mai exista, fiind înlocuit de un bărbat hotărât şi ambiţios.

Îl studie bine printre picăturile de apă agăţate de gene. Nu speranţa era cea care îi încălzea abdomenul şi îi trimitea furnicături pe interiorul genunchilor. Era altceva, la fel de interesant.

El se aplecă să-şi scoată o cizmă, pe care o lăsă pe iarbă lângă rochie.

– Ce faci? îl întrebă ea cuprinsă de nelinişte.

Se aplecă să o scoată şi pe cealaltă.

– Vreau să înot.

– Dar nu poţi să înoţi! protestă ea cu respiraţia tăiată. E scandalos!

Afişă special pentru ea un zâmbet insolent.

– La naiba cu reputaţia mea, îi fură el cuvintele în timp ce se apucă să-şi desfacă nasturii vestei.

Plesni nervoasă apa.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap!

O ignoră şi îşi dădu vesta jos, lăsând-o să cadă pe pământ.

– Bine, se răsti ea, forţându-se să ignore faptul că se dezbrăca. Nici că-mi pasă! Dacă suntem văzuţi acum, o să fii obligat să te însori cu mine şi uite cum o să mi se rezolve toate problemele!

Îi răspunse pe un ton tărăgănat şi serios, care o făcu să simtă un val de căldură în tot corpul, deşi apa era rece:

– Mai întâi să fim prinşi. Îşi scoase lavaliera şi o lăsă să plutească până pe pământ. O privi direct în ochi. Şi nu văd pe nimeni care să ne prindă.

Se înfurie rău.

– Ticălosule!

Singurul lui răspuns fu un rânjet calm și lacom.

Ea tăcu brusc. Oh, era doar vina ei! Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord ca el să o ajute să își găsească un soț, nu ar fi trebuit niciodată să îi propună să o ia de soție. Era supărată la culme că se gândise la așa ceva. Și era și mai supărată că își închipuise că poate avea încredere în el.

Cu toate acestea, când își trase cămașa peste cap, îl studie cu nerușinare. Privirea îi alunecă peste mușchii încordați ai umerilor, de-a lungul părului auriu presărat pe pieptul lui până pe abdomenul bine conturat și care îi dispărea în... „Oh, Doamne!"

Văzuse o grămadă de bărbați fără cămașă pe ei, angajați să lucreze pe proprietate, dar nici unul nu o fascinase atât de tare. Nu era atrasă doar de mușchii lui, de silueta aurie în umbrele estompate, ci de *toată* făptura lui, la fel cum i se întâmplase în urmă cu șase ani, când se sărutaseră sub bolta de trandafiri. La fel cum pățise săptămâna anterioară la ruine, când fusese mai mult decât un sărut. I se întâmpla la fel acum, deși știa că nu e deloc bine.

Quinn arcui o sprânceană și o provocă tăcut să se uite în continuare la el când se pregăti să-și dea pantalonii jos. I se tăie respirația în fața acestei obrăznicii, dar un amestec vibrant de curiozitate tentantă și excitație tulburătoare o cutremură toată când îl văzu desfăcându-și primul nasture...

Dumnezeule, ce făcea? Suspină adânc, se întoarse cu spatele și își strânse bine pleoapele.

Râsul lui sparse liniștea zorilor. Obrajii îi luară foc din pricina furiei că era umilită. Oh, să-l ia naiba, să-l ia naiba, *să-l ia naiba!* Era cea mai enervantă creatură pusă de Dumnezeu pe pământ.

Se aruncă în apă, iar zgomotul se auzi cu ecou. Nu îndrăzni să se întoarcă, indiferent cât de tare și-ar fi dorit. Inima îi bătea furioasă pe clipocitul discret produs de el înotând.

Se simți copleșită de tot felul de senzații știind că era chiar în spatele ei în apă, gol ca și ea... Simți o nervozitate amestecată cu emoția anticipării, o amețeală electrizantă care o năuci, o dorință nestăpânită de a fi sărutată, știind că, dacă o lua în brațe, nu îl putea refuza. Dar nici una dintre aceste emoții nu avea legătură cu jena. Faptul că era aici cu ea, că erau înconjurați de iazul liniștitor și de munții

albaştri din zare, pe fundalul umbrelor nopţii estompate de nuanţele aurii ale răsăritului, i se părea cât se poate de *normal.*

– Pe toţi dracii, e rece rău!

Îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în râs.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Cum poţi sta în apa asta?

Annabelle se uită peste umăr la el cu un zâmbet jucăuş pe buze.

– Te sperie nişte apă rece?

– Apă *rece?* bombăni el. Uite gheţarul cum se topeşte lângă tufe!

– Sudistule, îl luă ea peste picior, abţinându-se cu greu să nu râdă.

El chicoti, sunetul profund vibrând prin apă până la ea şi gâdilându-i spatele gol.

– Dacă tu rezişti, declară el, deşi pe un ton deloc convingător, atunci rezist şi eu.

Stătea îngrozitor de aproape de un bărbat dezbrăcat. Nu avea însă tăria să se depărteze. Inima îi bătea mult prea tare ştiindu-l atât de aproape. Nu se cădea absolut deloc, era cât se poate de scandalos... şi prea palpitant ca să renunţe.

– Nici o problemă, îl ironiză ea, deşi era cât se poate de nervoasă. În sfârşit, se întorsese roata şi se bucura foarte tare că măcar de data asta era în avantaj. Îţi spun eu când ţi se învineţesc buzele.

– Bine, zise el tărăgănat şi cu chef de glumă, după care veni mai aproape ca să o prindă prin apă de talie. Ce bărbat e ăla care poate să reziste unei invitaţii atât de apetisante?

Atingerea la care nu se aşteptase o făcu să icnească şi să tragă adânc aer în piept. Quinn se aplecă cu gura pe umărul ei gol.

– Mmm... sirenă, mormăi aproape de pielea ei. Fructele de mare preferate.

Râse. Quinn era întotdeauna fermecător, chiar şi atunci când era ud tot.

Apoi gura lui se mişcă înainte şi înapoi pe umărul ei, făcându-i inima să-i bată nebuneşte pe măsură ce o săruta din ce în ce mai îndrăzneţ.

Se încordă în braţele lui. Joaca nevinovată se transformă instantaneu în altceva. Simţi nişte vibraţii între picioare când îi dădu părul ud la o parte ca să o sărute mărunt pe ceafă. Când îi puse palmele pe abdomen, se încinse toată şi îşi înfipse degetele de la picioare în nămolul de pe fundul iazului.

Mai făcu un pas ca să se lipească de ea. Stătea cu spatele rezemat de pieptul lui gol, cu posteriorul pe... „Oh, Doamne!"

– Annabelle, murmură el în timp ce palma îi alunecă pe șoldul ei.

Mângâierile lui făcură ca întreaga lume și toate problemele ei să dispară, până când nu-i mai păsă de nimic în afară de senzația imorală dată de palmele lui calde ce îi atingeau pielea rece din cauza apei.

Se simți obligată să protesteze, chiar dacă extrem de neconvingător.

– Poate nu-i bine să...

– Nu mă pot abține, recunoscu el cu vocea sugrumată, rămânând lipit de ea. Ești prea ispititoare.

Era *ispititoare?* Imposibil! Dar nu se retrase de lângă ea, iar ea nu îi opri mâna care se plimba pe piciorul ei gol... Tresări, speriată de îndrăzneala cu care o atinsese.

– Relaxează-te, murmură el încrezător deasupra cefei ei.

Să se relaxeze? Era nebun? Cum Dumnezeu putea să se relaxeze? Totuși, ea respiră adânc, vrând să scape de tensiunea care se acumulase ca un vârtej în ea. Dar neliniștea răvășitoare era pur și simplu prea puternică pentru a o putea alunga, iar vibrațiile erau din ce în ce mai intense pentru a le putea ignora. Fiecare răsuflare era ca un fior tremurat.

– Doar te ating, atât și nimic mai mult, îi promise el, deși tonul lui pisicesc care o învălui era departe de a fi convingător. Suntem până la gât în apă rece. Ultimul lucru pe care ți l-aș putea face acum ar fi să te siluiesc. Își răsuci limba pe curbura exterioară a urechii, provocându-i un suspin fierbinte. Deși mi-ar face mare plăcere să încerc.

Oh, *asta* chiar că nu avea cum să o mai liniștească.

– Quinton, fii serios!

– Sunt. Când te-am sărutat acum câțiva ani, șopti el, trasându-i linii chinuitor de seducătoare pe pielea goală, habar nu am avut că în timp o să devii atât de ispititoare.

Zăpăcită și excitată, cu toate simțurile activate, lumea din jurul ei se roti într-un vârtej de contradicții. Căldura buzelor lui pe pielea ei rece... căldura trupurilor lipite unul de celălalt în apa rece... liniștea vâlcelei și inima ale cărei bătăi o asurzeau.

Iar cea mai mare contradicție dintre toate era Quinton. Pacostea din cauza căreia pulsul întotdeauna i-o lua razna de supărare era acum cel care o făcea să înnebunească de dorință.

-Chiar sunt așa? șopti ea, așteptând ca pe ghimpi răspunsul. Mă apropii măcar puțin de cea care credeai că voi deveni?

Preț de câteva clipe, el tăcu.

-Nu, recunoscu el încet.

Simți un junghi dureros...

-Ești mult mai frumoasă decât mi te-am imaginat vreodată.

Închise ochii, neputând să-și ascundă un surâs de fericire. Oh, încă era fermecător din cap până în picioare; era în natura lui. Dar numai Quinn era în stare să rostească vorbe atât de lingușitoare cu atâta convingere.

-Dar de ce te miri? murmură el.

-Pentru că nu mi-a mai spus-o nimeni niciodată.

Așadar, primul bărbat care i-o spunea era Quinton Carlisle - nici nu-i venea să creadă!

-Meriți să ți se spună cât de frumoasă ești. Cât de deșteaptă și specială ești. Mâna lui o dezmierdă îndelung și încet pe exteriorul coapsei și îi murmură: Mai ales de bărbatul cu care te vei mărita.

Începu să tremure și se strădui să rămână stăpână pe ea în ceața delicioasă de senzații desfrânate pe care el le învolbura în ea. Era la mila lui. Deja pierdea acest război, iar bătălia de-abia începuse!

-Asta nu... contează.

Îi dezmierdă tâmpla cu buzele.

-Dar ce contează?

-Respectul reciproc, șopti ea. În ultimele săptămâni, se resemnase cu situația. Nu putea evita un mariaj care nu era bazat pe dragoste. Acum nu mai spera decât că nu avea să sufere. Prietenie, grijă...

-Și dorință, șopti el fierbinte. Să nu uiți niciodată de dorință!

O surprinse când se jucă cu vârfurile buclelor ei feminine, refuzând însă să alunece mai jos, în locul care acum tânjea după atingerea lui. Inima îi bătea nebunește, dorind ca palma lui să alunece mai jos, dar și de teamă că nu avea să alunece.

-Nu e importantă.

-Ba îți dorești să ai un mariaj pasional, o contrazise el cu blândețe. *Știi că vrei să fii atinsă așa.*

Palmele îi alunecară în sus, prinzând-o de sâni. I se tăie respirația, iar vorbele i se stinseră pe buze.

Închise ochii și se predă dezmierdărilor lui. Cerule, ce bine se simțea... cât de depravate și calde îi erau palmele, cât de perverse!

În timp ce o mângâia, se ridică în apă până când sânii îi plutiră la suprafață. Își înclină capul și se uită cu nerușinare la degetele care se jucară cu sfârcurile ei până când i le făcu să doară de dorință, fiind deja întărite din pricina apei reci și vibrând la unison cu fierbințeala dintre coapse.

Scânci frustrată. Nu era deloc bine ce făcea. El avea să plece în celălalt colț de lume, iar ea era în continuare obligată să se mărite cu altul... Dar tot nu putea să-și înăbușe acea dorință ce se aprinsese în trupul ei, pe care doar Quinn i-o putea satisface.

Gemu când corpul i se arcui spre el, invitându-l fără rușine să o atingă. Nu se putea abține. Dezbrăcată lângă mâinile lui curioase, dar ascunsă sub suprafața ca o oglindă a iazului întunecat - ce contradicție minunată! Iar când o ciupi de sfârcuri, dându-i un fior de plăcere amestecată cu durere direct în punctul excitat dintre picioare, nu își mai *dori* ca el să se oprească.

– Îți place să fii atinsă și satisfăcută. Chiar și acum tânjești după asta. Buzele lui se curbară într-un surâs cunoscător lângă tâmpla ei. Ar trebui să ai parte de așa ceva, Belle. Ar trebui să fii cu un bărbat care vrea să îți ofere orice plăcere îți dorești, un bărbat care te dorește pe tine.

– Pasiunea... va veni... în timp, reuși ea să îngaime când palmele i se desprinseră de sâni. Palma lui dreaptă rămase pe exteriorul coapsei, iar cu brațul stâng o cuprinse de talie și o trase cu coapsa între șoldurile lui, de unde o împungea cu bărbăția lui la nivelul posteriorului.

– Ba nu va veni. Își frecă nasul de ceafa ei. Pasiunea se simte imediat sau niciodată, e o dorință de nestăvilit de a te afunda în celălalt până când deveniți o singură ființă.

Când o sărută cu gura deschisă și fierbinte pe ceafă, își reprimă un scâncet.

– Nu am nevoie să mă simt dorită ca să fiu soție.

O mușcă de umăr drept pedeapsă pentru această minciună. În loc să se simtă mustrată, mușcătura o făcu să se înfioare ca o nesăbuită și să-și dorească nebunește ca el să-și înfigă din nou dinții în carnea ei.

– Soțul tău ar trebui să te facă să te simți dorită ca femeie, Annabelle. Ar trebui să-ți ofere tot ce-ți dorești. Mai ales pe el.

Vocea lui catifelată se învârti în ea precum o panglică ce se desface de pe bobină, înţepenindu-se în moliciunea mătăsoasă dintre coapsele ei. Voia să o pedepsească, dar de fapt erotismul cuvintelor lui o excita cu o intensitate pe care nu o mai simţise vreodată.

Îşi coborî buzele pe umărul ei. Căldura gurii pe pielea ei rece o făcu să scâncească, la fel ca muşcăturile delicate, care o împinseră să-şi dorească să o devoreze cu totul. O nouă contradicţie care îi făcu capul să se învârtă şi trupul să i se încordeze ca un arc.

– Ar trebui să ai parte de pasiune, murmură lângă pielea ei udă.

– Pasiunea este supraestimată, icni ea când îi prinse din nou sânul şi îşi trecu degetul mare peste sfârc ca peste corzile unei chitare.

Acea minciună îl făcu să izbucnească în râs pe umărul ei. Un sunet pervers, pentru că îi descifrase trupul şi cunoştea adevărul.

– Mocneşti de foarte multă pasiune, Annabelle, care aşteaptă doar să se dezlănţuie. Zâmbi pe umărul ei gol. Probabil că visezi la asta când stai noaptea întinsă în pat şi nu poţi dormi. Îţi imaginezi cum ar fi să simţi palmele unui bărbat pe tine, care să te dezmierde până ce începi să tremuri de dorinţă.

Apa era rece, dar ea se înroşi toată.

– Nu-i adevărat. Nu mă gândesc la nici un bărbat la modul acesta, îl contrazise ea. Dumnezeule, era ultimul om în faţa căruia şi-ar fi recunoscut fanteziile. Şi în nici un caz *la tine.*

El îi spuse cu o voce mieroasă şi masculină, care îi picură parcă flăcări lichide prin tot trupul, până la degetele de la picioare, pe care şi le afundă în nămolul de pe fundul iazului:

– Ai vrea să te gândeşti la mine când stai în pat? Pentru că mi-ar plăcea foarte mult să te ştiu gândindu-te la mine.

Îşi înfipse degetele în braţul care i se încolăcise în jurul taliei şi se încordă toată.

– Să nu îndrăzneşti! icni ea dintr-o suflare.

– Să nu îndrăznesc să te fac să mă doreşti?

Îndoiala amuzată surprinsă în vocea lui îi răscoli o nouă senzaţie în pântec. Provocat de cuvintele ei, îşi strecură încet palma pe pielea ei în jos... până când ajunse cu vârfurile degetelor la marginea cârlionţilor dintre picioarele ei.

– O sirenă frumoasă şi goală cu piele moale şi buze apetisante, care practic imploră să primească o lecţie importantă despre ce este

dorința... O sărută delicat pe ceafă, apoi zâmbi lângă pielea ei când o văzu înfiorată. Care crai ar rezista?

Nervozitatea amestecată cu excitația îi făcu inima să tresară. În acel moment, conștientiză cât de fermecător era cu vocea lui mieroasă, cu vorbele lui delicios de scandaloase și mâinile care rătăceau peste tot. Era întruparea pericolului.

– Nu vreau să-mi predai nici un fel de lecție.

– Atunci spune-mi să mă opresc. Flirtă cu neobrăzare în continuare, trecându-și vârfurile degetelor prin cârlionții umezi. Îi zgârie înnebunitor pielea moale de dedesubt. Spune-mi că nu vrei!

Of, asta *trebuia* să facă. Trebuia să-i spună. Diavol arogant! Dar nu putea. Latura ei întunecată știa că acesta era adevărul. Își dorea să fie atinsă de el exact așa și încă din noaptea de sub bolta de trandafiri.

– Și nici asta nu vrei, zise el gutural și își strecură mâna între picioarele ei ca să îi ofere în sfârșit atingerea la care râvnea atât de tare.

Atingerea intimă o făcu să icnească, îi tăie răsuflarea. Gura de aer pe care apucă să o tragă se transformă într-un geamăt stins când o mângâie. „Oh, Dumnezeule..." Senzația o copleșea – era atât de tandră și de excitantă în același timp. Închise ochii când degetele lui se destrăbălară printre petalele ei, iar trupul îi fu cuprins de o dorință înflăcărată la fiecare dezmierdare pe care el era dispus să i-o ofere.

– Recunoaște, Annabelle, zise el sacadat lângă urechea ei. Recunoaște că îți place ce-ți fac, că îți place să fii dorită.

– Nu-mi place, icni ea cu pulsul accelerat de tortura minunată oferită de mâna lui. Își mușcă buza de jos, abținându-se cu greu să nu se frece de șoldurile lui ca să îi simtă erecția.

– Mincinoaso, zise el, chicotind.

Trase aer în piept și își dori să scape de tensiunea care o cuprinsese precum un pumn invizibil. Căldura care o învăluia pe interior era însă prea minunată pentru a renunța la ea. Prea seducătoare pentru a și-o refuza. Quinn era atât de tandru și de ferm în același timp când o mângâie înainte și înapoi, încât ea începu treptat să se detensioneze și să se predea plăcerii supreme.

Cerule, cât de bine se simțea! Degetele lui erau perverse și destrăbălate, cât se poate de scandaloase... absolut divine.

Neajutorată în acele momente de excitație maximă, își desfăcu mai larg picioarele.

- Quinn, scânci și își întoarse capul să își frece obrazul de umărul lui.

Zâmbi triumfător prin părul ei ud.

- Deci îți place?

- E așa de... Își simțea buzele împietrite și de abia putu rosti adevărul. Of, e așa de bine!

Începu să o atingă mai în forță, mângâind-o mai adânc și plesnind-o înnebunitor peste buzele intime. Cu fiece atingere se strecura mai adânc... O senzație înnebunitoare!

- Asta poate face un bărbat femeii, murmură lângă ceafa ei. Meriți un soț care să îți ofere asemenea plăceri. Nu o să fii fericită altfel.

Dumnezeu îi era martor, avea dreptate. Trupul ei și-o dorise cu înflăcărare în dimineața de la ruine, când îi trezise pentru prima dată această pasiune care mocnea în ea. Acum își dorea ca el să îi amplifice acele vibrații cu și mai mare intensitate și cu forță până când o acaparau cu totul.

Îi șopti fierbinte în ureche.

- Ai nevoie de asta.

De *el* avea nevoie, dar nu era al ei ca să îl poată avea.

- Nu, șopti ea, chiar când degetele lui pricepute o atingeau atât de pervers, încât nici să vorbească nu mai era în stare. Te înșeli. Nu...

Gemu din nou înfundat când o mângâie iarăși mai adânc, atât de adânc încât două degete îi alunecară înăuntrul ei.

Se înfioră din pricina discrepanței delicioase dintre degetele lui reci care îi pătrunseseră în carnea caldă, a felului în care trupul ei moale se strângea în jurul lui. Iar cea mai mare contradicție dintre toate era că tocmai Quinn era primul care o atingea atât de intim. Cumva, o știuse dintotdeauna.

Se prinse de brațul lui când senzația o năpădi și simți că se ridică și plutește departe, deși își dorea cu disperare să rămână lângă el, captivă în brațele lui puternice. Îi oferise plăceri atât de mari, încât de abia se abținea să nu strige din cauza intensității lor.

Apoi o mângâie altfel. Fără preludiu și dezmierdări. Acum mâna lui se mișca într-un ritm constant și neîncetat, menit să o ducă dincolo de limită. Coapsele îi fremătară pe măsură ce el continuă să își scufunde degetele în interiorul ei cald, învolburând-o și încingând-o aproape de nesuportat.

-Meriți să fii dorită, Belle. Îi linse pielea cefei. Dezmierdarea erotică o înfioră, unindu-i senzația de durere dintre sfârcurile întărite cu zvâcnirile neîndurătoare dintre picioare. Își afundă degetul mare în miezul firbinte pentru a-i tachina mugurul excitat. Meriți să ai parte de pasiune și plăcere. În inima ta, o știi și tu la fel de bine ca mine.

Cuvintele se prăvăliră peste ea într-o cascadă de flăcări, iar dorința amplificată de degetele lui deveni atât de feroce, încât nu mai putu sta locului. Nevoia de el o făcu să scâncească și începu să se împingă cu șoldurile în mâna lui, implorând eliberarea...

Din piept i se desprinse un suspin, iar șoldurile ei se loviră de palma lui. Toți mușchii din interiorul ei se strânseră în jurul degetelor lui, după care se detensionară într-un tremur electrizant. Țipă încet, se cutremură și se înmuie în brațele lui. Trupul îi pulsa cu valuri de plăcere pură, ce radiau dinspre palma lui până în sufletul ei și se lăsă moale în apă, întâmpinându-i cu bucurie răceala pe carnea ei încinsă.

El o cuprinse cu ambele brațe și o ținu lângă el, murmurându-i numele în dreptul umărului.

Pe măsură ce își recăpătă suflul, ultimele pulsații ale orgasmului se disipară treptat. Fură înlocuite cu mustrări de conștiință. Dumnezeule, ce făcuse! Cu Quinton! Cel mai imposibil bărbat din lume.

Se smulse din brațele lui și se îndepărtă, apoi se întoarse spre el cu ochii în lacrimi.

Pe chipul lui se citi îngrijorarea. Se întinse spre ea, dar ea îi făcu semn să rămână pe loc.

-Nu, îl avertiză ea.

Își lăsă brațele să cadă. Îngrijorarea de pe chip îi dispăru și își încleștă maxilarul în așteptarea mustrărilor ei.

Îi era jenă. Nu pentru că o atinsese, ci pentru că îl încurajase într-un mod atât de nerușinat. Și pentru că acum nu își mai dorea decât să o ia de la capăt. Mai rău era că își dorea și mai mult. Voia ca trupul lui tare să se miște în ea, să îi ofere plăcerile mai mari de care știa că era capabil să i le ofere în timp ce îi alina toată supărarea și durerea. Trupul îi tremura chiar și acum de dorință.

-Te-am atins doar, Annabelle, îi reaminti el. Atât și nimic mai mult.

Vai, ce tare se înșela!

– Foarte rău ai făcut, îl certă ea, încrucișându-și protector brațele peste sâni, chiar dacă nu se vedea nimic prin apă.

– Amândoi am vrut-o, o contrazise el cu blândețe.

– Asta nu înseamnă că... I se puse un nod în gât. Se lăsă apoi copleșită de furie, în care își căută refugiu pentru a se apăra de confuzia amețitoare în care o aruncase. Îți mulțumesc pentru lecția practică despre dorință, spuse ea sarcastic, semețindu-și bărbia în aer. Dar nu mai am nevoie de nici o lecție de la tine și nici nu mai vreau.

Făcu repede un pas spre ea înainte ca ea să se ferească, îi cuprinse chipul în palmele lui mari și îi înclină capul pe spate. Preț de o clipă îi văzu privirea scăpărând furioasă cu luciri albastre, apoi se trezi că îi acoperă gura cu gura lui, atacându-i buzele într-un ultim sărut devastator.

Dumnezeule, îl lăsă, chiar dacă o podidea plânsul. Se lăsă dominată de forța și hotărârea lui și îl sărută și ea. Cum să nu îl sărute, când o tortura cu un asemenea sărut delicios? Dulce și pasional, plin de promisiuni.

Își dezlipi gura de buzele ei.

– Ai nevoie de lecțiile mele. Respirația lui sacadată era fierbinte pe obrazul ei. Mai mult decât crezi.

Privirea lui dogoritoare căzu pe buzele ei și se depărtă încet de ea, ca și cum s-ar fi temut de ce s-ar fi putut întâmpla dacă rămânea acolo sau de ce ar fi putut face sub impulsul furiei.

Se întoarse și porni spre mal, iar ea îl urmări cu privirea, pe care și-o mută doar în ultima clipă, când șoldurile lui ieșiră din apă.

O nouă durere o penetră cu brutalitate. Nu recunoștea această senzație, complet diferită de dorința de a-i simți mâinile pe trup și pe el în ea, de a fi epuizată fizic și satisfăcută în brațele lui.

Pe *el* îl dorea. Cu totul. Acum și pentru tot restul vieții.

O senzație care o îngrozea.

Capitolul 8

Gemând de efort, Quinn ridică piatra grea de pe pământ și o puse pe zidul care înconjura pășunea, după care se îndreptă de spate și își șterse fruntea cu brațul de broboanele de transpirație care i se scurgeau în ochi.

– Mai că te-a terminat, așa-i? îl necăji Angus Burns în timp ce așeză și el o piatră la locul ei.

Quinn răspunse cu o grimasă și cu răsuflarea tăiată.

Burns îi trosni una peste spate cu simpatie și zâmbind.

– Mai avem doar vreo douăzeci!

Se uită la spărtura din zidul de piatră pentru care petrecuse aproape toată ziua alături de Angus ca să o astupe și înjură în barbă că era atât de mare.

Burns râse și luă o piatră mai mică pentru a acoperi o gaură minusculă.

Dimineața rece făcu loc după-amiezii calde, soarele strălucind peste pășuni și peste munții albaștri de la orizont. Era o zi frumoasă, dar Quinn de-abia avusese timp să observe asta. Mintea îi era în același loc în care fusese din seara în care sosise și descoperise că Clopoțica se transformase într-o femeie capabilă, devotată, cu o inimă mare și curbe pline. Într-o femeie pentru care își făcea neîncetat griji. Într-o femeie pe care nu se putea abține să nu o sărute ori de câte ori rămâneau singuri.

Să o *sărute?* Își dădu ochii peste cap. Făcuse al naibii de multe în afară de asta.

Acesta era motivul pentru care se afla în acea după-amiază pe câmp împreună cu Angus Burns, rupându-și spatele ca să repare ziduri, în loc să stea în casă cu Robert și să-i interogheze pe eventualii pretendenți. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i găsească un soț lui Belle. Tocmai de aceea se dusese înapoi în casă după ce o lăsase la iaz, ca să-și calce pe mândrie și să-i scrie lui Sebastian, cerându-i fratelui său să-i împrumute banii necesari pentru achiziționarea

castelului de la biserică în cazul în care Bartleby nu găsea o altă portiță de scăpare.

Iar după întâlnirea de dimineață de la iaz, voia să se descarce de frustrarea că putuse să o atingă pentru a o face să geamă de plăcere, dar nu putuse să i se alăture pe culmile plăcerii.

Fir-ar să fie de treabă, îi făcea sângele să clocotească! Atât de tare îi clocotea, încât fusese la un pas să o scoată pe brațe din apă, să o pună pe iarba de pe mal și să o posede chiar acolo. S-o ia naiba de apă rece...

Ridică altă piatră și o trânti pe zid. Singurul lucru care îl oprise să facă una ca asta – chiar *singurul* – fusese că, dacă îi lua fecioria, era obligat să o ia de nevastă. Asta trebuiau să facă domnii bine-crescuți dacă distrugeau reputația unei fete ca Belle. Nici măcar un crai notoriu ca el nu s-ar fi putut eschiva. Iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să se însoare, pentru că știa că, în cele din urmă, totul avea să se transforme într-o mare suferință.

Pe de altă parte, nu voia să întoarcă spatele promisiunilor pe care le făcuse tatălui lui și lui Asa Jeffers și pe care dorea să le respecte întocmai. Nu avea de gând să accepte o căsătorie de conveniență, așa cum îi propusese Belle. Nu voia să se separe de soție. În nici un caz nu dorea să divorțeze. Era un Carlisle. Bărbații Carlisle nu își abandonau niciodată femeile care aveau nevoie de ei, iar ea nu ar fi părăsit niciodată ținutul de la graniță. Viitorul lui nu era aici, printre pășuni stâncoase și petice de iarbă-neagră. Viitorul lui îl aștepta în America, unde avea toată libertatea să-și facă un nume. Nimic nu îl putea ține acolo.

Dar, preț de o clipă uimitoare în iaz, când îi privise chipul frumos în momentul în care se lăsase pradă plăcerii, nu se mai gândise la America și la promisiunea făcută tatălui. Nu își dorise decât să rămână acolo. Cu ea.

Din ce în ce mai enervat, trânti piatra pe zid și o împinse cu umărul.

– Vrei să repari zidul sau să-l dărâmi de tot? îl întrebă Burns.

Doamne! Umerii i se prăbușiră când își dădu seama ce făcea și se depărtă de zid.

– Scuze! Stătu o clipă să-și tragă sufletul, apoi își trecu încurcat o mână prin păr. Mă gândeam la altceva.

Se gândea la altceva? Ce minciună! Era mai mult decât atât.

Quinn își scoase mănușile și se sprijini de zid, mai mult ca să-și adune gândurile decât ca să se odihnească. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o fată nevinovată să-i capteze atenția așa cum o făcuse Annabelle. Nu era vorba doar de felul în care arăta, de părul ei de culoarea caramelului și de mișcările ei grațioase, ci și de mintea ei ascuțită, care îl vrăjise întru totul. Îi plăcea cum se simțea când era cu ea, era un sentiment pe care nu îl mai trăise alături de nici o femeie – nu mai era cel mai tânăr fiu al unui duce sau un crai, ci un bărbat pe picioarele lui. Puternic și capabil. Un bărbat care merita să îi primească zâmbetele. Unul care o putea proteja exact așa cum trebuia.

– Terminăm repede, îl asigură Burns, scoțând dopul de plută de la sticla de apă și luând o gură zdravănă. Mai avem doar câteva mari, iar pe celelalte le punem imediat.

Quinn se uită la gaura care mai era de astupat și nu fu la fel de sigur.

– Am auzit de actele de vandalism de pe proprietate. Quinn refuză sticla de apă întinsă de Burns și arătă cu degetul spre zid. Ăsta-i alt exemplu?

Burns clătină din cap, mai luă o gură de apă și puse dopul la loc.

– Zidul trebuia reparat de ceva vreme. Râse plin de bunăvoință și îi mai trase una pe spate lui Quinn. Ești primul englez care a venit la noi în vizită și nu s-a gândit să stea în casă când era treabă de făcut!

Quinn se strâmbă. Chiar că nu se gândea. La nimic în ultimele zile. Mai ales când era vorba de fete deștepte.

– Spune-mi adevărul despre Glenarvon. Își scoase cămașa udă de transpirație și o aruncă pe pietre ca să se usuce la soare. Ca de la bărbat la bărbat. Îl fixă cu privirea pe supraveghetorul-șef. Cum se descurcă domnișoara Greene cu administrarea proprietății?

– Foarte bine pentru o femeie.

Quinn se abținu să nu râdă. Belle l-ar fi jupuit de viu dacă l-ar fi auzit.

– A făcut ordine în registrele contabile, se ocupă de reparații, de turme și de animale așa cum ar trebui. Nu o să se îmbogățească niciodată, dar se descurcă bine.

Răsuflă ușurat. S-ar fi simțit groaznic dacă ar fi aflat că alesese să se căsătorească doar pentru a salva un cămin pe care oricum l-ar fi pierdut până la urmă.

– S-a descurcat chiar să rezolve o grămadă de incidente recente. Burns își trecu brațul peste frunte ca să-și șteargă sudoarea strânsă sub borul șepcii. Dar mă bucur că acum ești aici. Știu că și fetei îi pare bine că ești aici, că o ajuți și o sfătuiești. Mai ales că Sir Harold o tot bate la cap să-i cedeze Glenarvon și nu mai are răbdare să aștepte până la termenul oficial din testament. Ca să nu mai zic că ghinioanele au început anul trecut.

Quinn simți fiori reci pe șira spinării.

– Crezi că Bletchley are vreo legătură?

Burns scuipă și clătină din cap.

– Cred că încearcă să profite de asta. După fiecare incident, vine repede aici, se oferă să repare ce-i de reparat, să facă treaba în locul ei, să îl lase pe el să administreze proprietatea. Chipul bătut de vreme al lui Burns se întunecă. Nu am nici un pic de încredere în el, mai ales când vine vorba de Glenarvon și când se fâțâie pe lângă ea.

Aceste vorbe îi încălziră sufletul. Dacă nici Angus Burns nu îl simpatiza pe Bletchley, atunci însemna că antipatia lui era justificată.

– S-ar putea să nu aibă încotro și să se mărite...

Câmpiile răsunară de dangăte de clopote. Liniștea după-amiezii fu spartă de țipete.

Quinn se îndepărtă de zid și își puse palma streașină la ochi ca să se uite peste pășune la micul grup de clădiri – unde se aflau șopronul în care erau tunse oile, lăptăria, grânarele și alte dependințe în care se desfășura cea mai mare parte a activităților zilnice. Oamenii se învălmășeau să iasă din clădiri, toți fugeau spre ultimul hambar, în timp ce lacheii ieșeau din casă...

– Hambarul cu fân a luat foc! strigă Burns.

Doamne! Quinn o luă la goană spre hambar cu Burns după el.

Până când ajunseră ei, oamenii se organizaseră într-un grup care căra găleți de la jgheaburile cu apă până la hambar, din mână în mână, înainte și înapoi. Cantitatea redusă de apă pe care reușeau să o arunce peste flăcări nu era deloc de ajuns.

– Lopeți! strigă Quinn spre ultimii bărbați sosiți de la câmp și gesticulă spre uneltele din șopron.

Oamenii făcură ce li se ordonase, luând lopeți, sape, furci – orice puteau folosi în lupta cu flăcările –, apoi înfruntară căldura dogoritoare, apropiindu-se ca să arunce pământ peste flăcări și pentru

a lovi focul cât să îl poată controla. Hambarul era însă plin cu fânul secerat peste vară, uscat și gata să ardă la cea mai mică scânteie.

Dându-și seama că nu se mai putea face nimic pentru a salva hambarul, Quinn le strigă oamenilor să toarne gălețile cu apă pe clădirile din jur pentru a evita extinderea incendiului, iar pe cei cu unelte îi îndrumă să stingă orice scânteie care era luată de vânt. Sacii cu cereale fură băgați în jgheaburi și folosiți pentru a stinge flăcările.

Quinn alergă spre ușile hambarului și le deschise larg, iar împreună cu Angus Burns și cu alți doi bărbați se grăbiră să salveze orice se mai putea salva înainte ca flăcările să înghită complet clădirea. În mijlocul hambarului era o căruță mică, iar podul ardea de parcă fusese cuprins de flăcările iadului.

Ajunse primul și împinse căruța afară din hambar. Făcea cu mare greutate fiecare pas, plămânii îi ardeau de la fum și căldură, ca și cum i-ar fi luat foc, și fu nevoit să-și încordeze la maximum toți mușchii pentru a scoate încet căruța din hambar. Nu avea de gând să se dea bătut. În timp ce trăgea de căruță, atinse cu brațul inelul metalic al căruței. Pielea i se arse ca și cum ar fi atins-o cu un fier înroșit. Înjură din cauza durerii groaznice, dar nu încetini.

În cele din urmă, scoase căruța afară din hambar în aerul proaspăt și răcoros, de care se lovi ca un perete. Își umplu gâfâind plămânii incandescenți cu aer și încercă să-și tragă sufletul. Apoi se întoarse pentru a intra din nou în hambar, gândindu-se că mai putea salva ceva.

Cineva îl apucă de braț. Se opri...

Lângă el se afla Belle, care îl strângea de braț și nu avea de gând să-i dea drumul. Pe obrajii mânjiți de funingine îi curgeau lacrimi; tivul rochiei îi era rupt și pârlit.

– Nu mai intra acolo!

– Mai e o căruță...

– Nu! Se agăță cu violență de el și se puse între el și hambar. Nu vreau să te pierd, Quinton! Nu vreau!

Se uită la hambar și la agitația frenetică din jurul lor, la oamenii care se chinuiau să stingă incendiul.

– A ars! îngăimă ea printre lacrimi. Nu mai ai ce face.

– Ba pe naiba nu mai am! se răsti el. Încă nu găsise o cale să o salveze de la măritiș, dar refuza să stea acolo în timp ce o nouă nenorocire se abătea asupra ei.

Își smulse brațul din strânsoarea ei și traversă în fugă curtea ca să ia niște saci uzi cu cereale. În pofida extenuării și a durerii, izbi furios paiele aprinse care zburau din hambar, apoi își acoperi fața de ploaia de scântei pulverizate în aer în momentul în care acoperișul se prăbuși.

Simți căldura privirii lui Belle asupra lui la fel de încinsă ca și flăcările, dar refuză să se uite spre ea, refuză să îi lase impresia că nu era în stare să o protejeze. Fir-ar să fie, avea nevoie de el și nu voia să o dezamăgească!

După câteva minute de luptă cu flăcările alături de ceilalți, timp în care dădu ordine în stânga și în dreapta și munci cot la cot până la epuizare, se întoarse și...

I se opri respirația când o văzu pe Annabelle stând în mijlocul haosului alături de bărbați, aruncând lopeți de țărână peste flăcările la care ajungea. Chipul îi era murdar de funingine, părul desfăcut pe jumătate, iar la fiecare câteva minute, trebuia să se oprească pentru a-și scutura poalele fustei de cenușa și jarul de la picioarele ei. Lopețile cu țărână aruncate în foc nu mai aveau nici un rost, dar el știa că nu avea nici o șansă să o oprească. Chiar dacă ar fi fost nevoie să nu mai respire, iar ea tot nu ar fi renunțat la luptă.

Cot la cot, muncitorii și servitorii din casă se luptară cu flăcările până ce reușiră să le stăpânească, deși fânul și grinzile din lemn din hambar aveau să ardă în continuare, probabil toată seara și toată noaptea, indiferent cât de multă apă și cât pământ aruncau peste ele. Toți erau epuizați și murdari, mișcându-se din inerție din pricina șocului.

Când, în cele din urmă, brațele arse îl durură prea tare pentru a mai avea forța de a trânti sacul peste flăcări, Quinn aruncă pânza groasă și udă pe pământ și se aplecă cu palmele pe genunchi pentru a tuși până reuși să elimine tot fumul din plămâni și să-și recapete suflul. Era plin de transpirație, fân și cenușă neagră și simțea că își scosese cămașa pe câmp cu mult timp în urmă.

Angus Burns veni șchiopătând spre el, scoțianul bătut de vreme fiind la fel de epuizat și de murdar. Gulerul hainei îi arsese.

Quinn împunse cu un deget negru de funingine rămășițele carbonizate ale hambarului, în timp ce flăcările încă mușcau din ultimele grinzi de lemn.

– Tare aș vrea să știu cum s-a putut întâmpla așa ceva.

O frică groaznică pentru Belle îi strânse pieptul precum o menghină. Nu fusese un act de vandalism comis de niște băieți din sat. Cineva premeditase acest incendiu cu intenția vădită de a le face rău lui Belle și proprietății ei.

O văzu în partea cealaltă a curții dând indicații oamenilor, stabilind ordinea în care aceștia urmau să păzească focul până ce se stingea complet și cerându-le altora să continue să arunce găleți cu apă și lopeți de pământ peste jar.

Belle se opri să tragă o gură de aer. În acel moment, își ridică privirea și se uită în partea cealaltă a curții spre el. Zări teama din ochii ei, dorința de a abandona... o deznădejde cumplită. Incendiul nu ar fi putut fi oprit cu nici un chip; fânul uscat și șopronul din lemn fuseseră ca un fitil pentru flăcările mușcătoare, iar focul se întinsese atât de repede, încât ar fi fost imposibil de stins. Dar Quinn se simți vinovat că nu fusese în stare să o protejeze când avusese nevoie de el. La fel cum nu era în stare să găsească o cale de a o salva de căsătorie.

Își șterse buzele de braț și scuipă, vrând să scape de gustul de ars din gură. Îi promise mârâind lui Angus Burns:

– O să-l prind pe nenorocitul care a dat foc.

Iar când avea să-l prindă, avea să-l facă să plătească scump.

– Ce-ai căutat să te duci în hambar când ardea? îl certă Belle pe Quinn, încercând să își ascundă teama și îngrijorarea din voce în timp ce îi aplica o alifie pregătită de bucătar pe arsura de pe braț.

În pivniță nu mai era nimeni. Toți servitorii se duseseră să ajute la hambar, iar asta însemna că îl putea certa fără să fie auziți.

– Puteai s-o pățești rău. Sau rău de tot!

Așezat lângă ea la masa lungă din bucătărie, o lăsă să-i îngrijească brațul rănit și să-l mustre pentru eroismul lui prostesc fără să spună nimic. Iar dacă ținea la viața lui, da, era mai bine să-și țină gura!

Deși îi masa încet cu buricele degetelor alifia peste rana cu bășici, atentă să nu îl doară, Belle îl boscorodea în continuare, foarte furioasă că își riscase viața. Zâmbetul lui fermecător dispăruse, iar pe chip îi apăru o expresie întunecată din pricina oboselii, fiind la fel de supărat ca și ea că arsese hambarul.

– Te-ai temut pentru mine, Clopoțico? întrebă el cu blândețe.

– Ba bine că nu, se răsti ea furioasă, refuzând să-l lase să observe că era mult mai supărată. Se întinse după bandajul de pe masa din

spatele lor, iar degetele îi tremurară când înfășură în tăcere fâșia lungă și albă pe brațul lui. Ai fi putut muri acolo. Ce i-aș fi spus mamei tale? Trase de capetele bandajului și îl legă strâns în jurul brațului. Și acum trebuie să-mi pierd vremea pansându-te din cauza nesăbuinței tale.

Coborî privirea spre bandajul strâns atât de tare, încât îi presa mușchiul și mormăi sec:

– Vrei să mă salvezi ca să mă omori cu mâna ta?

Îngustă privirea spre el.

– Încă nu m-am gândit unde să-ți ascund cadavrul.

Se strâmbă în sinea ei când își dădu seama cât de tare îi strânsese bandajul și îl mai slăbi. O speriase rău de tot când îl văzuse alergând direct în flăcări, riscându-și viața ca să o ajute pe ea. Inima i se oprise de groază și nu îi mai bătuse decât când îl văzuse ieșind din hambarul în flăcări, o eternitate mai târziu. Ar fi alergat înapoi să-și găsească sfârșitul acolo dacă nu l-ar fi oprit. I se strângea stomacul de câte ori își amintea.

Nu era Quinn pe care îl cunoscuse. Haimanaua aceea nu mai exista, devenise un bărbat responsabil, pe care se putea baza.

Ce ar fi făcut dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Dumnezeule, cum ar fi putut suporta?

Se strădui să-și oprească lacrimile în timp ce îi slăbi bandajul, dar degetele îi tremurau atât de tare la gândul că ar fi putut să-l piardă, încât de abia reuși să lege din nou capetele. El o studie cu atenție, iar asta o făcu să tremure și mai tare și s-o podidească plânsul.

El se aplecă și își întoarse brațul ca să o ia de mână, îi mângâie palma cu degetele, dându-i un fior de-a lungul brațului. Ochii lui albaștri o priviră extrem de serioși.

– N-am pățit nimic, e doar o arsură mică. Îi prinse obrazul cu palma liberă ca să o oblige să se uite la el. Sunt teafăr, Belle.

Nu era în stare să-i răspundă fără să suspine. Sau să blesteme.

– Și, oricum, știi că n-aș fi murit în hambarul acela, zâmbi el. Nu te-aș lăsa să scapi așa de ușor de mine.

Îi aruncă o privire încruntată și îi dădu mâna la o parte de pe chipul ei. Doar Quinn o putea necăji într-un asemenea moment!

– Lasă, că te cunosc, ai fi în stare să te transformi în fantomă doar ca să mă bântui, bombăni ea. Și chiar că nu aș mai scăpa de tine.

El îi zâmbi larg.

– Oare aș putea trece prin pereți? M-aș distra foarte tare să te bântui dacă aș...

– Quinton James Carlisle! Deja nu mai avea nici un pic de răbdare. Jur, dacă nu...

O prinse de partea din față a rochiei ei murdare și o trase spre el, capturându-i gura într-un sărut atât de neașteptat, încât o lăsă fără cuvinte. La început lacom, ca un om înfometat care tânjise după acel gust, gura lui se repezi cu ardoare peste a ei până o făcu să simtă aceeași nerăbdare.

Apoi sărutul se domoli, până când buzele lui zăboviră peste ale ei, sărutând-o încetișor. Până când o făcu să suspine, să alunge toată furia și frustrarea.

Îi dădu drumul la rochie și se lăsă pe spătarul scaunului. Ea deschise ochii și văzu că o privea intens. Părea că vrea să o sărute din nou.

Cerule, ea exact asta își dorea! De când venise la Glenarvon, o sărutase atât de pasional și o atinsese atât de intim, încât noaptea nu mai putea dormi cu gândul la tot felul de fantezii perverse – asta era o altă problemă care o măcina.

La fel era și încrederea arogantă de pe chipul lui când o săruta astfel.

Își dădu ochii peste cap.

– Încetează să mă mai săruți ori de câte ori vrei să tac, îl avertiză ea și se întinse peste masă spre brațul lui ca să termine treaba de care se apucase înainte să o sărute. Năucită, nu mai știa ce să facă.

– Ba mi se pare o metodă bună, murmură el cu dezinvoltură.

Simți că se înmoaie toată, iar obrajii i se înroșiră. Și ei i se părea o metodă foarte bună.

Însă nu putea să continue așa.

– Quinn, nu cred că...

– Cineva a dat intenționat foc hambarului, zise el încet, redevenind brusc serios.

Degetele îi înghețară pe bandaj și imediat îl privi în ochi, dar nu mai avu nevoie de un sărut ca să tacă.

– A fost incendiere, o lămuri el fără să ridice vocea, în caz că cineva ar fi intrat în pivniță. De aceea s-a extins atât de repede, nu doar din cauza fânului. La fel ca inundarea pășunii și toate celelalte probleme pe care le-ai avut în ultimul an. Cineva a dat foc ca să-ți facă probleme.

Simți un bolovan în stomac. Acel scenariu sinistru îi trecuse și ei prin minte, dar tot nu voia să creadă.

– Nu ai de unde să știi.

– Ba știu. Își puse palma încrezător peste palmele ei care îi tremurau. Cel care a făcut așa ceva a vrut ca de data asta să provoace daune serioase. Nu o să-l lăsăm să scape.

Inima i se strânse când îl auzi vorbind atât de serios.

– Ce motive ar putea avea?

– Poate că vrea să îi sperie pe cei care vor să se însoare cu tine. Privirea i se întunecă, dar nu se desprinse de ea. Cine are de câștigat dacă pierzi Glenarvon?

Începu să se enerveze. Deja era ridicol.

– Biserica. Ridică o sprânceană. Și mă îndoiesc că vicarul Halsey se apucă să incendieze locurile prin care se duce.

El făcu o grimasă și clătină din cap.

– Cât de bine îl cunoști pe Bletchley?

Ea izbucni în râs. Era la fel de ridicol ca vicarul.

– Imposibil.

Scrâșni din dinți.

– Își dorește foarte tare să se însoare cu tine.

Nici nu îndrăznea să spere că în vocea lui se simțea gelozia. Știa că nu era așa.

– Exact. Ce ar avea de câștigat producând pagube proprietății? Și nu e stilul lui Sir Harold să se ocupe de vandalisme de doi bani și de incendieri. Prea multă mizerie. Și prea multă bătaie de cap. Orice nu are legătură cu vânătoarea sau cu jocurile de noroc nu îl interesează absolut deloc. Ai o părere prea bună despre el.

– Pentru că îmi fac griji pentru tine, Belle. O fixă cu o privire gravă. Mai ales de când te-ai hotărât să te măriți.

– Nu am de ales. Umerii i se încovoiară. Tu poți să te rupi definitiv de casa ta, să te duci în partea cealaltă a lumii, departe de oamenii pe care îi... Vocea i se stinse, sugrumată dureros în jurul cuvântului pe care nu îl putea rosti. *Iubești,* spuse într-un final. Eu nu aș putea s-o fac niciodată.

Ea simți că acuzația ei îl înfuriase, dar nu îi păsa. Dacă putea părăsi cu ușurință Anglia, casa din Chestnut Hill, familia... *pe ea,* atunci nu-i putea înțelege niciodată dorința de a rămâne la Glenarvon și

necesitatea de a face orice pentru a salva proprietatea. Și se îndoia că avea să-l înțeleagă vreodată.

– Quinton, dacă nu ai de gând să mă ajuți, atunci încetează să îmi îngreunezi situația! îl avertiză ea înverșunată.

Se ridică în picioare să plece, dar el își aruncă brațul teafăr în jurul taliei ei și o trase înapoi spre el. Scoase surprinsă un țipăt și căzu la el în poală.

O ținu de talie ca să nu se strecoare de acolo și îi prinse obrazul în palmă. Ochii lui albaștri străluceau precum razele de lună.

– Ce naiba, Belle, mormăi el. Încerc să te ajut.

– Ba nu! Tu doar...

– Am găsit o altă cale de a salva Glenarvon, recunoscu el fără tragere de inimă.

Încremeni. Palmele cu care îl împinsese în umeri ca să scape de el înghețară pe chipul lui. Însă chipul lui era întunecat. Găsise o cale de a o salva, dar nu părea deloc încântat. Întrebă cu răsuflarea tăiată:

– Cum?

– Să cumperi Glenarvon înapoi de la biserică, răspunse el încet.

O cuprinse amețeala, dispărându-i și ultima brumă de speranță.

– Dar nu îl pot cumpăra, șopti atât de încet încât de abia se auzi ea. Dezamăgirea îi ardea pieptul, la fel ca umilința cu care trebuia să mărturisească: Nu am nici un ban.

Și nici o șansă de a face rost de bani. Nu avea nici o proprietate pe care să o poată oferi ca garanție în schimbul unui împrumut și nici o rudă de sex masculin care să poată garanta pentru ea. Femeile nu puteau obține singure un împrumut, de ipotecă nici nu putea fi vorba, iar orice funcționar de la orice bancă la care ar fi apelat ar fi condus-o râzând afară din clădire.

Își mută privirea, nevrând ca el să-i vadă lacrimile curgând. Îi dăduse o speranță, apoi i-o răpise cu cruzime. Posibilitatea de a fi stăpână peste Glenarvon fără a fi căsătorită era la fel de imposibilă ca întotdeauna.

– Există o cale. O prinse cu degetele de bărbie și o întoarse spre el. Dacă mă lași să te ajut.

Dădu din cap că nu vrea. Simți iar binecunoscuta frustrare și rosti chinuită pe nerăsuflate:

– Dar tu o să pleci în America...

– Da, confirmă el sumbru.

Tresări când săgeata dezamăgirii îi străpunse inima, mai adânc decât crezuse că este posibil. Preț de o clipă, îndrăznise să spere că el se răzgândise, că avea să îi propună să rămână în Anglia. Ar fi trebuit să-și dea seama. La urma urmei, nu simțise pe propria piele implicațiile pe care le avea influența unui tată asupra vieții copilului său?

El adăugă ca și cum i-ar fi citit gândurile neliniștite:

– Dar vreau să mă asigur că ești în siguranță înainte de a pleca.

Nu îi împărtășea deloc această părere.

– Cum?

– Convingându-l pe Sebastian să cumpere Glenarvon. Zâmbi larg, dar ochii îi erau la fel de îngrijorați ca înainte. Ce rost are să am un frate duce dacă nu pot profita de asta?

Belle se uită extrem de serioasă la el. Nu putea fi la fel de optimistă.

– Dar Sebastian ar fi proprietar, îi aminti ea cu vocea șoptită.

– Și o să te lase să locuiești aici și să administrezi proprietatea cum vrei tu. Când văzu că ea nu se bucură și nici nu se repede să-i sară de gât, așa cum nu avusese nici un dubiu că avea să o facă, el se încruntă. Asta ți-ai dorit. Să păstrezi Glenarvon fără să te măriți. Am găsit o soluție pentru asta.

– Dar nu va fi al meu, îngăimă ea. Dacă ar fi vorbit puțin mai tare, inima i s-ar fi sfărâmat în bucăți. Ar fi al familiei Trent, nu al meu.

– Mi-ai cerut ajutorul, Annabelle. Își frecă degetul mare de dâra de funingine care îi mânjea obrazul, dar atingerea delicată o arse. Așa vei putea evita mariajul.

Era doar un detaliu legal. Dar ar fi însemnat că și de data asta ajungea la mila unui bărbat.

Se întristă foarte tare văzându-i expresia de îngrijorare, dar și bucuria că, în sfârșit, găsise o soluție care să îi rezolve toate problemele. O durea sufletul. El încerca să o ajute, dar oare putea înțelege ce însemna să te simți neajutorat? Să fii o persoană vulnerabilă, care depindea de capriciile unui bărbat mult mai puternic și mai dur? Care avea puterea să o dea afară din casa ei oricând poftea?

Măcar i se prezentase o nouă perspectivă, pe care nu o avusese în urmă cu o oră.

Dădu scurt din cap că a înțeles și că e gata să accepte, deși simți un nod în stomac.

-Bine, zise el și se întinse să îi dea o șuviță de păr după ureche. I-am trimis deja mesaj lui Sebastian, explicându-i situația și termenii în care s-ar semna contractul de vânzare. S-ar putea să mai dureze ceva până când răspunde.

Alte zile de așteptare... timp pe care ea nu îl avea. Peste exact o săptămână, era petrecerea de ziua ei, când ar fi trebuit să anunțe numele logodnicului.

-Și dacă refuză?

Chipul lui întunecat îi oferi răspunsul – nici Quinton nu știa dacă ducele de Trent avea să fie de acord să o ajute.

-Atunci o să găsim o altă portiță legală, zise el încet.

„Iar dacă nu o găsim?" Dar știa răspunsul deja. Era același răspuns sumbru și chinuitor cu care se confrunta de fiecare dată. Trebuia să se căsătorească cu un bărbat care nu o iubea, punându-și viața și fericirea în mâinile lui.

Își încolăci brațele în jurul grumazului lui Quinn ca să-l îmbrățișeze. Își lăsă bărbia pe umărul lui tare și strânse tare din pleoape, să-i simtă forța și hotărârea.

-O să-i dăm de cap împreună, Belle, murmură el, frecându-și obrazul de al ei. Promit.

Ea se rugă cu disperare în gând ca el să fie bărbatul care avea să își respecte promisiunile.

Capitolul 9

O săptămână până la ziua de naștere a lui Belle

Umerii lui Belle se prăbușiră obosiți din pricina oamenilor, a zgomotului și a căldurii de la aniversarea transformată în petrecerea de logodnă care o sufoca. Ar fi trebuit ca seara aceasta să fie cea mai fericită din viața ei.

În schimb, ajunsese direct în iad.

Mai era doar o săptămână până la ziua ei și nu se întrezărea nici o scăpare. Tensiunea se acumula în ea cu fiece secundă marcată pe cadranul ceasului care o aducea din ce în ce mai aproape de miezul nopții și de momentul în care trebuia să facă anunțul. Domnul Bartleby nu mai găsise nici o portiță legală de scăpare, iar ducele de Trent nu le dăduse nimic de veste. Timpul se scursese cu repeziciune. În seara aceea, trebuia să anunțe numele bărbatului cu care intenționa să se mărite. Bărbatul care trebuia să salveze castelul Glenarvon pentru ea.

Iar acel bărbat nu era Quinn.

Doamna Lambert de la magazinul din sat o strânse de mână.

– Annabelle! La mulți ani, draga mea!

Lui Belle i se strânse sufletul când răsplăti urarea cu un zâmbet pe care nu îl simțea deloc sincer. Îi venea să urle! Dar nu urlă, ci își păstră zâmbetul lipit bine pe buze, acceptând cu grație felicitările celor care o abordau, pretinzând că inima nu i se sfărâma în mii de bucățele. Avea două motive: cel pe care îl alesese drept soț și Quinton.

În ultima săptămână, evitase să rămână singură cu el pentru a se putea controla, dar și pentru a-l putea ține pe el sub control. Gata cu sărutări furate sau cu partide de înot delicios de intime în zori, pentru că nu mai îndrăznea să se lase tentată!

În seara asta însă, Quinton nu era nicăieri. Faptul că nu îl avea lângă ea să o sprijine îi lăsase un gol imens în suflet, care se adăuga crizei prin care trecea.

– Felicitări, domnișoară Greene! Domnul Bartleby își înclină respectuos capul cu un rânjet mulțumit pe chip. Eu și soția mea suntem foarte fericiți pentru dumneata și Sir Harold.

Zâmbetul îi păli și o luă durerea de stomac. Privirea îi rătăci bezmetică prin salon. Unde *era* Quinn?

Nu îl zări pe el, ci pe Robert, care îi zâmbi încurajator din mulțime. Își croi drum spre ea și făcu o plecăciune demnă de un gentleman londonez, iar ochii lui albaștri strălucitori îi aduseră aminte atât de tare de Quinn, încât inima îi tresăltă.

– La mulți ani! îi ură el tare pentru a putea fi auzit de oricine era atent la ei. Își coborî apoi tonul. Sau ar trebui să te felicit pentru Glenarvon? Vei fi o proprietară minunată și o protectoare pentru sat.

I se puse un nod în gât de emoție, dar reuși totuși să îngaime în șoaptă:

– Mulțumesc.

Era prima dată când mulțumea cuiva din suflet în seara aceea.

Conștient că se aflau în mijlocul unei mulțimi, își coborî gura la urechea ei:

– Și îmi cer sincer scuze pentru orice problemă ți-am făcut eu și Quinton, atât în ultimele săptămâni, cât și în urmă cu șase ani. Am vrut doar să te protejăm, și explică el pe un ton plin de regret, după care reveni la poziția de drepți. Și atunci, și acum.

– Știu. Se simți profund mișcată de onestitatea lui.

El îi făcu cu ochiul.

– Uneori însă, cei cu numele Carlisle pot fi idioți.

Izbucni în râs. Oh, niște idioți atât de mari!

Cu toate acestea, fusese surprinsă de transformarea miraculoasă a fraților Carlisle. Trecerea anilor și moartea tatălui lor îi trezise la realitate și îi făcuse să renunțe la stilul scandalos în care își trăiseră viața până atunci, chiar dacă iubeau în continuare viața și își asumau mult mai multe riscuri decât ar fi fost cazul. Richard Carlisle fusese foarte mândru de amândoi, oferindu-le copiilor săi toată dragostea și sprijinul pe care ar trebui să le primească din partea unui tată. O cuprinse tristețea când se gândi că Robert și Quinton erau acum mânați de impulsul de a-și demonstra calitățile fantomei tatălui

lor, când Richard Carlisle îi iubise întotdeauna din suflet și le dorise doar binele.

– Mă ierți? Îi luă mâna și i-o duse la buze.

Zâmbi printre lacrimile care amenințau să o podidească.

– Firește.

Îi zâmbi larg, un zâmbet care semăna atât de tare cu zâmbetul lui Quinton... dar nu era același. Oh, era fermecător și minunat, firește. Îi lipseau însă sinceritatea și căldura pe care le găsise întotdeauna în surâsul lui Quinn. O dragoste autentică pentru viață și o exuberanță trufașă.

Surâsul lui Robert o făcu să-i fie și mai tare dor de Quinn.

Se uită nervoasă peste umărul lui, simțindu-se din nou ca o gâsculiță care nu se lăsa...

– Quinton n-a venit cu tine?

– Nu știu unde e. Adăugă apoi pe un ton mișcat de tristețe. Cel mai probabil, e în drum spre Liverpool.

Cuvintele se sparseră în sufletul ei. O aluzie cât se poate de clară că într-o săptămână – probabil chiar după anunțul serii – Quinton avea să plece spre America. Departe de ea. Pentru totdeauna.

Adus la realitate de expresia tulburată pe care Belle nu și-o putea ascunde, Robert îi explică încet:

– Trebuie să-și găsească singur drumul în viață, departe de familie.

Inima i se strânse la auzul vorbelor directe ale fratelui lui. Exact așa se dovedise a fi Quinton – un bărbat care nu voia să se mulțumească decât dacă reușea să își demonstreze valoarea lumii întregi.

– Nu a avut prea multe ocazii până acum, adăugă Robert, și e afectat de asta. Crede că în Carolina de Sud va avea succes.

Belle era sigură că urma să aibă succes. O ajutase foarte mult cu moșia încă de când venise, mai mult decât crezuse ținând cont de atitudinea lui nepăsătoare de pe vremuri. Demonstrase că are un talent înnăscut pentru administrarea proprietății, iar personalitatea lui șarmantă era perfectă pentru comunicarea cu arendașii și cu muncitorii. Sigur avea să reușească în viață.

Iar ea nu avea să fie martoră.

Se forță să-i zâmbească lui Robert, sperând că își putea ascunde durerea care îi frământa inima.

– Și tu ce părere ai de planurile lui?

– Cred că ar fi mai bine dacă ar rămâne aici, spuse el cu toată seriozitatea.

Ea încuviință din cap și mărturisi cu un suspin:

– Locul lui e aici, în Anglia. O să-i fie tare dor de familie. Un zâmbet palid îi atinse buzele. Dor de Londra și de toate belele în care se bagă acolo.

Ochii lui Robert sclipiră cu subînțeles.

– Nu asta am vrut să spun.

Se dădu la o parte pentru a permite persoanei care se apropia să o felicite, iar Belle rămase uimită de cele auzite.

Ce voise să spună? Dacă nu în Anglia, atunci unde...

– Oh, șopti ea, înțelegând exact la ce se referise. Comentariul subtil al lui Robert îi trimise un nou val răscolitor de căldură în vene, o mică speranță că...

„Nu."

Trase aer adânc în piept, înăbușind orice urmă de optimism nerealist. Nu îi făcea deloc bine să viseze la ceva ce nu se putea întâmpla și nici nu voia să recunoască vreodată. Adevărul era că nu își dorea nimic mai mult decât să îl țină aici, la Glenarvon. Cu ea.

Soarta îi auzi parcă gândurile, iar mulțimea se împărți în două. Preț de o clipă, suficient de lungă însă pentru a zări un petic de păr auriu sub lumina orbitoare a candelabrelor din partea cealaltă a salonului...

„Quinton."

Într-o ținută impecabilă, purta o haină neagră dintr-o țesătură fină și o vestă din brocart albastru care îi accentua nuanța intensă de auriu a părului și lățimea umerilor. Coapsele musculoase erau încordate pe sub pantalonii albi, asortați cu eșarfa albă ca zăpada și care contrasta îndrăzneț cu albastrul precum cerul nopții al ochilor lui. Într-o mână ținea un pahar de whisky în timp ce asculta discuția grupului din jurul lui, iar cealaltă mână și-o ținea la spate și stătea cu picioarele depărtate. Quinn emana încredere – atitudinea perfectă a unui gentleman care știa exact cine era și ce își dorea.

Tot corpul i se încordă brusc la vederea lui. Cerule, era atât de frumos într-o ținută oficială, cu o postură atât de relaxată! Bineînțeles că se afla în mijlocul unui grup de femei, dar unde nu ar fi fost Quinn înconjurat de femei care să îl soarbă din priviri? La fel făcea și ea. Le

zâmbea cum numai el știa, fermecător până în măduva oaselor, ca și cum fiecare dintre ele ar fi fost frumoasa balului.

Craiul pe care îl cunoștea se transformase într-o creatură mult mai complexă și deja nu îl mai considera un ștrengar neastâmpărat, ci un bărbat capabil. Un partener și un prieten adevărat, cu care și-ar fi împărțit viața.

Cumva, când nu fusese atentă, Quinton reușise să i se strecoare în suflet. Acum, când închidea noaptea ochii și visa la un soț, nu putea vedea decât zâmbetul lui fermecător. Serile liniștite lângă focul din șemineu pe care și le dorea erau alături de el. Copiii pe care și-i imaginase aveau același zâmbet larg și ochi albaștri strălucitori, același păr auriu Și Quinn era cel pe care și-l imagina în patul ei, singurul bărbat căruia își dorise vreodată să i se dăruiască.

În timp ce râdea, Quinn își ridică privirea și o surprinse urmărindu-l din cealaltă parte a camerei. Simți un fior electrizant când privirea lui se întunecă spre ea, o privire lacomă, care emana atât de multă posesivitate și dorință, încât o apucă tremuratul. O ținu captivă privirii lui câteva fracțiuni de secundă, suficient cât să-i facă inima să tresară. Se simți ca și cum ar fi fost uniți de o panglică de mătase care se încolăcise în jurul ei și îi contopise pe amândoi, făcându-i una. Nu-și putea aminti ce senzații avusese când nu se simțise legată de forța și căldura lui. Trase tremurând aer în piept și fu cuprinsă de un tumult de emoții răvășitoare, iar atunci își dădu seama, fără nici un dubiu că...

Îl iubea.

Când mulțimea se strânse iar în jurul ei, el dispăruse.

Quinn ieși pe terasă și inspiră aerul răcoros din acea seară ca să se liniștească. „Dumnezeule!" Simplul fapt că stătuse în aceeași sală de bal cu Annabelle îl tulburase peste măsură.

Își masă punctul tensionat de la ceafă care îi pulsa și se duse spre zona umbrită de lângă balustradă, după care se întoarse cu fața spre casă. De la acea distanță, o urmări prin ușile franțuzești zâmbind musafirilor. În ultima săptămână, se convinsese din ce în ce mai mult că era mai bine să stea departe de ea. Seara aceasta era tortură curată. Era așa de frumoasă în satinul moale și în dantele, strălucea mai tare chiar decât lumânările candelabrelor, știa câtă nevoie avea de el și număra minutele chinuitoare care îi aduceau și mai aproape

de miezul nopții, își aducea aminte de dulceața sărutărilor ei și de moliciunea atingerii...

„Doamne!" Pufni enervat. Dacă nu era atent și iar rămânea cumva singur cu ea, sigur nu s-ar fi putut abține și ar fi vrut să o sărute din nou. Sau să o atingă. Iar dacă se întâmpla asta, nu era sigur că nu ar fi făcut orice ca să o salveze. Inclusiv să-i propună să se mărite cu el.

Robert i se alătură lângă balustradă. Îi urmări privirea care străbătea ușile deschise și comentă încet, de teamă să nu fie auzit:

– Clopoțica e o fată foarte frumoasă.

Mai mult decât frumoasă. În seara aceasta strălucea.

– Da, e.

– Iar tu ești un mare fraier.

Quinn făcu ochii mici și strânse pumnii. Nu avusese în plan să-l ia la trântă pe fratele său, dar era atât de încordat, încât poate asta avea să se întâmple. O mare satisfacție ar fi avut!

– Nu insista.

Robert îi aruncă o privire piezișă.

– Ai lăsat-o singură pe Belle? Văzând că nu primește nici un răspuns, adăugă: Așa m-am gândit și eu.

Quinn se întoarse spre el.

– Nu te privește.

– Ești fratele meu, iar Belle îmi e simpatică. Așa că mă privește. Scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei și îi mușcă vârful pe care îl scuipă. Umerii i se detensionară, fiind sincer îngrijorat. Ce mai cauți aici, Quinton? Își aprinse trabucul de la o lampă. Trebuia să te îmbarci acum trei săptămâni spre America.

O întrebare a naibii de bună, care îi tensionă și mai tare nodul de la ceafă.

– Am încercat să găsesc o cale să o ajut pe Annabelle.

Robert pufăi din țigara de foi, vârful ei licărind în umbră.

– Simți ceva pentru ea?

– Bineînțeles. Se forță să vorbească neafectat pentru a-și ascunde confuzia, pentru că nu știa exact ce simțea pentru ea. Fiecare zi petrecută în compania ei îl dezorientase și mai tare, iar acum nici nu mai voia să se gândească că trebuia să plece în America fără ea. Este o prietenă veche.

-Mda, atunci nu ești doar un mare fraier. Robert îl fixă cu o privire aspră în timp ce prinse țigara de foi între dinți. Ești și un mare mincinos.

Chiar întrecea măsura!

-Robert, ai grijă cum...

-Vă leagă multe lucruri, dar numai prieteni nu sunteți. Privirea lui Robert deveni serioasă. Sau mai bine zis nu mai sunteți. Mai sunteți prieteni, Quinn?

Umerii i se prăbușiră sub povara îngrijorării fratelui său și a propriei confuzii legate de Belle.

-Nu, recunoscu el încet, nu suntem.

-Deci ai de gând să o ceri de soție în seara asta?

O văzu prin ușă pe Belle râzând la replica unuia dintre invitați. Deși se afla la o oarecare distanță, își putu da seama că râsul ei era forțat și i se strânse inima pentru suferința la care era supusă în acea seară.

-Un nemernic ca mine? Nu sunt genul casnic.

-Ești sigur? Robert se lăsă pe balustrada de piatră și studie gânditor capătul aprins al țigării sale de foi. E o moștenitoare în căutarea unui soț, iar tu ești un bărbat în căutarea unei proprietăți. Mie mi se pare perechea perfectă.

-Sunt un bărbat al cărui viitor e în America, îl corectă el.

Cuvintele acelea însă nu reușiră să-l convingă nici pe el. Aceeași neliniște supărătoare care îl lovea în ultimul timp ori de câte ori se gândea la stabilirea în America reveni acum mai puternică decât oricând.

Robert scutură țigara de scrum și făcu semn către casa și către grădina din jurul lui.

-De ce să nu rămâi aici?

-Nu pot rămâne în Anglia, știi și tu.

Aici era văzut, în primul rând, ca fratele ducelui, apoi ca un Carlisle și deloc ca bărbatul care ar fi vrut să fie - o persoană care reușise prin propriile forțe. Cunoștea în Anglia oameni care l-ar fi suspectat întotdeauna că își datora succesul legăturilor pe care fratele lui le avea sau averii familiei, nu faptului că muncise din greu sau că era inteligent. Cu toate acestea, trebuia să recunoască, totuși, că acea călătorie în America începea să i se pară mai degrabă o obligație și mai puțin un vis.

– Ești la doar cincisprezece kilometri de Scoția, argumentă Robert, foarte departe de Londra, însă te afli în Anglia. Dacă te-ai duce puțin mai încolo, ar trebui să porți kilt. Influența lui Sebastian crește, dar nici măcar umbra lui Trent nu te poate urmări până aici.

Quinn recunoscu cu jumătate de gură:

– Poate.

În cele câteva săptămâni de când se afla în ținutul de la graniță, începuse să creadă că aici trăia o altă rasă de bărbați. Duri și muncitori, bărbații precum Angus Burns erau căliți de vânturile nordice până ce înțelegeau crudul adevăr că omul era definit de propriile lui calități, nu de averea cu care se născuse. Dacă exista un loc în Anglia unde i se dădea șansa să-și dovedească puterile, acela era chiar acolo.

Problema era că îi promisese tatălui său că avea să plece în America.

– Mă așteaptă terenul acela.

Robert replică cu țigara în dinți.

– Pământ e și aici.

Clătină din cap.

– Vreau un loc unde munca și calitățile mele de administrator să conteze.

– Poți să administrezi acest loc și să pui în aplicare toate planurile pe care Belle le are pentru sat și pentru creșterea randamentului proprietății. Ești potrivit pentru acest loc. Nu o să poți spune același lucru despre America. Gesticulă cu țigara de foi spre casă și proprietate, până și spre munții nevăzuți din zare. Uită-te în jurul tău, Quinton. Aici ai tot ce vrei. Apoi adăugă: Plus o femeie frumoasă alături.

– Nu tot.

Proprietatea avea să fie întotdeauna a lui Belle, nu a lui. Indiferent ce prevedea legea despre proprietatea matrimonială, acest loc era al ei, inima și sufletul proprietății aparținându-i doar ei. Era adevărat că își dorea să fie asemenea tatălui lui, un om care nu își impusese niciodată drepturile și privilegiile asupra soției și căminului său. Quinn mai știa însă că l-ar fi durut să știe că intrase într-un mariaj ca partener cu mai puține drepturi.

Iar în ce o privea pe Annabelle... Nici un bărbat care se dăruia unei astfel de femei nu o putea părăsi cu inima intactă.

Se întoarse cu spatele la ușile franțuzești.

– Asa Jeffers are nevoie de mine. I-am promis tatei că o să am grijă de el și de soția lui. Nu voia să nu își țină promisiunea, chiar dacă îi era din ce în ce mai greu să accepte că trebuia să o părăsească pe Belle. America este calea pe care tata a vrut să merg.

– Da. Pentru că a știut cât de tare te-a mâhnit să fii mezinul. Pentru că a știut că ai nevoie să poți demonstra ce poți, departe de influența familiei și a titlului. Pentru că a știut că nu te-ar mulțumi niciodată o viață cazonă sau în cadrul bisericii, că ți-ai dorit să poți munci pentru a te întreține. Robert își puse mâna pe umărul lui Quinton și adăugă încet: Pentru că a vrut să fii fericit.

Se simți din nou copleșit de mustrări de conștiință. În jurul lor, larma de la petrecere se auzea ca un zumzet, iar aerul nopții era mai plăcut decât căldura sufocantă și aromele prea dulci ale lumânărilor din ceară din sala de bal supraaglomerată. Toți invitații așteptau ca Belle să facă anunțul care să pună capăt suspansului.

Toți, cu excepția lui.

– Tata a crezut că America îți va acorda șansa la fericire, așa că a făcut toate aranjamentele, spuse serios Robert. Dar Jeffers nu are nevoie de tine. Nu are nici un fiu, dar are gineri care îi pot prelua ferma, care i-ar primi cu drag pe el și pe soția lui în casele lor dacă nu ar vrea să muncească pământul. Nu are nevoie de tine. Tu ai nevoie de el. De asta a vrut tata să pleci la Charleston. A înțeles mai bine ca tine ce fel de om ești.

Mirat de îngrijorarea din tonul lui Robert, Quinn ridică încet ochii și îi întâlni privirea.

– Tu ai nevoie să știi că este nevoie de tine, Quinton, continuă liniștit Robert. Așa ai fost întotdeauna. În toate comploturile pe care le puneam la cale când eram mici, toate necazurile în care ne băgam, tu trebuia să fii mereu în centru. În orice concurs sau pariu în care te-ai fi implicat, o făceai pentru că altcineva avea nevoie să o faci – fie să câștige bani, fie să se distreze. Tata a știut asta. A vrut să ai șansa să-ți demonstrezi calitățile, dar a știut că ai fi fericit doar dacă ți-ai începe noua viață având pe cineva care să depindă de tine, care să aibă nevoie de ajutorul tău.

Fratele lui tăcu apoi câteva momente pentru a studia vârful aprins al țigării de foi, la fel cum făcea și tatăl său de fiecare dacă

când fumau în sufragerie după plecarea doamnelor. Quinton simți un gol în piept.

– De asta te-ai remarcat în administrarea proprietăților când ai lucrat după ce Sebastian a devenit moștenitor, continuă Robert. Pentru că era nevoie de tine acolo. *Nimeni* altcineva nu ar fi putut face acea muncă, iar tu te-ai descurcat de minune. Tot din acest motiv ai fost cel care a petrecut atât de mult timp având grijă de mama după ce a murit tata, pentru că ea a avut nevoie de tine.

Quinn își mută privirea pentru că simți că îi dau lacrimile. Scrâșni din dinți cu gândul la durerea pe care i-o provoca suferința mamei lui. Întotdeauna îl întrista peste măsură.

– Și ai rămas aici, pe o pășune uitată de Dumnezeu de la graniță, pentru că Belle are nevoie de tine.

Inima îi tresăltă și se uită în ochii fratelui său. Oare Robert avea dreptate?

– Nu trebuie să pleci acum în America. Ai tot ce-ți trebuie pentru a fi fericit aici. Nu trebuie decât să accepți. Îl privi cu empatie pe Quinn. Tata a vrut să fii fericit, oriunde te-ai afla. Făcu o pauză. Belle te face fericit?

Quinton trase o gură de aer tremurată și recunoscu:

– Da. Era adevărul gol-goluț. Nu fusese nicicând mai fericit decât în ultimele trei săptămâni petrecute cu Belle. Foarte fericit.

– Atunci rămâi aici, unde ți-e locul!

Simți o greutate în piept. Tentația despre care îi vorbea Robert era dulce-amară.

Dar nu o putea accepta.

– O să plec în America, așa cum am plănuit, repetă el, deși de data asta simți nevoia de o băutură tare.

Robert tăcu preț de câteva clipe, apoi spuse calm:

– Iar eu plec la Londra. Scutură scrumul. Mâine-dimineață.

Quinn înțepeni. Nu se așteptase la o despărțire atât de timpurie de fratele lui.

– Credeam că o să vii cu mine până în Liverpool să mă vezi plecat.

Iar începând din acel moment, era foarte probabil ca Quinn să nu-și mai vadă fratele câțiva ani. Sau niciodată. La urma urmei, majoritatea celor care traversau Atlanticul nu se mai întorceau.

Adevărul era că nu știa când s-ar fi putut întoarce. Era posibil ca mama lui să moară de bătrânețe. Tocmai de aceea se bucurase că Sebastian se însurase cu Miranda - ea avea să umple golul lăsat de plecarea lui, să fie fiica mamei lui, să-i țină mintea ocupată. Dumnezeu știa când avea să îi revadă pe Josie și pe nepoții lui sau câți copii ar fi avut cu Chesney între timp. Seb și Miranda aveau să facă o droaie de copii; era sigur de asta pentru că îi văzuse cum se priveau unul pe celălalt. Iar Robert avea să se descurce bine cu afacerile lui și să devină un negustor foarte înstărit - pornise deja pe drumul acesta.

Iar când Quinn avea să se întoarcă pentru a-i vizita peste vreo cinci ani, între Blackwood Hall și Chestnut Hill ar fi răsărit atât de mulți Carlisle, că nici nu i-ar fi ținut minte pe toți. Iar când urma să vină momentul să îi părăsească din nou, avea să le simtă foarte tare lipsa.

Robert se uită în jos cât frecă scrumul de lespezile de piatră cu vârful pantofului.

-Am crezut că pot ajunge. A intervenit însă o chestiune de afaceri. Am primit un mesaj în după-amiaza asta. În sfârșit, am încheiat afacerea cu investițiile din India. Vaporul a andocat în Greenwich acum trei zile și vreau să fiu în Londra când bunurile sunt scoase la licitație. Făcu o pauză și trase emoționat o gură adâncă de aer. Asta-i, Quinn. Oportunitatea pe care am așteptat-o. În sfârșit s-ar putea materializa într-un parteneriat cu o mare companie de comerț.

„S-ar putea..." Ceva nu-i dădea pace.

-Sebastian știe ce ai de gând?

Robert tăcu o fracțiune de secundă, dar Quinn îi văzu ezitarea. Erau frați; bineînțeles că observa orice era în neregulă cu el. Când erau mici, nu-și dorise nimic mai mult decât să fie ca Robert, îl privise pe fratele lui mai mare exact așa cum băieții îi idolatrizau pe Gentleman Jackson sau pe Wellington.

-Nu, și nici nu vreau să afle. Încă nu-i momentul. Dacă treaba merge așa cum sper, atunci o să am o viață de succes, așa ca tine. Însă într-o țară civilizată. Robert îi mai aruncă o privire scrutătoare pentru a-l avertiza să-și vadă de treabă. O să-i spun la un moment dat, dar *eu* o să-i spun, nu tu.

Deși asigurările date de Robert îl făcură să nu mai fie atât de suspicios, nu îl crezu în totalitate. Știa totuși din experiență – și după ce îi spărsese nasul de câteva ori – că era mai bine să nu se amestece în treburile fratelui lui.

Oricum, avea problema lui personală... O problemă extraordinar de încăpățânată, inexplicabil de atrăgătoare – mai precis, o problemă cu ochi de căprioară.

– Că veni vorba de Sebastian, comentă Robert băgând mâna în buzunarul de la piept de unde scoase un bilet. Acum câteva minute, a sosit biletul ăsta de la Blackwood Hall.

Inima începu să-i bată într-un ritm înnebunitor când îl luă. Răspunsul la propunerea de a cumpăra Glenarvon. Venise la timp.

Quinn mormăi niște mulțumiri și se abținu cu greu să nu rupă plicul. Ultima speranță a lui Belle atârna de conținutul biletului.

– Plec mâine la prima oră, spuse Robert. Pe chip îi răsări un zâmbet amuzat. După seara aceasta, serviciile noastre de interogare nu mai sunt necesare și sunt sigur că mătușa Agatha mulțumește cerului pentru asta. Zâmbetul îi păli și se ciocni cu umărul de Quinn. Dacă pleci în America, ar trebui să vii cu mine.

– Vreau să mai stau puțin ca să mă asigur că totul este în regulă cu Belle.

Îi promisese că o va proteja, așa că avea de gând să se asigure de asta înainte de a pleca.

– Nu o să mai aibă nevoie de ajutorul tău.

Quinn clătină din cap.

– Persoanele care trebuie contactate și actele pentru proprietate pot fi complicate. O să aibă nevoie de cineva care să...

– Quinton. Fratele lui îl fixă cu o privire de oțel. După această seară, nu o să mai aibă nevoie de tine.

Cuvintele lui Robert îl pocniră ca un pumn direct în stomac.

Quinn se întoarse cu spatele la Robert, se aplecă peste balustradă și se uită în gol spre grădina întunecată până ce reuși să-și recapete suflul. Știuse că avea să vină și clipa asta, știuse că ea hotărâse să se mărite... Dar în adâncul sufletului nu fusese niciodată pregătit să plece și să o lase în urma lui.

Dar ce putea face?

Robert îl întrebă direct:

– O iubești?

Quinn trase adânc aer în piept ca să-și domolească confuzia și emoțiile care îl răscoliseră încă din seara în care venise și o revăzuse pe Belle.

– Nu știu, recunoscu el.

Robert dădu dezamăgit din cap, stinse trabucul de balustradă, apoi îl aruncă în grădina întunecată.

– Ai face bine să te lămurești repede. În mai puțin de două ore, Belle o să-și lege viața de un bărbat. Se depărtă de balustradă și se duse spre ușă, dar aruncă o privire în spate spre fratele lui. Sper să fii tu acela.

Ușile se închiseră în urma lui, înăbușind zgomotele de la petrecere.

Quinn strânse pleoapele. „Fir-ar să fie!" Robert îi cerea ceva atât de... chiar nu pricepea că îi cerea ceva imposibil? Avea o înțelegere cu Asa Jeffers și cu soția acestuia, și anume să îi lase să locuiască pe terenul care le era casă de zeci de ani. Și îi promisese tatălui lui, ultima promisiune pe care i-o făcuse cu câteva zile înainte de accidentul în urma căruia își pierduse viața. Cum să încalce o astfel de promisiune? Și pentru ce – pentru o femeie? Ce-ar fi zis tatăl lui?

La naiba, merita o șansă pentru a demonstra ce poate! Muncise din greu și își câștigase dreptul de a avea o viață nouă, departe de Anglia și de toate dificultățile pricinuite de poziția lui de fiu de duce. Și de Carlisle. În America ar fi dus o viață mult mai ușoară, pentru că nimănui nu i-ar fi păsat de titluri și nici nu ar fi spus că succesul i se datorează doar legăturilor de familie. Dacă ar fi rămas aici, i-ar fi fost mult mai greu, pentru că toți se îndoiau de el, toți aveau impresia că nu avea să reușească, iar dacă reușea, meritul avea să fie în totalitate al familiei din care provenea.

I se tăie respirația când avu această revelație. Chiar își dorea o viață servită pe tavă? Așa ar fi fost în America în comparație cu Anglia.

Mai era ceva care nu-i dădea pace – oare tatăl lui crezuse că urma să aibă un viitor ușor când îl încurajase să plece din Anglia? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar bucata de pământ nu o găsise el, ci toată afacerea fusese aranjată în detaliu de tatăl lui și făcută cadou!

Dacă asta presupunea viața în America, era posibil ca Robert să aibă dreptate? I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi rămas aici?

Problema era că, dacă rămânea, trebuia să se însoare cu Annabelle. Ar fi fost vreodată în stare să o lase pe Belle în inima lui sau și-ar fi permis să se atașeze de ea? Pentru că dragostea se termina la un moment dat. Fără excepție. Era ultima lecție învățată din mariajul părinților săi pe care o pricepuse cu greu.

Să iubească... era singurul lucru pe care și-l promisese că nu avea să îl facă niciodată. În schimb, o putea ajuta cu Glenarvon.

Rupse plicul și încremeni când citi repede scrisul necitet al lui Sebastian. Mototoli apoi biletul în pumn și îl aruncă pe jos, după care se întoarse și intră înapoi în casă.

- Doamnelor și domnilor! anunță Ferguson înălțându-și capul și umflându-și pieptul sub vesta împopoțonată pe care o purta în calitate de maestru de ceremonii în acea seară.

Annabelle zâmbi. Îl adora pe el, îi adora pe toți servitorii de la Glenarvon și se simți din nou vinovată când se gândi la ce li s-ar fi putut întâmpla pe parcursul unei singure săptămâni. Cei care încă erau în putere aveau să fie mutați la alte proprietăți ale familiei Ainsley, iar câțiva dintre ei ar fi ajuns la casa moștenită din Londra. Iar dacă nu accepta cererea în căsătorie a lui Sir Harold, trebuia să se mute și ea tot acolo.

Bineînțeles că era de așteptat să se logodească. Toți invitații presupuneau că pe el urma să îl aleagă, iar Harold îi dăduse târcoale toată seara. Se comportase ca și cum anunțul fusese făcut deja, și mariajul fusese bătut în cuie. Toți invitații erau fericiți pentru ea.

Ea însă era îngrozitor de nefericită. Oricât de hotărâtă fusese să evite o căsătorie de conveniență, care să nu fie bazată pe dragoste și să nu sfârșească la fel de prost precum cea a părinților ei, exact de asta urma să aibă parte. Ironia era amară.

Ferguson bătu cu bastonul în podeaua de marmură și anunță cu mândrie în glas:

– Primul vals al serii!

Orchestra începuse pasajul de deschidere, iar fiecare notă muzicală distonă puternic în sufletul ei. Fusese atât de ocupată cu întâmpinarea musafirilor și cu mulțumirile pentru felicitările lor, încât nici nu observase că începuse dansul.

Cineva o prinse din spate de cot.

Inima i se făcu cât un purice. Quinton! Se întoarse cu un zâmbet radiant...

- Sir Harold.

I se tăie răsuflarea când îl văzu și își simți pieptul pustiit de dezamăgire. Surâsul fals îi rămase însă lipit pe chip, chiar dacă avea inima ca de plumb.

- A început valsul. Zâmbind, gesticulă teatral spre ringul de dans, la fel de sigur pe sine ca oricare alt invitat aflat în sala de bal că el avea să fie alesul anunțat la miezul nopții. Nu exista un pretendent mai bun, așa că avea motive întemeiate. Dansăm?

- Desigur, șopti ea.

O conduse pe ring. Se așezară în poziție și primele acorduri ale melodiei răsunară în întreaga încăpere. Belle trase adânc aer în piept și se lăsă condusă primii pași, constatând cu uimire că nu mai dansase cu el până atunci și nu știa la ce să se aștepte.

I se păru foarte plictisitor.

Oh, Harold era un dansator bun, cunoștea pașii și îi executa cu precizie. Valsul însă îi amintea de momentele când asistase la recitalul muzical al cuiva care nu voia să interpreteze - precis din punct de vedere tehnic, dar fără nici un pic de implicare emoțională. Sau pasiune. Din fericire, măcar nu încerca să converseze cu ea, așa că nu trebuia să se prefacă interesată sau să zâmbească. Nici nu credea că ar fi putut îndura așa ceva.

Așadar, dansară, făcură piruete... înțepenite, incomode, în liniște. Senzația oribilă din stomac îi spuse că și mariajul lor ar fi fost exact la fel. Înțepenit. Incomod. Îngrozitor de tăcut.

Harold se opri brusc în mijlocul ringului de dans.

Își pierdu răsuflarea de mirare și se opri rapid ca să evite să se ciocnească de el. Celelalte cupluri se împrăștiară în jurul lor, continuând să danseze, dar întinzându-și curioși gâturile ca să vadă ce se întâmpla. Inclusiv Belle, care se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui...

Quinton.

- Pot să vă întrerup?

Făcu ochii mari. Nu mai asistase niciodată la o astfel de scenă - oh, așa ceva nu se făcea! El era aici însă, o contradicție sclipitoare de auriu și negru, care avea îndrăzneala să-i întrerupă pe alții. Iar inima ei se însufleți.

– Pleacă de-aici, Carlisle, bombăni amenințător Harold, dar zâmbind în continuare spre Quinn ca și cum ar fi fost prieteni vechi, dar numai pentru ochii curioși care îi priveau. Dansez cu logodnica mea.

– Încă nu mi-am dat acordul, îi reaminti Belle și se făcu mică.

– Dar o să ți-l dai. Îl lăsase pe Quinn să îi oprească din dans pentru că nu avusese de ales, altfel ar fi dat peste ei. Harold nu avea însă de gând să renunțe la ea, ci îi ținu ferm palma în mâna stângă, în timp ce dreapta era așezată într-un mod posesiv pe talia ei. În scurt, va fi doisprezece noaptea și va trebui să faci anunțul dacă vrei să-ți păstrezi casa. Adăugă apoi zâmbind: Sunt cea mai bună alegere, o știi și tu!

Avea dreptate. Înghiți cu greu pentru a-și înăbuși greața provocată de gândul de a fi măritată cu el. Oh, mai avea puțin și începea să vomite chiar acolo, în mijlocul sălii de bal!

– Încă un motiv să îmi permiți să dansez cu ea. Zâmbetul fermecător al lui Quinn se însenină și mai tare în timp ce îl bătu prietenește pe umăr pe Harold, deși Belle bănuia că mai degrabă i-ar fi tras un pumn. Dacă o să fie a ta pentru tot restul vieții, lasă-mi-o măcar în seara asta. Un ultim dans cu un prieten vechi.

„Dacă..." Inima i se strânse atât de tare, încât tresări. Quinton încă spera că ea avea să îl refuze pe Sir Harold. La fel de bine putea aștepta să își ia adio.

– Nu o poți avea, Carlisle, șuieră Harold. Pentru spectatori, cei doi purtau doar o conversație jovială, dar tensiunea dintre ei clocotea. Nici în seara asta, nici altă dată!

Ochii lui Quinn sclipiră sumbru și posesiv, iar ei i se puse un nod în gât. Era aceeași privire din urmă cu șase ani din grădina de la St James, chiar înainte de a-l lua la pumni pe Burton Williams. Chiar îndrăzneau să se ia la bătaie pe ringul de dans?

Îi simți mâna lui Harold strângându-se la spatele ei. Dumnezeule – chiar asta aveau de gând să facă!

– Vă rog pe amândoi să vă purtați civilizat, îi domoli ea, apoi se întoarse spre Harold. Oricum nu îți place să dansezi. Quinn îți face o favoare valsând cu mine.

Quinn o privi cu subînțeles, zâmbetul lui devenind sarcastic.

– Bine. Termină valsul ăsta blestemat, Carlisle.

Sir Harold se enervase foarte tare, dar Belle se întreba care era motivul - faptul că nu terminase dansul cu ea, sau faptul că pierduse în favoarea lui Quinton. Îi dădu drumul, se înclină înțepat și zâmbi pervers când îi sărută degetele.

-Oricum, o să avem toate nopțile de acum încolo să dansăm împreună.

Înfricoșată de insinuarea lui, Belle își smulse mâna. Harold se întoarse și încercă să nu plece tropăind de nervi, să nu fie cel care pierduse în acea înfruntare dintre ei doi.

-Îmi permiți? zise Quinton și își desfăcu brațele.

Belle se uită nesigură la el. Ar fi trebuit să refuze să schimbe partenerii, ba chiar să plece. Merita cel puțin să fie lăsat singur în mijlocul ringului de dans pentru că aproape sărise iar la bătaie pentru ea, pentru că aproape îi ruina din nou viața punându-i pe fugă ultima speranță de a păstra Glenarvon.

Însă nu se putu urni să plece, dar nici să reziste dorinței de a dansa în brațele lui, chiar dacă era doar o jumătate de vals.

Luă poziția de început, iar el o roti ușor pe ritm de vals. Dansară cu naturalețe, ca și cum ea ar fi fost născută să fie în brațele lui și să se lase purtată de el. Drept, grațios... magic.

Se uită în ochii lui când el o roti lin pe ring. O ținu mai aproape decât ar fi trebuit, mângâind-o aproape imperceptibil cu palma pe mijloc, dar ea nu protestă.

Deveni din ce în ce mai conștientă de trupul lui solid cu fiece rotire și atingere a poalelor rochiei de picioarele lui. Dorința pe care reușise întotdeauna să i-o stârnească înflori cu un tremur electrizant ce o cuprinse până în vârful degetelor mâinii de care o ținea. Îi inspiră mirosul bogat și masculin de tutun și vin de Porto, iar capul i se învârti în timp ce dansară, toate simțurile fiindu-i copleșite până la extaz.

Era conștientă de faptul că toți îi privea, era amețită de frustrarea provocată de apropierea lui și incapabilă să îi mai suporte privirea flămândă încă o clipă...

-Quinton, șopti ea pe nerăsuflate, implorându-l să aibă milă de ea.

-Te mai rog o singură dată, Belle. Îi strânse degetele moi în palmă, dându-i un fior în tot brațul, pe care îl simți greu în sâni. Nu te

căsători! Mătușa Agatha o să aibă grijă de tine. Îți va asigura întotdeauna un cămin, dacă nu aici, atunci în Londra.

Umerii îi căzură. Bătălia aceasta o epuizase peste măsură.

– E prea târziu. Sfârșită, clătină cu tristețe din cap. Ne aflăm în mijlocul unei petreceri de logodnă.

– Petrecerea este pentru ziua ta, o corectă el ferm. Nu a fost făcut nici un anunț. Încă poți să te răzgândești.

– Nu pot.

Nu mai era decât o săptămână până la termenul-limită, nu mai putea întârzia nici o zi. Anunțul trebuia făcut în acea seară pentru a avea timp să încheie contractul matrimonial și să organizeze nunta. Seara aceea avea doar rolul de a face anunțul inevitabil pe care îl cunoștea deja toată lumea. Mai bine zis, toată lumea cu excepția lui Quinn.

– Nu e timp.

– Nu face asta, Belle. Nu te lega de un om care...

– Quinton, oprește-te!

Strânse pleoapele o secundă, dar și atunci zări tot chipul lui frumos și îngrijorarea lui pentru ea. Durerea din piept devenise și mai puternică. Îngrijorarea lui nu era de ajuns pentru a o salva de la un mariaj pe care nu și-l dorea, nu îi salva casa, nu îi salva inima. El era singurul bărbat cu care voia să se mărite. Bărbatul pe care îl iubea.

– Te rog... nu are nici un rost.

– Ba pe naiba nu are, mârâi el.

– Renunță, Quinton, îngăimă ea, temându-se că avea să înceapă să plângă. Dezolarea îi ardea pieptul. Lasă-mă!

Orchestra intonă ultimele acorduri, iar valsul se încheie. Cu regret în suflet, se retrase din brațele lui și făcu automat o plecăciune. Se întoarse și plecă de lângă el, clipind des pentru a-și limpezi ochii de lacrimi, dar fără să renunțe la zâmbetul fals de pe chip.

O prinse de cot și veni lângă ea pentru a o însoți în afara ringului de dans. Atingerea o făcu să tremure. Îndrăzni să-i arunce o privire pe furiș și rămase uimită de expresia hotărâtă de pe chipul lui, de maxilarul strâns și privirea ațintită direct în față, ca și cum nu suporta să se uite la ea.

– Nu renunț, Belle, îi promise pe o voce joasă și intensă.

Se forță să zâmbească mai larg, chiar dacă inima i se sfărâma. Era aproape miezul nopții.

– Poate ar fi mai bine să renunți.

Ezită, apoi spuse încet:

– Am primit vești de la Sebastian.

Se împiedică. O strânse de braț și o ținu, ea se îndreptă, se întoarse și se uită uluită la el. În pustiul dezolant în care i se transformase inima în acea seară, înflori o nouă speranță.

– De asta am întârziat la vals, o informă el. Am primit răspunsul chiar înainte de începutul dansului.

Își ținu respirația, așteptând răspunsul cu sufletul la gură.

– Și?

– Dorește să contribuie la achiziționarea Glenarvon.

Senzația de ușurare o copleși, iar genunchii i se înmuiară. Cu siguranță s-ar fi prăbușit pe podea dacă el nu ar fi ținut-o și nu ar fi sprijinit-o.

– Oh, slavă Domnului, îngăimă ea, nefiind în stare să vorbească mai tare din cauza valului de emoții ce o cuprinseră. În sfârșit, în ultimul moment posibil, primise un răspuns la rugăciunile ei... Dar de ce nu se bucura Quinn pentru ea? De ce părea atât de supărat? Se opri, cuprinsă de groază.

– Quinton?

– Dorește să participe cu jumătate din sumă, bombăni el, scrâșnind atât de tare din dinți încât mușchii de la gât îi zvâcniră. Zece mii de lire.

– Jumătate? repetă ea, sperând cu disperare că nu auzise bine. La fel de bine ar fi putut lipsi o singură liră. Inima îi bătea nebunește și își presă pumnul de piept ca să nu înceapă să urle. Atunci nu m-a salvat absolut deloc.

– Vrea să pun eu diferența, adăugă el și o luă iar de braț ca să meargă mai departe, pentru că deja oamenii începuseră să șușotească în jurul lor.

Clătină din cap, iar privirea îi era atât de încețoșată încât de abia mai vedea pe unde mergea.

– Nu.

– Am destui bani, se răsti el.

– Îți trebuie banii pentru America, șopti ea. Greutatea pe care o purta pe umeri o strivea cu totul și nu știa cum mai era în stare să se țină pe picioare.

El repetă ferm:

– Am bani suficienți, Annabelle. Nu trebuie să te măriți.

– Nu, nu o să te las. Dacă inima nu i-ar fi fost deja sfărâmată, cu siguranță ar fi cântat de fericire. Dar nu, era întunecată de durere. Visul tău este America și vreau să pleci acolo.

– Fir-ar să fie, Belle...

– Nu! zise ea cu un nod în gât. Și te rog să nu-mi mai pomenești de asta.

Dumnezeule, nu mai suporta! Iar fusese la un pas de salvare, iar i se spulberaseră toate speranțele... Mai mult de atât nu putea îndura.

Ajunseră la Lady Ainsley și încetară să se certe. Totuși, din sclipirea ochilor lui, înțelese clar că discuția era departe de a se fi încheiat.

Oricum, odată cu anunțul de la miezul nopții, nu mai conta.

– Te simți bine, draga mea? Lady Ainsley se încruntă îngrijorată și o strânse părintește de mână.

Belle încuviință din cap, neputând să rostească un cuvânt.

– Quinton.

Lady Ainsley își îngustă privirea spre el.

În loc de un ton mustrător, lui Belle i se păru că aude o nuanță de apreciere în vocea vicontesei:

– Ți se întâmplă adesea să furi partenere de dans?

– N-am furat mare lucru, glumi el.

Dar Belle își dădu seama că era cât se poate de serios. La urma urmei, ea îl cunoștea prea bine.

– Până la urmă, am adus-o înapoi.

Iar Belle ar fi vrut să fugă cu el. Ultimele rămășițe ale inimii o ardeau precum pucioasa în pieptul pustiit.

– Împielițatule! îl mustră Lady Ainsley pentru modul în care se purtase în timpul valsului.

Sau pentru că o adusese înapoi? Belle nu putea fi sigură de nimic, pentru că durerea că avea să îl piardă o copleșise cu totul. Vicontesa se întoarse apoi spre Belle, și chipul i se îndulci.

– În scurt timp, va trebui să faci anunțul. Ești în stare să-l faci?

– Da, șopti ea, dorindu-și să fi fost puțin mai hotărâtă.

Nu putea, era cuprinsă de groază. Îi era când frig, când cald și ar fi fost în stare să-și verse mațele dacă ar fi avut ce, pentru că din cauza supărării nu mâncase nimic. Cu fiecare clipă ce trecea, îi venea să strige că nu voia, că dorea să fugă... Să se salveze.

Iad. Fusese aruncată în iad. Și nu exista nici o cale de ieșire.

- Și pe cine ai ales? întrebă încet Lady Ainsley, mutându-și privirea spre Quinn.

Momentul acela se apropia cu repeziciune, iar Belle nu era în stare să-i rostească numele, de teamă să nu devină realitate. Dar avea oare de ales? Ori își pierdea singurul cămin pe care îl avusese vreodată, ori...

- O să mă mărit cu Sir Harold dacă nu am încotro, bolborosi ea.

Printre lacrimile pe care nici nu se mai obosea să și le ascundă, îl văzu pe Quinn. Stătu tăcut lângă ea, după care se întoarse și plecă.

El ieși din sala de bal pe ușile deschise care dădeau spre terasă și apoi ajunse în grădina întunecată.

Mulțimea se îngrămădi să o felicite, despărțind-o de Lady Ainsley și sufocând-o. Zgomotul era tot mai puternic, amețind-o și îmbolnăvind-o deopotrivă. Se simți ca și cum în curând avea să se prăbușească undeva de sus și nu era nimeni prin preajmă care să o prindă...

Nimeni în afară de Quinn. Asta încercase să facă încă de când ajunsese aici.

Adevărul o lovi precum un fulger, cu o forță care îi tăie respirația, iar de pe buze i se desprinse un țipăt...

Nu se putea lega pe viață de un bărbat pe care nu îl iubea. Nici măcar pentru a salva Glenarvon.

Se înșelase, se înșelase amarnic! Cât de proastă fusese să își închipuie că își putea găsi fericirea căsătorindu-se doar pentru moștenire? Cum ar fi putut evita să nu i se strângă sufletul ori de câte ori ar fi fost atinsă de soțul ei? Sau să își oprească lacrimile dacă el nu ar fi înțeles niciodată cât de mult însemna căminul pentru ea, după ce își sacrificase viața, inima și sufletul pentru el? Și cum ar fi putut căminul pe care îl iubise să nu se transforme într-o închisoare în cele din urmă?

Era adevărat că femeile se măritau mereu pentru averi și terenuri, fără să le pese de dragoste. Ea însă nu era ca ele. Se deosebea de ele când se îmbrăca în haine bărbătești, când citea și înota pe înserat. Nu fusese niciodată ca ele și nici nu avea să fie.

În momentul acela văzu totul limpede, își dădu seama ce își dorea, ce trebuia să facă...

Dumnezeu să o ajute! Îl alese pe Quinton.

Cu inima bătându-i atât de tare încât îi auzea sunetul asurzitor, își croi drum prin mulțime și ieși afară în beznă să îl caute.

Quinn blestemă în timp ce se îndreptă spre capătul întunecat al grădinii înconjurate de ziduri pentru a se pierde în umbre. Dar și aici auzea petrecerea, înfundată și distantă, suficient de tare cât să îl scoată din sărite.

„La naiba!" Își trecu mâna tremurândă prin păr.

Belle avea de gând să se mărite cu Bletchley. Iar el nu putea să facă nimic pentru a o împiedica, doar să se năpustească înăuntru și să o pună într-o situație jenantă în fața tuturor. Dacă ar fi făcut asta, ar fi anulat atât logodna, cât și ultima șansă pe care o mai avea să rămână în casa ei. Și oricum, din clipa în care ar fi deschis gura, toți cei prezenți ar fi înțeles același lucru – că o dorea pe Belle pentru el.

Nu voia decât ca Belle să fie fericită, pentru ca el să poată pleca în America fără să se simtă vinovat că ea se măritase cu un bărbat pe care nu îl iubea. Atât. Nu era nici pe departe îndrăgostit de ea.

Cum să fie îndrăgostit de Belle! Ce ridicol! Doar era Clopoțica, Dumnezeule! Nu o iubea. Nu voia să o iubească, la fel cum nu voia să se îndrăgostească de nici o femeie.

Îi era însă tot mai greu să își respecte promisiunea.

Oftă dezamăgit. O snoabă intelectuală cu inimă de înger îl făcuse să își dorească să o protejeze cu o hotărâre pe care nu o mai simțise până atunci.

Însă el nu reușise să facă asta și, în nici o oră, ea avea să fie lângă Bletchley ca să-și anunțe planurile de nuntă.

Blestemă și trase o palmă în zidul de piatră.

– Quinton.

Vocea caldă îl impresură, ridicându-i părul de pe ceafă. Înghență tot, mai puțin inima care îi bătea cu furie.

Ieșind din întuneric precum o fantomă, Belle înaintă prin umbre spre el. Părul ei era lucios, iar rochia de culoarea salviei cu care era îmbrăcată în acea seară părea albă în lumina palidă a semilunii coborâte în spatele munților din depărtare. Tăcută și diafană... ca o siluetă dintr-un vis.

Veni încet spre el, iar el își ținu respirația, de teamă ca nu cumva să fie doar iluzia dorinței lui.

– Belle, șopti el. Trase adânc aer în piept, încă tremurând. Parfumul dulce de iarbă-neagră o împresura. Ce faci...

Ea îi puse degetul pe buze.

– Șșșt...

Ea se ridică apoi pe vârfuri și își trecu buzele peste buzele lui într-un sărut delicat, care îl lăsă fără cuvinte. Era mult prea prins în vraja ei pentru a-și putea exprima emoțiile și dorințele care îi pulsau prin vene.

Când se lăsă în jos, el o urmă, gura lui coborî pentru a-i captura buzele și închise ochii în fața acelei miresme chinuitoare. Moale, delicată... fermecătoare. Îi șopti numele și își ridică palmele pentru a-i prinde chipul și a o ține nemișcată cât își adânci sărutul și căută să își inunde simțurile cu prezența ei.

Cu un râset gingaș, se furișă de lângă el. Își încolăci degetele printre degetele lui și îl trase în zona întunecată din spatele zidurilor grădinii.

O urmă, captiv de bunăvoie. În lumina opacă a lunii, înconjurați de umbrele nopții, îl ghidă de-a lungul pajiștii, apoi pe cărarea dintre copaci precum o zână din povești. Ori de câte ori încercă să o ia în brațe, ea se feri și îl tachină cu sunetul seducător al râsului ei.

Cărarea se deschise în luminișul din jurul ruinelor vechiului castel. Ajunseră la zidul exterior și la bolovanii desprinși din el, iar ea se opri și se întinse spre el, lăsându-se cuprinsă de gura și brațele lui. Cu un geamăt discret, își deschise ușor buzele, iar el își strecură limba printre ele ca să guste din dulceața dinăuntru.

După care ea dispăru iarăși din brațele lui, zâna seducătoare furișându-se și mai departe printre ruine.

O urmă. Brațele îi tânjeau după o îmbrățișare, trupul îi pulsa de dorul ei. De data asta, nu mai avea de gând să se oprească la un sărut și o atingere. Voia să o posede. O voia toată, îi dorea fiece bucățică enervantă, independentă, genială și frumoasă.

O găsi în mijlocul ruinelor, stând în turnul castelului și gâfâind încet, cu respirația întretăiată. Îi vedea trupul tremurând și ochii inteligenți strălucind de emoție nervoasă când veni spre ea pe întuneric.

– Nu poți pleca de la propria petrecere, zise el tărăgănat și cu vocea îngroșată de dorință. O voia, Dumnezeule, o dorea mai mult decât pe oricare altă femeie! Dar voia să vină de bunăvoie la el,

pentru că și ea îl dorea. Fără alt motiv. Trebuie să te întorci înainte să ți se observe lipsa.

- Nu-mi pasă!

Râsul ei blând îl inundă precum o ploaie caldă de vară. Ea îi întinse o mână, iar el înaintă și se lăsă tras spre ea.

- Nu vreau să mă gândesc la testament, căsătorie sau la proprietate... Respirația ei caldă și dulce îi gâdilă obrazul când se apleca peste el și își atinse în treacăt buzele de maxilarul lui. Și nu mai vreau să stau nici o clipă la petrecere.

Chiar dacă inima îi bătea înnebunită de pasiune, el îi luă mâinile și i le dădu la o parte. Voia să fie sigur.

- Dar ce vrei, Annabelle?

- Pe tine.

Șoapta rostită pe nerăsuflate și extrem de încet îi provocă brusc o erecție. Se uită fix la chipul ei delicat din umbră, temându-se că nu era decât o nălucă.

- Când ai venit să mă inviți să dansez valsul cu tine, ai spus că îți dorești un ultim dans cu mine. Se lipi de el și își încolăci brațele în jurul grumazului lui. Dar eu vreau mai mult de atât. Se jucă cu părul lui, iar fiecare mângâiere inocentă îi dădu un fior de pasiune înnebunitoare prin tot corpul. Sunt a ta în noaptea asta... dacă mă vrei.

Capitolul 10

Belle își ținu respirația când își trecu degetele tremurânde prin părul lui mătăsos, așteptând ca el să spună ceva... orice. Dar el nu spuse nimic, iar în liniștea lui, fiece bătaie a inimii ei răsună ca o tobă, atât de tare, încât era convinsă că o auzea și el.

Dar nu se putea abține. Știa că decizia de a nu se mărita era bună, indiferent cât de înspăimântătoare era perspectiva de a-și părăsi casa. De asemenea, știa că era bine să fie acolo, cu Quinton. Nu avea să aibă parte de noaptea nunții, de patul matrimonial, ci doar de seara aceea pe care voia să o împartă cu el. Și-o dorea fiecare centimetru din ea, cu toată inima și cu tot sufletul.

Dar își dorea ceva mai mult decât atingerile la care tânjea cu disperare trupul ei. Voia confortul pe care știa că el i-l putea oferi, puterea și liniștea lui, hotărârea lui de a nu ceda niciodată, chiar dacă ea o făcuse. Îl dorea pe el. Cu tot cu zâmbetul lui fermecător. Măcar pentru o seară.

Când văzu că nu îi răspunde, degetele i se opriră. Se uită confuză la el.

- Credeam că...

- Ce ai crezut? întrebă el, spre marea ei nedumerire. Se așteptase să-i vadă dorința pe chip, dar afișase o mască ce îi ascundea gândurile.

Nu se așteptase deloc la asta.

- Scuză-mă! Obrajii începură să îi ardă de rușine. Și de confuzie. Doar văzuse cu ochii ei cât de mult o dorea! Cum de se înșelase atât de tare? Cred că m-am înșelat.

Vru să plece, dar palmele lui o traseră de brațe lângă el.

- Ce ai crezut, Annabelle? murmură el, fiecare suflare a lui gâdilând-o fierbinte pe buze.

Se înfioră, absorbindu-i căldura și vigoarea.

- Că mă dorești, șopti ea. Mă dorești?

Îi petrecu un braț în jurul taliei ca să îi țină șoldurile lipite de el, îi prinse chipul în palme și își plimbă degetul mare peste buza ei de jos. Fiecare atingere delicată îi dădu un fior electrizant prin tot corpul.

– Foarte tare.

Gemu când degetele lui îi coborâră pe gât până în zona adâncită unde pulsul i-o luase razna. Buzele lui se curbară într-un surâs mulțumit. Cel mai derutant bărbat și cel mai interesant din câți cunoscuse. Mai mult de atât – îi oferea protecție și siguranță. Iar când o atingea, se simțea ca... acasă.

Degetele lui se opriră din mângâierile care curgeau spre decolteul rochiei. Foarte aproape, dar fără să îi atingă sânii care se ridicau și coborau cu repeziciune în timp ce ea se chinuia să își mențină ritmul respirației și mintea limpede. El îi atinse în treacăt urechea cu buzele.

– Dar tu mă dorești?

„Dumnezeule, da!" Își plimbă vârful degetului pe obrazul lui, dorindu-l în seara aceea mai mult decât își dorise orice altceva în viața ei. Poate la fel de mult cum își dorea Glenarvon. El pleca, ea rămânea aici... iar în seara aceea nu îi păsa deloc de viitor. Nu conta decât să fie cât mai aproape de el, cu trupul și cu sufletul. În dimineața următoare, avea tot timpul să-și facă griji.

Ochii lui luciră în întuneric.

– Mă dorești, Annabelle?

Oare ce-ar fi fost dacă ar fi știut ce simțea pentru el? Râse cu vocea gâtuită, dar sunetul i se poticni în gât când el îi prinse sânul în palmă, cuprinzându-l într-un gest atât de posesiv, încât intensitatea lui o cutremură.

Degetele lui se jucară ușor cu sfârcul prin rochia de mătase și trupul îi vibră încet de plăcere. Sânii îi deveniră grei și calzi, iar ea se lăsă grea peste el, implorându-l cu tot trupul să îi ofere mai mult.

– Mda... să fiu sinceră, îngăimă ea întreruptă de senzația minunată a sfârcului întărit frecat de palma lui, ai fost... a doua opțiune.

Palma se opri.

– Oh?

Asta era cu siguranță gelozie! Inima îi luă avânt.

– Dar Angus Burns era ocupat, așa că...

– Clopoțico, mormăi el și îi captură buzele pentru a o săruta cu o patimă care îi tăie răsuflarea.

Se agăță de el când îi răvăși gura, stârnind-o să îl dorească și mai tare. Chiar și lipită de el, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui și cu căldura trupului radiind peste ea, tot avea impresia că nu era suficient de aproape.

De pe buze i se desprinse un geamăt pasional:

– Te doresc, Quinton, murmură ea, iar el îi sorbi cuvintele. Te iubesc... Nu avea absolut nici o îndoială că voia să i se dăruiască toată în acea seară.

O sărută în continuare în timp ce o împinse cu grijă în spate, iar ea se supuse. Toată ființa îi trepida de emoție pentru ce avea să urmeze, dar oh, ce mult și-o dorea! Când el își plecă capul ca să o sărute din nou, trupul ei se arcui peste el cu un scâncet de capitulare voluntară.

Îi dădu drumul din brațe doar cât avu nevoie să își dea jos haina. Îl urmări cum se dezbracă, iar stomacul îi fu asaltat de spasme nervoase. Se dezbrăca. Dacă era de acord să îi ofere ce voia, atunci firește că se dezbrăca – cerule, se dezbrăca! Tremura de nerăbdare...

Întinse haina peste pietrele din spatele ei, care îi ajungeau până la talie.

Tresări contrariată.

– De ce ai pus-o acolo?

Rânji.

– Ca să pot face asta.

O cuprinse de talie, o ridică ușor de la pământ și o așeză pe zidul scund. Își puse apoi palmele pe pietrele de pe margine și se întinse să o sărute. Încet, intens și cu un singur scop... Acela de a-i da foarte clar de înțeles cât de mult o dorea. Sărutul se intensifică până când ajunse să gâfâie, până când coapsele i se încleștară pentru a domoli fierbințeala vibrantă care părea că vrea să o devoreze.

Se agăță neajutorată de el în timp ce gura lui migră de-a lungul maxilarului până la ureche. Fiece atingere a buzelor lui pe trupul ei nu făcea decât să îi stârnească și mai tare dorința. Îi ciuguli chinuitor lobul urechii, apoi îl trase între buze și îl supse, după care cu vârful limbii îi încercui curba exterioară a urechii...

Își răsuci limba în interiorul urechii, iar ea icni.

– Frumoasa Belle, murmură el, repezindu-și încă o dată limba înăuntru și răsplătind-o cu un fior cutremurător și pasional. În sfârșit, a mea!

Își înfipse degetele în mușchii tari de pe umerii lui pentru a nu aluneca, deși stătea pe o piatră stabilă. Lumea se învârtea în jurul ei și singura ancoră era Quinn. Și vai, ce ancoră! Chiar acum se unduiau sub degetele ei mușchii lui duri, trupul lui puternic și viguros. O cuprinse o stare de neliniște când se gândi la ce urma să îi facă acest trup mare, puternic și viguros în seara aceasta.

- Quinn. Vocea îi fu o șoaptă tremurată. Nu știu... ce să fac.

- Nici o grijă, murmură el în glumă lângă gâtul ei, după care continuă să o sărute. Știu eu.

- Quinton! Îi dădu o palmă peste umăr pentru a-l face atent, apoi repetă încet și ușor jenată. Nu știu ce să fac.

Își ridică gura de pe gâtul ei și îi cuprinse cu delicatețe chipul în palme. Fața lui părea serioasă în umbre.

- Ai emoții, Belle?

Ea încuviință din cap, iar el îi atinse cu tandrețe buzele.

- Dacă te ajută cu ceva, recunoscu el, și eu am emoții.

- Mă ajută... dar nu mult.

În comparație cu femeile experimentate din Londra, probabil că o considera o prostuță plictisitoare.

Își frecă degetul mare încet de buza ei de jos, o dezmierdare care era mai mult alinătoare decât seducătoare, dar tot o ațâța peste măsură.

- Te învăț eu, bine?

Dădu scurt din cap, simțindu-se ca o femeie ușoară pentru că exact asta voia – ca el să o instruiască în arta intimității, astfel încât să-i poată oferi aceleași plăceri pe care i le oferea el.

- E simplu, o asigură el. E o singură regulă.

Reguli? Dumnezeule, erau *reguli?* O cuprinse din nou panica și se simți ca o toantă când întrebă:

- Care anume?

- Poți face orice dorești. Dacă te simți bine făcând acel lucru, îl faci. Iar dacă îmi place și mie... Rânji. Îl mai faci o dată.

Râse și se eliberă de toată nervozitatea, apoi fu cuprinsă de o nerăbdare care o furnică până în vârful degetelor. Doar Quinn era în stare să o facă să râdă într-un moment atât de important din viața ei. Iar inima îi dansa datorită lui.

Zâmbetul larg îi păli când o mângâie cu dosul palmei pe obraz.

- O să-ți distrugi reputația.

Nu mai conta. Luase o decizie. Seara aceea avea să fie prima și singura dată când se dăruia unui bărbat.

Se aplecă spre el și îi captură gura, încercând să îl convingă de toate aceste lucruri. Își puse toată pasiunea în acel sărut, singurul care conta pentru iubirea copleșitoare pe care o simțea pentru el.

Tandru și dulce, cu promisiunea tentantă că avea să primească mai mult, buzele lui o dezmierdară, cerându-i și convingând-o să îl sărute și mai intens. Iar ea făcu exact ce îi ceru, strecurându-și limba cu sfială printre buzele lui pentru a explora adâncimile condimentate ale gurii lui și a-și freca limba de a lui, la fel cum îi făcuse și el.

El gemu. O strânse în brațe și își avântă limba printre buzele ei, afundându-se și retrăgându-se rapid, mișcări care o lăsară fără suflare și excitată.

Oh, cât de diferit săruta acum comparativ cu șase ani în urmă!

Nimic nu mai era făcut cu neîndemânare; acum erau doar mișcări masculine line, care savurau în timp ce o excitau tot mai tare. Deși erau la fel de nerăbdători, deși amândoi vibrau, nerăbdarea aceea fu domolită de dorința de a controla pasiunea.

Iar o parte foarte perversă din ea voia ca acel control să cedeze.

Sfatul lui fusese să facă orice îi făcea plăcere, deci...

– Cred că asta ar fi plăcut, șopti ea și își lăsă mâinile să coboare pe pieptul lui ca să-i desfacă vesta.

– Este, o asigură el printre sărutări mărunte pe gâtul ei.

Ea râse.

– Pentru mine!

Avea dreptate. Brocartul era moale și neted sub degetele ei când desfăcu vesta și o coborî peste umerii lui, lăsând-o să cadă pe jos. Îndrăzneala propriilor mișcări o făcu să tremure. Un fior secret pulsă prin ea, simțindu-l minunat între coapse. Își dorea și mai mult.

– Și asta, șopti ea și făcu același lucru cu lavaliera de mătase albă, pe care o dezlegă și o lăsă să cadă din mâini.

Ezită apoi, neștiind ce să facă mai departe.

Sesizându-i nesiguranța, el își strecură mâinile la spatele ei și îi desfăcu rochia. Corsajul lărgit îi căzu peste sâni, iar ea își acoperi suspinând sânii cu brațele, prinzându-l la timp. Pe sub rochia de mătase nu mai purta nimic în afară de ciorapi, pentru că acel corsaj mulat făcea inutile lenjeria și cămășuța. Se înroși ca focul când își dădu

seama ce ar putea gândi el – probabil credea că era o femeie ușoară pentru că se îmbrăca atât de îndrăzneț.

Apoi palmele lui alunecară pe sub mătase și o mângâiară cu căldură pe spatele gol, iar toată rușinea îi dispăru, mulțumind în gând croitoresei pentru inspirația modelului.

– Îți place? șopti el, frecându-și cu delicatețe gura de umărul ei gol.

– Da, recunosc ea.

Oh, ce îi plăcea!

Se relaxă încet-încet și renunță să mai țină corsajul. Iar asta... oh, asta era exact lucrul potrivit, pentru că palmele lui alunecară de la spate spre față, împingând cumva corsetul în jos în timp ce o mângâia cu atingeri ușoare ca fulgul pe pielea goală de dedesubt. Când îi prinse sânii în palme, umerii îi căzură, iar corsetul îi alunecă pe brațe, lăsând-o goală de la brâu în sus.

Închise ochii, dar nu de jenă, ci pentru că aerul rece ce adia pe pielea ei încinsă îi provoca o senzație divină. La fel și palmele lui bătătorite de muncă, ce îi frământară cu tandrețe sânii goi și îi făcură sfârcurile să se întărească incredibil de tare sub degetele lui mari. Gemu adânc din pricina dorinței arzătoare care o cuprinsese pe interior. Sânii i se îngreunară în palmele lui, iar senzația de nesaț din sfârcuri zvâcni cu putere prin ea până la fierbințeala umedă care i se acumula între picioare.

– Doamne, Dumnezeule, Annabelle, îngăimă el. Ești atât de frumoasă!

Buzele lui se închiseră peste sfârcul drept. Icni din pricina senzației uluitoare produse de faptul că îl sugea și din felul îndrăzneț în care îl lingea. Îi dădu drumul la sfârc și se retrase cât să îi sufle aer rece peste pielea umezită.

– Quinton! Senzația tăioasă o făcu să tresară, apoi să geamă de plăcere pură când gura lui fierbinte se apropie din nou de ea, încălzindu-i zona răcită până simți că se topește toată ca untul. Ești... pervers, gâfâi ea, înfigându-și degetele în părul lui bogat.

Râse când se uită spre ea și îi rânji diavolește, după care își mută gura pe celălalt sân ca să o ia de la capăt cu tortura.

– Foarte, mormăi el peste pielea goală.

Speranța minunată că avea să îi dezvăluie toate modurile în care putea fi pervers îi dădu fiori. Dacă ce îi făcea acum era un lucru pervers, atunci putea spune că îi plăcea foarte mult.

-Cred că știu ce altceva mi-ar plăcea, șopti ea în timp ce își linse buzele și își înăbuși un geamăt stins cât el îi luă sfârcul între dinți ca și cum acum se gândea dacă avea să o devoreze încetul cu încetul sau să o înghită brusc cu totul.

Degetele îi alunecară pe lângă corpul lui și îi traseră cămașa din pantaloni, care îi atârna în jurul șoldurilor. Își strecură apoi palma pe sub cămașa lui pentru a-i atinge pielea caldă.

-Îmi place, da, zise ea în timp ce degetele ei cutreierară cutele abdomenului lui spre pieptul musculos.

Oriunde îl atingea, mușchii se unduiau sub vârfurile degetelor ei. Magie.

Explorarea ei ezitantă prinse aripi, palmele ei mângâind din ce în ce mai sus pe piept, până ce ajunse la conturul sfârcurilor tari și masculine. El tresări sub atingerea delicată a degetelor ei.

Râzând fericită, Belle îl împinse pe spate ca să-i dea cămașa peste cap și să i-o arunce.

-Mi se pare corect, îl provocă ea. La urma urmei, și sânii ei fuseseră dezgoliți în aerul răcoros al nopții și sub privirea lui flămândă.

Pieptul lui musculos era gol acum în fața ei. Se aplecă să îi prindă un sfârc în gură, pe care i-l supse cu nerușinare, exact așa cum îi făcuse și el. El trase o gură de aer șuierată când îl ciuguli încetișor, apoi îi alungă senzația de durere amestecată cu plăcere cu sărutări delicate până îl făcu să geamă.

-Știu ce mi-ar mai plăcea, șopti lângă pieptul lui, apoi îl linse până la gât în timp ce mâinile îi coborâră, urmând traseul fâșiei de păr auriu de pe abdomen, până la marginea pantalonilor.

-Annabelle, șopti el cu vocea sugrumată, rostindu-i numele pasional, dar și ca un avertisment când mâinile ei tremurânde îl prinseră de mădularul erect din pantaloni.

Râse iar, de data asta minunându-se de rigiditatea pe care își pusese degetele, de greutatea din palma ei. Apoi, nu înțelese cum, mădularul se excită și se mări și mai mult sub mângâierile ei.

El închise ochii și își lăsă capul să-i atârne, umerii să se relaxeze, semănând cu o pisică uriașă, care se bucura să fie mângâiată. Din expresia de fericire de pe chipul lui, ea parcă se aștepta ca el să înceapă

să toarcă. Dar bărbatul acesta era un tigru, și îi aminti asta când el își mută șoldurile să se împingă mai tare în palma ei.

Fără să se oprească din mângâiat, îl sărută, conturându-i buzele cu vârful limbii.

– Îți place?

Gemând încet, el își băgă mâna să se descheie la pantaloni, după care îi trase palma înăuntru.

Îngheță. Îi simțea tot mădularul în palmă, iar el o ținea de încheietură ca să nu se retragă de acolo. Inima îi bătea cu furie în tâmple. Mersese prea departe? Făcuse ceva care nu...

– Încă o dată, gâfâi el.

Inima îi tresăltă. Îi plăcea ce îi făcea! Iar dacă îi plăcea măcar pe jumătate să fie atins cât îi plăcuse ei, atunci era sigură că și-o dorea. Cu disperare.

Îl cuprinse cu palma la fel cum o făcuse prin pantaloni, dar de data asta nu mai exista nici o barieră între ea și pielea moale care îi acoperea mădularul de oțel. Mângâierile ei deveniră din ce în ce mai îndrăznețe și mai încrezătoare pe măsură ce el gemu și mârâi de plăcere din adâncul gâtului până când ea îi trase mădularul afară și îl simți pe tot în palmă.

Încremeni. Atât de mare și de groasă, lungă și tare – i se strânse stomacul. Brusc, joaca lor devenise o treabă serioasă.

– Annabelle...

Își mută privirea la el și i se puse un nod în gât.

Privirea lui lacomă o făcu să se înfioare. Ea își dădu seama că asta însemna să fie tot timpul cu Quinton, nu doar în brațele lui, ci clipă de clipă – o furtună pe cale să se dezlănțuie, încărcată cu o intensitate care îi tăia respirația.

Încet, el își coborî o palmă între ei și îi acoperi degetele, apoi o ghidă să facă mișcări lente și drepte pe toată lungimea pentru a-i arăta cum să-i ofere plăcerea la care râvnea atât de mult. O instrui cu răbdare, așa cum îi promisese, iar ea tresări când își dădu seama că îi venea să plângă.

Cu mâna liberă, se întinse să îi tragă chipul și să îi atingă buzele pentru a o încuraja într-un sărut atât de lin, încât nici nu era sigură că era un sărut.

– Știi ce se întâmplă între un bărbat și o femeie?

Cu respirația întretăiată, el continua să îi ghideze degetele ca să îl mângâie încet.

Ea dădu ferm din cap.

– Ce... ce mi-ai făcut tu mie la iaz, doar că...

– Doar că mai e și asta, îi termină el propoziția, strângându-i ușor degetele peste circumferința lui groasă. Partea asta a mea intră în tine.

Belle știa că ar fi trebuit să se simtă rușinată, dar nici măcar nu se înroși. Era Quinn, iar cu el nu putea fi niciodată stăpână pe situație. Avea răbdare cu ea, își dorea să o facă să se simtă în largul ei – cu siguranță îi păsa de ea dacă se comporta așa. Trebuia să îi pese. Pentru că ea ținea cu adevărat la el.

– Știu, zise ea dintr-o suflare, atât de încet încât cuvântul aproape se pierdu în liniștea nopții. Am citit despre asta.

Rânji la ea.

– Firește.

– Dar ceva e greșit în cărți. Neapărat era ceva greșit. Cum să facă asta când era atât de mare? Nu cred că e posibil.

– Crede-mă, murmură el. E foarte posibil.

– Dar e uriașă!

El râse – un sunet bogat și răgușit care o umplu de căldură –, apoi se întinse spre ea și o îmbrățișă. Când o sărută din nou, de data asta sugându-i încet buza de jos când se retrase, ea bănui că îi spusese cel mai potrivit lucru... Dar nu avea nici o idee de ce îi făcuse așa de mare plăcere, când nu îi spusese decât că trebuiau să se oprească.

– Prima dată doare, îi explică el, mângâind-o cu tandrețe pe obraz. Nu am ce face.

Trase aer în piept și încuviință din cap, știind că nu i-ar fi făcut niciodată rău dinadins.

– Dar măcar pot avea grijă să nu rămâi însărcinată.

Se întinse să scoată ceva din buzunarul de la pieptul cămășii, iar pe ea o cuprinse panica. Să rămână însărcinată? La asta nu se gândise. Quinn însă se gândise și înțelese încă o dată câtă încredere putea avea în el că avea să o protejeze.

– Recunosc că nu-i la fel de bine. Îi împinse discret degetele de pe el. În lumina aceea palidă nu văzu ce făcea, dar când îi puse degetele pe el, simți un înveliș moale peste mădularul lui rigid, legat aproape de corp cu o panglică micuță. Dar e necesar. Ai înțeles?

Dădu iar scurt din cap că da, deşi nu era prea sigură cu ce fusese de acord. Dar dacă el credea că e necesar... Oftă şi îşi plimbă degetele peste lungimea lui aşa cum făcuse şi mai devreme, având grijă să nu îi dea jos învelişul.

– E bine, gemu şi se năpusti să îi atace gura, sărutând-o fierbinte şi cu gura deschisă, flămând şi mustind de invitaţia la desfrâu. Foarte bine. Îşi strânse palma în jurul lui şi gemu. Oh, şi atât de păcătos!

– Eu nu sunt o păcătoasă, protestă ea în timp ce o săruta.

– Ba eşti. Un înger păcătos. Zâmbi lângă buzele ei şi-şi odihni palmele pe genunchii ei. Eşti întruchiparea contradicţiilor, Annabelle.

Palmele lui alunecară încet în sus, trăgându-i fusta cu grijă pe coapse. Cu fiecare sărut discret pe care se aplecă să i-l dea, o legănă încet înainte şi înapoi, eliberând materialul de sub ea până când rochia i se strânse toată în jurul mijlocului.

– O contradicţie atrăgătoare şi savuroasă... O sărută cu tandreţe pe frunte, iar ea închise ochii cu un suspin. Independenţă şi putere pe exterior, delicateţe şi bunătate pe interior.

Îi desfăcu încet picioarele şi se mută între coapsele ei.

Acum stăteau atât de aproape, încât căldura pieptului lui gol îi încălzea sânii, iar firele de păr auriu îi gâdilau sfârcurile. În ea se dădea o luptă între freamăt şi nervozitate. Pielea i se făcu de găină în timp ce îi mângâie coapsele pe interior, dezmierdându-i carnea de deasupra ciorapilor din ce în ce mai sus. Când îi atinse miezul fierbinte, tresări.

– Şşşt, îi şopti el la tâmplă. Relaxează-te, Belle!

– S... sunt re... relaxată.

Râse chicotit, iar zgomotul înfundat se prăvăli peste ea. În timp ce cu o mână o apucă posesiv de sâni, cu cealaltă o mângâie jos.

– Eşti atât de frumoasă, nici nu ştii cât de frumoasă, şopti el.

Vorbele lui o încălziră aproape la fel de mult ca degetele care continuară să o mângâie şi îşi muşcă limba ca să îşi înăbuşe scâncetul de dorinţă care i se urcase în gât.

– Şi nici nu ştii cât de special este acest moment pentru mine, că pot să fiu cu tine.

Nu era chiar atât de naivă să îl creadă.

– Ai fost cu o grămadă de femei. Nu sunt specială.

– Uită-te la mine, Belle, îi ceru el, iar ea deschise ochii. Privirile li se întâlniră în umbrele întunecate. Eşti specială pentru mine... o fată căreia îi plac cărţile, hainele bărbăteşti şi să trişeze la şah.

Când deschise gura să îi dea o replică usturătoare, el își strecură un deget în spațiul strâmt și cald, iar riposta ei se topi într-un geamăt înfundat de plăcere când el alunecă înăuntru și în afara interiorului ei umed. Vai, ce om pervers!

Tremură neajutorată pe măsură ce dorința năucitoare din vintrele ei se amplifică și mai tare. Era atât de intens și de minunat că îi tăia răsuflarea, obligând-o să își îngroape chipul în gâtul lui și să gâfâie întretăiat...

– Am fost atras de tine încă de când ne-am sărutat prima dată, murmură el, continuând cu mângâierile chinuitoare în ea. Și în pofida a tot ce ai crede despre mine...

Un geamăt se desprinse de pe buzele ei când degetele lui se năpustiră într-un vârtej în ea, iar degetul lui mare o plesni peste mărgeluța îngropată în pliurile ei. Știa ce urma – așa îi făcuse și la iaz –, știa cum plăcerea avea să pulseze prin ea în valuri minunate, uluitoare. Își ținu respirația, așteptând...

Iar el se retrase. Iar ea scoase un scâncet de dezolare pentru că îl pierduse prea brusc.

– Nu am mai dezvirginat niciodată o fată, continuă el.

În timp ce creierul ei încețoșat de excitație încercă să înțeleagă ce îi spunea, îl simți întinzându-se între ei ca să se așeze pe centru și să-și îndrepte vârful protejat de miezul ei firbinte. Îi prinse talia în palmele lui mari.

– Tu, Annabelle, ești *foarte* specială, murmură el și își împinse șoldurile ca primul centimetru al mădularului să intre în ea.

Tremură nervoasă când el se strecură încet în ea, trăgând-o de șolduri spre el în timp ce se mută ca să se afunde și mai adânc între coapsele ei. Corpul ei se întinse pentru a se acomoda cu circumferința, de parcă fusese croită pe măsura lui.

Centimetru cu centimetru, cu mare grijă să nu o rănească, se afundă în ea până când brațele o încercuiră, iar sânii ei se lipiră de pieptul lui tare. Îi șopti numele, iar ultima brumă de nervozitate și jenă i se risipi, lăsându-i doar siguranța că făcea bine ce făcea. Pentru că era cu Quinn.

– Frumoasa Belle, șopti el răgușit.

Umerii lui erau tensionați sub degetele ei, iar trupul îi tremura din cauză că se forța să mai reziste, pentru că încă nu o mângâiase

așa cum tânjea trupul lui. Așa cum ea avea nevoie ca el să se miște în ea.

Se zvârcoli sub el.

- Quinn, te rog!

Gemu din toți rărunchii și se apropie și mai tare, îi trase șoldurile spre el, penetrându-i orice barieră și scufundându-se în canalul strâmt și cald până în adâncuri.

Țipă din cauza împunsăturii puternice. În câteva secunde însă durerea dispăru, făcând loc doar senzației minunat de ciudate a trupului ei mulat pe el, primind forța și siguranța prețioasă de a-l avea aproape de ea până când deveniră unul.

- Ți-e bine? șopti lângă tâmpla ei cu vocea răgușită de îngrijorare și excitație.

Dădu din cap că da, dezamăgirea că asta însemna să faci dragoste fiind prea mare pentru a fi în stare să spună ceva. Nu era neapărat incomodă, dar nici chiar o plăcere.

Dar, când el începu, într-un final, să se miște peste ea, fiecare mutare a șoldurilor lui se transforma într-o mângâiere încântătoare în ea.

Gemu încet. Oh, senzația era minunată! Pur și simplu divină. Anticipase aceleași atingeri catifelate și delicate pe care i le produsese cu degetele, dar acum era mult, mult mai bine. Fiecare retragere lină din căldura ei era o gâdilătură perversă, fiecare împunsătură era un fior electrizant.

Se simți din ce în ce mai fericită. După asta tânjise trupul ei de prima dată când buzele lui o atinseseră, după această uniune fizică uimitoare care le aducea atât o plăcere extraordinară, cât și o vulnerabilitate fremătândă. Chiar și în urmă cu șase ani, când o sărutase, când nu știuse nimic despre intimitatea dintre un bărbat și o femeie, o parte neștiută din ea tânjise exact după asta. Cu el.

Se arcui pe trupul lui încordat, șoptindu-i plină de dor numele. Și mai aproape... îl dorea și mai aproape.

- Încolăcește-ți picioarele pe mine, Annabelle, îi ceru el, fără să renunțe la ritmul lin.

Fiecare atingere interioară acum era acompaniată de o răsucire a șoldurilor care îi trimitea furnicături până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Făcu ce îi spusese și își ridică picioarele, încrucișându-și gleznele pe spatele lui.

Imediat însă își dădu seama că nu se putea mișca pentru că stătea pe marginea zidului de piatră. Scânci frustrată. Dându-și seama de ce avea nevoie, el o coborî pe spate și se aplecă peste ea, acoperind-o cu tot trupul.

În această nouă poziție, cu toată greutatea lăsată minunat pe pelvisul și coapsele ei desfăcute și cu picioarele în jurul șoldurilor lui, își modifică mișcările. Nu o mai penetră încet, ci se năpusti cu forță în ea, fiecare pătrundere dându-i un fior intens.

Între trupul lui cald și piatra rece de sub ea, se predă dorinței pulsante pe care o simțea până la strâmtoarea tremurândă a buzelor ei intime strânse în jurul mădularului lui gros. Nu putea sta nemișcată, așa că se arcui ca să se muleze în ritmul lui.

El trase o gură de aer printre dinți.

– Fir-ar să fie, femeie, bombăni el plin de dorință cu vocea răgușită. Dacă mai faci așa, o să...

– O să ce?

De data asta, când ea se arcui mai mult și mai intens, el gemu ca un animal.

– O să fac asta... Își aplecă ușor capul și îi prinse sânul în gură.

Continuă să o mângâie între coapse și îi luă pofticios sfârcul în gură, pe care îl supse tare în același ritm neobosit.

Icni în timp ce în partea interioară a genunchilor simți niște flăcări umede. Fiecare atingere a corpului lui în ea o înfiora la maximum, fiind ca un arc gata să sară.

Acum... acum trebuia să se miște. Își desfăcu gleznele și-și lăsă picioarele în jos, așezându-și tălpile pe piatra de sub ea, după care împinse. Șoldurile ei se ridicară spre ale lui pentru a întâmpina cu obrăznicie fiecare penetrare adâncă. Mișcarea îl lăsă să se scufunde minunat de adânc în ea, dar reuși să îi elibereze doar o parte din tensiunea acumulată. Când reveni, sosi cu intensitatea unui val de reflux, așa că își înfășură trupul în jurul lui și rămase așa, ca și cum nimic altceva nu mai conta.

Îi strigă numele când tensiunea explodă în ea. Quinn îi sufocă gura cu a lui pentru a-i absorbi țipătul în timp ce o căldură lichidă pulsă până în degetele de la mâini și de la picioare, devorând-o cu căldura ei. Trupul îi tremură incontrolabil, iar în acea clipă nu își mai dori decât ca el să devină pentru totdeauna o parte din ea.

Câteva secunde mai târziu, mușchii spatelui lui se tensionară sub degetele ei și auzi un geamăt înfoindu-se din el odată cu orgasmul lui. Se cutremură violent când coapsele lui se împinseră în ea, după care corpul îi deveni inert. Își rezemă fruntea de umărul ei gol și se strădui să-și recapete suflul.

Nici unul dintre ei nu se mișcă, spre bucuria ei, pentru că voia să stea așa, în brațele lui puternice și protectoare, să-i audă inima bătând atât de tare, de parcă era un ecou al propriei inimi. Era sigură că și inima ei bătea la fel de tare. Cum să nu bată? Tot ce-i făcuse fusese absolut uimitor, plăcerile pe care i le oferise fuseseră divine și nu se simțise niciodată atât de fericită.

În acel moment, înlănțuită încă în îmbrățișarea lui, se simți liberă.

Apoi el se ridică încet de pe ea, se retrase din căldura ei, iar ea nu avu de ales și trebui să-l lase să-i alunece din brațe. El scoase micuța teacă protectoare, apoi se încheie la nasturii de la pantaloni și se apleca să-și ia lavaliera aruncată pe jos.

Se apleca peste ea, încă întinsă pe piatră, complet satisfăcută și relaxată, și o sărută ușor pe buze.

– Rămâi nemișcată. Sângerezi puțin, îi explică el ușor jenat, ștergând-o cu gentilețe cu fâșia de mătase între picioare. Nu vrem să se păteze rochia.

Atingerea delicată a mătăsii netede și reci peste zona ei intimă sensibilizată îi trimise un nou fior de excitație vibrantă. Îi scăpă un geamăt suspinat. El rânji lângă buzele ei și murmură:

– Nesătulo!

Râse, pentru că așa se simțea. Dar numai pentru el.

După ce termină și se îndepărta ca să se îmbrace, ea se ridică și se crispă din cauza durerii ascuțite. Probabil că își învinețise fundul și picioarele din cauza zidului de piatră, dar pur și simplu nu-i păsa. Seara aceea fusese minunată și nu avea să o regrete niciodată. Rezistă tentației de a-l seduce pentru a repeta toate acele lucruri minunat de intime – cel puțin deocamdată –, își ridică apoi corsajul și își răsuci cu grijă fusta.

El se întoarse spre ea cu vesta desfăcută și cu gâtul nerușinat de gol. I se puse un nod în gât. „Dumnezeule!" Chiar și îmbrăcat pe jumătate și cu hainele mototolite îi tăia răsuflarea!

– Clopoțico, murmură și îi zâmbi prin umbre.

Era un zâmbet atât de mulțumit de sine, încât ea nu se abținu să nu-i zâmbească înapoi. Nu voia să se gândească la ce îi aștepta. În acel moment, când corpul încă îi era cald și vibra de plăcere, refuza să se gândească la ce avea să fie după acea seară.

O luă în brațe și o mai ținu aproape de el încă un moment prețios, cât să își poată odihni obrazul pe umărul lui și să îi simtă parfumul familiar, acum amestecat delicios cu aroma de mosc a sexului. Apoi o ajută să coboare, îi încheie rochia și îi aranjă fusta și corsetul, asigurându-se că nu lăsa nimic care să arate ce făcuseră împreună.

Atenția cu care avea grijă de ea o emoționă. Îi păsa de ea, era sigură! Gestul acela de tandrețe i-o dovedea. Poate că nu avea să o iubească niciodată, dar măcar știa că ținea la ea.

Dădu să plece, dar el își încolăci brațele în jurul ei și o trase înapoi lângă el.

– Nu pleci nicăieri, insistă el cu tandrețe, frecându-și obrazul de gâtul ei. Vreau să te mai țin puțin.

Închise ochii și dădu din cap aprobator, apoi suspină profund, fericită și liniștită în brațele lui.

– Te simți bine? murmură el.

Zâmbi.

– Mă simt minunat.

– Da, zâmbi el lângă urechea ei. Văd că te simți minunat.

De pe buze i se desprinse un râs degajat și fericit. Doar Quinn era în stare să o facă să râdă într-un moment ca acela!

O sărută pe umăr și murmură:

– Nu m-am așteptat să se întâmple, să știi. Nu aici și nu așa.

– Nu?

Încremeni, tot corpul fiindu-i cuprins de neliniște. Comisese o greșeală oribilă?

– Oh, te-am dorit, cu siguranță, zise el tărăgănat. Din clipa în care am sosit aici. În prima seară când te-am găsit înotând în iaz, mi-a venit să sar după tine și să-mi fac de cap.

Ea râse.

– De mai multe ori, mârâi el.

Râse și mai tare. Nici nu știa când râsese ultima dată atât de mult. Îl strânse și mai tare în brațe. În acel moment, nu mai exista nimic în afară de Quinn și umbrele protectoare de la ruine, nimic altceva în afară de bătăile puternice ale inimii lui pe spatele ei.

– Dar ar fi trebuit să ai trandafiri și vin, cearșafuri din satin și un pat adevărat, adăugă el cu regret. Ar fi trebuit să fie ceva special, de care să-ți amintești cu plăcere.

Ea trase adânc aer în piept și recunoscu:

– Șase ani.

Luat prin surprindere, își ridică gura de pe umărul ei.

– E o perioadă bine prestabilită în care să uiți, nu crezi?

– Nu, prostuțule! râse ea. M-ai sărutat prima dată acum șase ani și nu am uitat. Nu uitase costumul lui de bal, nici parfumul trandafirilor sau felul în care muzica fusese purtată de vânt prin grădina întunecată, nici felul în care o sărutase atât de pasional, nici felul în care o făcuse să îl dorească din ce în ce mai tare până în seara aceea, când o satisfăcuse. Deci, dacă îmi amintesc un sărut inocent de acum șase ani, cum aș putea uita vreodată această seară?

– Belle, șopti el cu voce gravă, dar cu tandrețe.

O răsuci în brațele lui și îi cuprinse chipul în palme pentru a o săruta. Momentul era dulce-amar și o durea sufletul din cauza asta.

După ce o sărută, ea își încolăci brațele în jurul grumazului lui pentru a-l ține aproape, nevrând ca acel moment să se termine atât de repede. Deși știa că aveau doar seara aceea la dispoziție, ar fi rămas o veșnicie în brațele lui.

Apoi el se încordă imperceptibil. Nimeni altcineva n-ar fi remarcat, însă Belle simți. Acum observa absolut orice avea legătură cu el.

– În seara asta vei face anunțul până la urmă? întrebă el încet.

Confuzia amestecată cu plăcerea sățioasă îi încețoșă mintea. Tresări.

– Poftim?

– Când ne întoarcem la petrecere. Trase cu hotărâre aer în piept. O să anunți că suntem logodiți. Că eu sunt cel cu care te vei mărita.

Când conștientiză ce îi spusese – dar și motivul pentru care i-o spunea –, se simți de parcă ar fi turnat o găleată de apă rece peste ea. Își descolăci încet brațele din jurul gâtului lui și se retrase ca să-i vadă chipul, devenit brusc sobru.

Mult prea sobru pentru un bărbat care tocmai făcuse dragoste cu femeia cu care dorea să se însoare.

Toată fericirea din sufletul ei se stinse, simțindu-i pierderea ca pe o floare căreia i se smulg petalele una câte una. Insistă totuși cu vocea șoptită și tremurată:

– Dar până acum nu ai fost de acord.

– Dar am promis că te voi proteja, iar acum asta este singura soluție pentru a salva Glenarvon. Își mută vinovat privirea. Și ți-am distrus reputația.

Se sprijini de piatră, copleșită de o senzație de dezolare.

– Ai făcut dragoste cu mine, îl corectă ea încet.

Cu fiecare bătaie chinuitoare a inimii, sufletul ei tânjea să îl audă spunându-i acele cuvinte: „Te iubesc, Annabelle. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc și vreau să fiu cu tine, atât și nimic mai mult". Pe măsură ce secundele se scurgeau fără ca el să spună nimic, ea își dădu seama că nu era nici o șansă să îl audă spunând așa ceva.

Primi cu totul alt răspuns.

– Un gentleman se însoară cu o lady atunci când îi răpește inocența, spuse el încet.

Se ținu de o stâncă, de data asta ca să nu cadă pe pământul rece. Durerea care o sfredelea cu fiecare răsuflare chinuitoare o umplu de o angoasă mizerabilă, atât de violentă încât de-abia mai respira. Cum de nu se sfărâma în bucăți de durere, chiar aici, printre celelalte ruine?

Când îl urmărise în întuneric, nu se așteptase ca el să îi propună să se căsătorească cu el, nu se așteptase decât la câteva momente alături de el. Dar asta... Oh, asta era mult mai rău! Nu voia să se însoare cu ea pentru că o iubea! Voia să se însoare cu ea doar din obligație.

– Nu... o să pleci în America, îi aminti ea cu blândețe. Nu se putea mărita cu Quinton ca apoi să stea la un ocean distanță de el. Își dorise exact asta, dar acum nu ar fi suportat. I-ai promis tatălui tău.

– I-am promis tatei că o să mă descurc în viață, că o să fie mândru de mine. O pot face și aici. Cu tine. Am nevoie de tine, Belle, acum știu. Și tu ai nevoie de mine, îi spuse el cu o privire gravă.

Își călcase mândria ca să recunoască asta! Dar nevoia nu era totuna cu dragostea.

Ea își adună ultima brumă de putere și se forță să se țină pe picioare, deși abia și le mai simțea. Reuși cumva să se miște pentru a putea respira și să îngaime:

– Oferta nu mai este valabilă.

Quinton se încruntă și o studie cu atenție.

– Poftim?

– Propunerea de căsătorie pe care ți-am făcut-o nu mai e valabilă. Își înăbuși un suspin, mulțumind umbrelor că îi ascundeau chipul și ochii înlăcrimați. Nu se mai simțise niciodată atât de singură și de neajutorată, dar în sufletul ei știa că asta trebuia să facă. Durerea pe care o simțea acum, când îl respingea, nu s-ar fi comparat nici pe departe cu o viață trăită ca soție a lui, dar fără să fie iubită. Nu o să mă mărit cu tine.

– Ba da, o să te măriți. Ochii lui o săgetară aprins. Acest mariaj ne prinde bine amândurora, Belle. Și îți rezolvă problema.

Ba nu rezolva nimic. Pentru că acum voia totul – inima lui Quinn, râsul, rânjetele, o casă și o familie cu el... dragostea lui.

Dacă nu le putea avea pe toate, atunci prefera să nu aibă nimic. O viață dominată de spectrul a ceea ce ar fi putut avea dacă el ar fi iubit-o ar fi fost insuportabilă.

– M-am hotărât. Efortul pe care îl depunea să nu plângă o făcu să tremure. Era frustrată și umilită. Plină de angoase. Nu o să mă mărit cu tine, Quinton.

– Annabelle! Numele ei răsună ca un ecou la strigătul lui Lady Ainsley și care zgudui umbrele tăcute din jurul lor.

– Annabelle, e timpul!

O dezolare întunecată îi cuprinse sufletul. Era timpul. Deja nu mai avea timp deloc.

Încercă să-și retragă mâna, dar el nu-i dădu drumul.

– Încă nu am stabilit nimic, se răsti el.

I se frânse inima. Încă nu îi spusese că o iubește. Clipi des pentru a-și opri lacrimile fierbinți.

– Ba da, am stabilit.

Se smulse iarăși, iar de data asta își eliberă degetele.

Îl lăsă în spatele ruinelor și fugi pe potecă, traversă pajiștea prin noaptea grea spre casă, unde Lady Ainsley o aștepta pe terasă.

Când o văzu pe Belle venind în grabă spre ea, ridică mâinile.

– E miezul nopții! Trebuie să faci anunțul. O luă de mâini și se uită în spatele ei. Se crispă toată, iar pe frunte îi răsări o cută de îngrijorare. Quinton unde e? Nu-i cu tine?

Belle clătină din cap dezaprobator, iar o lacrimă i se scurse pe obraz.

Lady Ainsley se posomorî.

– Dar am crezut când v-am văzut plecând de la petrecere... Am fost sigură că o să... Își coborî vocea pentru a-i șopti lui Belle

ce sperase în secret încă de când îl invitase pe Quinton la Glenarvon. Sau poate chiar cu șase ani în urmă: Că o să te ceară în căsătorie.

Durerea era de-a dreptul insuportabilă.

– Nu mă mărit cu Quinton, îngăimă ea cu buzele atât de amorțite, încât nici nu știa cum reușise să vorbească.

Ridurile vicontesei fură adâncite de o tristețe profundă.

– Nu?

– Nu m-aș potrivi niciodată cu Quinton. Se forță să zâmbească printre lacrimi, chiar dacă în disperarea ei nu și-ar fi dorit decât să primească alinare de la femeia care îi fusese ca o a doua mamă. Ne dorim lucruri diferite de la o căsnicie.

El voia să se simtă mai puțin vinovat, ea voia să fie iubită... Sau preferau să nu se căsătorească niciodată. După seara aceea, oricum li se împlinea amândurora cea de-a doua dorință.

– Mă simt bine, milady. Văzând că nu o înveselește deloc pe Lady Ainsley, Belle o sărută pe obraz și o strânse de mâini ca să-și ascundă minciuna. Sincer.

– Și ce o să faci cu Glenarvon? întrebă Lady Ainsley cu o expresie atât de îndurerată și plină de regrete, încât Belle simți un nou junghi în suflet, de data asta pentru vicontesă.

– Ce ar fi trebuit să fac de la început, răspunse ea cu vocea tremurată.

– Milady? Ferguson apăru în cadrul ușii. Era de datoria maestrului de ceremonii să respecte programul petrecerii. Este miezul nopții.

Lady Ainsley își șterse ochii cu mâna.

– Prea bine.

Se luară de braț și intrară încet în casa în care mulțimea de invitați aștepta anunțul. Inclusiv Sir Harold, care înșfăcă două pahare de șampanie de pe tava unui valet care trecu pe lângă el și traversă încăperea spre Belle cu un zâmbet radios. Habar nu avea de durerea din sufletul ei când Ferguson rugă muzicanții să se oprească din cântat.

Cu toți ochii îndreptați spre ea, Belle trase adânc aer în piept. Luase o decizie, și era cel mai bine așa. În loc să fie, în sfârșit, eliberată după agonia ultimelor săptămâni, nu simțea decât o durere absolut groaznică.

– V-am invitat pe toți în această seară pentru că... Își strânse pumnii lângă corp, își înfipse unghiile în palme. Durerea fizică îi mai domolea vârtejul din suflet. Pentru că am vrut să vă anunț

că o să mă... mărit săptămâna viitoare de ziua mea. Am vrut să vă comunic tuturor numele bărbatului pe care l-am ales să-mi fie soț. Se forță să vorbească mai departe. Și stăpân al castelului Glenarvon.

Încăperea se umplu de murmure și șoapte. Sir Harold veni lângă ea, umflându-și cu mândrie pieptul.

Belle însă se îndepărtă, nesuportând să fie lângă el când își anunța decizia. Își presă pumnul strâns pe piept, ca și cum ar fi putut împinge la propriu durerea adâncă din inimă.

– Așadar, am decis... Camera se învârtea cu totul, căldura era sufocantă, iar duhoarea fumului de lumânări era amețitoare. Alte șoapte, de data asta mai ridicate și mai nerăbdătoare. Inima îi bătea atât de tare, încât simțea că îi plesnesc timpanele. Cum de mai era în stare inima ei proastă să bată când deja se fărâmase în mii de bucăți de gheață? Am decis...

– S-a decis cu cine să se mărite, anunță tare o voce groasă din partea cealaltă a sălii aglomerate de bal.

„Quinton." Păși cu încredere înăuntru, cu hotărârea unui om resemnat cu destinul său. Cu gâtul gol, cu părul ciufulit căzut pe frunte, era imaginea perfectă a craiului căruia i se dusese vestea. Belle nu își putu controla dezolarea cutremurătoare care o cuprinse când îl privi.

– Cu mine se mărită, declară el cu o asemenea hotărâre, încât în sală se așternu o liniște deplină.

Apoi se auziră șoapte uluite, urmate de câteva aplauze și felicitări confuze. Și un țipăt de fericire din partea lui Lady Ainsley, care răsună în toată casa.

În confuzia de moment, musafirii își lungiră gâtul să se holbeze la Quinton și Belle, dar și la Sir Harold, care se făcuse roșu ca focul. Se roti pe călcâie și ieși din casă. Când ajunse pe terasă, aruncă paharele de șampanie în perete, spărgând cristalul laolaltă cu bulele.

Ochii albaștri ai lui Quinton poposiră asupra ei gata de luptă în timp ce traversă salonul spre ea.

Își feri brațul când Quinton dădu să o apuce. Se retrase de lângă el clătinând din cap.

– Am luat o decizie. Trase adânc aer în piept și anunță cât de tare și de hotărât fu în stare: Nu o să mă mărit cu nimeni.

Capitolul 11

– Aș fi preferat să-mi fi spus despre ce este vorba, zise încet Belle către Lady Ainsley, care se plimba nervoasă prin salonul de zi. În jurul lor, se așternu treptat liniștea pe măsură ce musafirii plecară, și ultima trăsură se îndepărtă de intrarea din față, petrecerea terminându-se mai repede decât ar fi trebuit după anunțul-surpriză. Aș vrea foarte mult să mă retrag.

Voia să meargă în camera ei, unde putea să se dezbrace și să se bage sub pături, unde putea plânge în liniște până o lua somnul. Voia să uite de seara aceea și să găsească o cale de a merge mai departe, fără casa și bărbatul pe care le iubea.

– De îndată ce apare Quinton, o asigură Lady Ainsley, dar vocea ei de obicei calmă răsună ușor enervată.

În tot cazul, după spectacolul pe care îl făcuse cu Quinton în sala de bal, Belle era conștientă că vicontesa avea tot dreptul să fie nervoasă. Și le ceruse amândurora să o însoțească în salonul de zi.

Asta însă nu explica de ce domnul Bartleby se afla acolo sau de ce părea la fel de neliniștit ca Lady Ainsley. Într-adevăr, fusese martor la anunț, iar ca avocat al familiei, trebuia să se ocupe de întocmirea actelor pentru cedarea proprietății bisericii. Însă motivul pentru care trebuia să o facă nu îl interesa.

În ce-l privea pe Quinton... Dumnezeule, era ultima persoană cu care voia să dea ochii!

Avusese dreptate încă de la început despre căsătorie și Glenarvon. Locul acesta era casa ei și întotdeauna îl considerase așa. Nu era însă dispusă să îl achiziționeze cu prețul încarcerării pe viață într-un mariaj alături de un bărbat care nu o iubea.

Ferguson deschise ușa, iar Quinton intră în cameră cu o expresie la fel de neliniștită ca a ei. Cu haina boțită și lavaliera pe care și-o legase la întâmplare după ce ieșise din sala de bal. De data asta, nu fu în stare nici să afișeze zâmbetul șarmant pe care îl avea de fiecare

dată când le vedea pe ea și pe Lady Ainsley, ci le salută pe amândouă scurt din cap.

– Mătușă Agatha. Privirea lui întunecată poposi asupra lui Belle. Domnișoară Greene. Când îl văzu pe avocat că se ridică în picioare, încremeni de mirare. Bartleby? Ce naiba cauți aici?

– Asta încerc și eu să aflu, bombăni Belle venind spre ei. Nici unul n-a vrut să-mi spună nimic până nu ajungeai și tu.

Prezența lui Quinn o făcea să tremure. De ce trebuia ca hoțomanul ăsta să arate atât de bine, chiar și așa, ciufulit și supărat? Și pentru ce trebuia să se uite în continuare la ea ca și cum voia să o ia în brațe și să o sărute în neștire?

– Te rog să iei loc. Lady Ainsley făcu semn din cap spre un scaun, dar rămase în picioare, frământându-și nervoasă mâinile. Probabil că vrei ceva de băut. Eu, una, bombăni ea, sigur vreau.

Belle se uită speriată la ea. Nu-i venea să creadă cât de supărată era vicontesa – simțea niște furnicături pe interiorul genunchilor, care îi spuneau că această convocare avea legătură și cu altceva, nu doar cu petrecerea din această seară.

Vicontesa gesticulă spre intrarea în cameră.

– Este o sticlă de Bowmore la masa de jocuri.

– Mulțumesc. Quinn luă sticla și un pahar, umplu paharul lui Bartleby, după care se așeză. Toți mușchii îi rămaseră însă încordați și avea spatele drept. Privirea îi alunecă spre Belle, însă nu desluși nimic pe chipul ei, așa că reveni la mătușă. Ai vrut să vorbești cu mine?

– Cu amândoi, îl corectă Lady Ainsley.

„Oh, nu!" Belle se scufundă în canapeaua așezată de partea cealaltă a măsuței pentru ceai, față în față cu Quinton, și simți cum i se strânge stomacul. Oare Lady Ainsley știa ce se petrecuse între ei în acea seară?

Vicontesa trase o gură de aer și își frământă iar palmele.

– Am constatat că situația care privește Glenarvon și viitorul lui Annabelle s-au schimbat.

„Oh, nu, nu, nu, nu!" Își lipi palma de stomac ca să nu îi vină să verse și își mută privirea la Quinn, al cărui chip rămase indescifrabil. Lady Ainsley își dăduse seama ce făcuseră – își reprimă un geamăt de groază.

– Cum s-a schimbat? întrebă calm Quinn.

Mătușa lui ezită, apoi își mută privirea la Belle, care îngheță. Ultima dată când o văzuse pe vicontesă atât de prost dispusă fusese la moartea lui Lord Ainsley. O tulbura profund să o vadă din nou în starea aceasta. Annabelle, ești sigură că nu vrei să te măriți?

– Categoric, șopti ea în timp ce Quinn se uită la ea fără să spună nimic.

Slavă Domnului că măcar de data asta ticălosul își ținea gura! Nu credea că ar fi suportat să mai aibă o discuție în contradictoriu cu el în fața mătușii lui.

– E o mare dezamăgire. Lady Ainsley se posomorî și recunoscu încet: Speram din tot sufletul să vă căsătoriți.

Lui Belle i se opri inima. La fel păți și Quinn, care tocmai își ducea paharul de whisky la gură.

– Dar de unde până unde? întrebă el calm.

Văduva scutură din cap.

– Am văzut cum vă priviți unul pe celălalt încă de când aveați 18 ani. De atunci existau scântei între voi.

Belle se feri de privirea vicontesei, dar nu își putu ascunde roșeața trădătoare care îi cotropise obrajii.

Lady Ainsley insistă:

– De ce credeai că te-am invitat aici, la Glenarvon?

– Pentru că aveai nevoie de ajutorul meu pentru a-i tria pe domnii eligibili de vânătorii de avere, ripostă el în timp ce continuă să își ducă paharul la gură. Era evident că ideea îi displăcea la fel de tare acum ca în urmă cu trei săptămâni, când îi făcuse propunerea. Pentru a-i găsi lui Belle un soț potrivit.

Vicontesa suspină, recunoscându-se înfrântă.

– Tu erai acela, dragul meu băiat.

Se înecă cu whisky-ul. Îl apucă tusea, se șterse cu dosul palmei la gură și se uită uluit la ea.

La fel ca și Belle.

Lady Ainsley zâmbea amar în sinea ei, regretând din tot sufletul că planul nu funcționase.

– De-a lungul anilor, am învățat că cel mai rapid mod de a face un bărbat să-și dorească ceva este să-i spui că nu-l poate avea. Așadar, ți-am spus că doresc să îi găsești pe cineva, sperând că îți vei da seama că de fapt vrei tu să te însori cu ea. Se uită plină de speranță la Quinton. Ai cerut-o în seara asta și sunt sigură că...

– Nu vreau să mă mărit, o întrerupse Belle cât de ferm putu, conversația fiind de-a dreptul de nesuportat – poate dacă o repeta de suficiente ori ajungea să o creadă și ea.

– Cu nimeni? insistă văduva.

– Nu, milady. Trase adânc aer în piept, refuzând să se uite în ochii lui Quinton pentru ca el să își dea seama că mințea. Doresc să rămân în compania dumitale atâta vreme cât mi-o vei permite.

– Atunci înseamnă că nu avem de ales. Lady Ainsley schimbă o privire întrebătoare cu Bartleby, care încuviință din cap și își trase lavaliera de la gât care parcă voia să îl sufoce. Mai trase o dată aer în piept. Anunțul tău din această seară schimbă cu totul datele problemei.

Era din ce în ce mai confuză. Cum adică schimba totul? Nu avea un logodnic și avea să piardă oricum Glenarvon. Anunțul nu făcuse decât să definitiveze această stare de fapt.

Pe fruntea lui Quinton apăru o cută.

– Cum adică?

– Când Lord Ainsley și-a întocmit testamentul, continuă vicontesa, a atașat această clauză cu măritișul pentru că a vrut să te protejeze, Annabelle.

– De tatăl meu, șopti ea.

Lady Ainsley ezită, pălind ușor.

– De Marcus Greene, da.

Bartleby se îndreptă în scaun, după care se aplecă spre marginea șezutului.

– Deși Lord Ainsley era păzitorul tău, în cazul în care Marcus Greene revenea vreodată în viața ta, ar fi dispus de toate drepturile pentru a-și asuma controlul asupra proprietății tale. Singura cale de a te proteja a fost ca proprietatea să devină a ta și a soțului tău.

– Da, știu.

De ce îi spuneau lucrurile acestea? Nu mai conta oricum absolut deloc.

– Dar eu și Ainsley am crezut întotdeauna că te vei mărita, că îți vei găsi perechea, zise ea ușor visătoare. În acest caz, clauza nu ar mai fi contat.

– Nu contează nici acum. Pieptul lui Belle se strânse cu un amestec de vină și pierdere. Și o mare durere. Glenarvon nu va fi oricum al meu, așa că tata nu va putea pune mâna pe el oricum.

– Nu ar putea oricum, draga mea, zise sumbru Lady Ainsley. Marcus Greene a murit.

„A murit." Amorțeala o străfulgeră prin tot corpul precum un fior. Inima îi tresări o singură dată de durere. Asta era. Trecu și clipa aceasta și se simțea exact la fel ca înainte. Nu durerea o măcina, ci lipsa ei.

Tatăl ei murise. Iar ea nu putea găsi suficientă afecțiune pentru de el în inima ei pentru a vărsa măcar o lacrimă.

– Annabelle? întrebă încet Quinn, vocea lui gravă fiind marcată de îngrijorare.

Se întoarse să se uite la el, iar îngrijorarea cu care o privea o străpunse adânc. *Asta* o făcea să-i dea lacrimile mult mai repede decât vestea morții tatălui ei.

– Sunt bine, șopti ea, prinzându-și mâinile în poală. Nu știa ce putea face cu mâinile... Își ridică privirea spre Lady Ainsley, care și le frângea în continuare pe ale ei, cuprinsă de o mare neliniște. Ești sigură că a murit?

– Lord Quinton m-a însărcinat cu găsirea tatălui tău, interveni Bartleby.

Își mută privirea spre Quinton.

– Este adevărat? De ce?

– Pentru că nu am vrut să ai și alte probleme, îi explică el cu gentilețe. Știu prin ce iad v-a făcut omul ăsta să treceți pe tine și pe mama ta și am vrut să mă asigur că va rămâne în cealaltă parte a Angliei, de unde nu îți putea face rău.

I se puse un nod în gât. Să-l ia naiba! De ce trebuia să fie atât de grijuliu și de bun? Îi era imposibil să nu îl iubească când se comporta așa.

– Am angajat pe cineva care i-a dat de urmă în Liverpool, adăugă Bartleby. Acolo s-a dus după ce a fost eliberat din închisoare și a lucrat ca hamal în port, unde a fost condamnat pentru furt și trimis înapoi în temniță. A murit întemnițat acum optsprezece luni. Înregistrările parohiei confirmă. Se întristă. Îmi pare rău, draga mea.

– Mulțumesc, murmură ea, consternată că durerea tuturor celorlalți pentru ea era mai mare decât durerea ei pentru tatăl mort. Un om care fusese în viața ei o perioadă suficientă pentru a-l disprețui.

– Domnul Bartleby m-a înștiințat de moartea lui de îndată ce a aflat. Anticipând întrebarea lui Quinn, Lady Ainsley explică: Bartleby este de ani buni avocatul familiei și știe că pentru orice problemă ce vizează siguranța lui Annabelle trebuie să mă contacteze imediat.

– Apreciez că mi-ați spus. Belle scutură din cap. Dar moartea lui nu schimbă nimic. Nu mai poate avea Glenarvon, dar nici eu nu pot.

Lady Ainsley și domnul Bartleby schimbară o privire plină de subînțeles. După aceea, vicontesa spuse încet:

– Ba poți.

– Ba nu, zise ea cât putu de hotărât, fără să îndrăznească să întâlnească privirea întunecată a lui Quinn. Doamne, Dumnezeule, de ce nu încheiau o dată pentru totdeauna acest subiect? *Nu* mă mărit.

Bartleby răspunse cu tact:

– Testamentul mai conține o parte care ar putea fi luată în considerare acum și care te numește drept moștenitoare a castelului Glenarvon fără a mai fi nevoie să te măriți.

I se puse un nod în gât și îndrăzni din nou să spere. În seara aceea, când se decisese să nu se mărite, să îl urmeze pe Quinn în umbre, fusese sigură că își pierduse căminul. Se resemnase și devenise mai îndrăzneață pentru că nu mai avea ce pierde.

Iar acum i se oferea o a doua șansă. Inima îi bătea să sară din piept și văzu doar că Quinn se tensionase și se mutase pe marginea scaunului. Întrebă încet:

– Cum?

– După cum știți, continuă avocatul, Lord Ainsley și-a lăsat moștenire toate proprietățile alienabile fiicelor sale, care să le împartă în mod echitabil între ele.

– Da, fiicelor din primul lui mariaj.

Bartleby se uită la Lady Ainsley, care șovăi, apoi dădu din cap că e de acord ca el să continue. Își drese vocea și explică mai departe:

– Moștenirea Glenarvon echivalează cu părțile pe care le-au primit și ele. Lord Ainsley a ținut foarte mult la asta. Se opri și își împinse nervos ochelarii pe nas. A vrut ca toate fiicele sale să aibă o viață bună.

Încuviință din cap, remarcând cu coada ochiului că Quinn se ridicase din scaun și venise în spatele canapelei pe care stătea ea.

– Lord Ainsley a fost un om bun. Desigur, el a...

– Inclusiv tu.

I se tăie respirația de uimire. Quinn își puse încet mâna pe umărul ei în timp ce ea pătrunse înțelesul cuvintelor lui. Nu, nu se putea. Era... *imposibil*.

Dar când își ridică privirea spre Quinn și îi văzu chipul serios, știu...

– Tatăl meu a fost Marcus Greene, îngăimă ea atât de încet încât abia se auzi și ea. Inima îi bătea nebunește, atât de tare, încât credea că o să-i sară cu totul din piept. Năucită, se întinse să acopere palma lui Quinn cu palma ei, în căutarea unei ancore care să o ajute să nu se prăbușească. Tatăl meu... nu a fost tatăl meu? Lady Ainsley se așeză lângă ea pe canapea și îi luă mâinile. Privirea întristată și îndurerată a vicontesei o bulversă, lăsând-o fără suflare și aducându-i lacrimi fierbinți în ochi.

Când simți că tot sângele i s-a scurs de pe chip și că începea să tremure, Lady Ainsley îi puse o palmă pe obraz.

– Charles North, Lord Ainsley, a fost adevăratul tău tată, Annabelle.

Simți o durere sfâșietoare. Lumea se clătina în jurul ei. Doar mâna lui Quinn de pe umărul ei era un punct de sprijin, care o strângea puternic ca să-i dea de știre că era acolo.

– Nu am vrut niciodată să te rănim, de aceea nu ți-am spus, șopti Lady Ainsley, mângâind-o ușor pe Belle pe obraz și pe păr, în timp ce cu cealaltă mână o ținea strâns de mână. Dar secretul nu mai putea fi păstrat. Trebuia să afli acum.

Belle strânse pleoapele și dădu scurt din cap.

Simți mâna lui Quinn alunecând de pe ea. Nu. Stai cu mine! Nu era însă în stare să vorbească din cauza angoasei teribile care o sfâșia pe interior. Apoi auzi vocea lui Lady Ainsley prin toată ceața dureroasă care o sufoca.

– ... când și-a pierdut prima soție, Ainsley a fost devastat. De abia se mai ridica din pat și nu mai voia să mănânce. Mama ta îi era menajeră în casa din Londra și l-a ajutat să iasă din acel impas. Au devenit foarte apropiați. Vocea vicontesei tremură, dar Belle era doar vag conștientă în durerea ei de perioada dificilă prin care trecuse aceasta. Ainsley a iubit-o pe mama ta foarte mult, dar era viconte, avea copii mici de care trebuia să aibă grijă și nu se putea căsători cu menajera.

Belle dădu iarăși scurt din cap și își strânse și mai tare pleoapele.

– Iar într-o bună zi a plecat. Fără să anunțe, fără o explicație... Ainsley a căutat-o, dar nu a mai fost de găsit. Cu toate acestea, nu a renunțat niciodată, iar aproape zece ani mai târziu, a găsit-o. Atunci a aflat că avea o fiică, pe tine. Îi luă chipul între palmele tremurânde. Mama ta a plecat pentru că și-a dat seama că era gravidă și s-a măritat cu Marcus Greene ca să nu fii copil din flori. Când Ainsley v-a găsit pe voi două, aveai opt ani. Credeai că Marcus Greene e tatăl tău, iar mama ta nu a vrut să știi adevărul.

Belle suspină încet, neputând să își oprească o lacrimă ce i se prelinse pe obraz.

– Să nu o învinovățești pe ea, draga mea. Mâinile ei moi îi mângâiară tâmplele și obrajii, ștergându-i cu tandrețe lacrimile răzlețe. A vrut doar să te protejeze, să te știe în siguranță. Dar nu uita că i-a dat voie lui Ainsley să te cunoască.

– De ziua mea, îngăimă ea cu emoție.

– Ți-a dăruit o hăinuță și pantofi noi, o păpușă frumoasă, precum cele pe care le dăruise fiicelor lui când erau mici. Făcu o pauză, marcată și ea de emoția momentului. L-a durut sufletul să vă lase acolo.

Belle era sigură că suferise. Dumnezeule! Adevărul pe care îl afla acum îi provoca o durere imensă, pe care o simțea cu fiecare răsuflare.

– Când Marcus Greene a fost arestat, Ainsley a luat toate măsurile de siguranță pentru ca tu și mama ta să aveți un loc unde să locuiți, hrană, haine, tot ce aveați nevoie. Vicontesa trase aer în piept. Apoi mama ta s-a îmbolnăvit.

– Iar eu am venit aici, șopti ea. Deschise ochii și zări ca prin ceață chipul îngrijorat al lui Lady Ainsley.

– I-a promis mamei tale pe patul de moarte că se va purta cu tine la fel ca și cu fiicele lui. Ochii îi străluceau. A fost lângă ea când și-a dat duhul. Ultimele cuvinte pe care mama ta le-a auzit au fost cât de mult a iubit-o.

Neputând să își mai înăbușe șuvoiul de lacrimi, Belle se prăbuși în brațele lui Lady Ainsley. Vicontesa o ținu cu tandrețe și îi șopti cuvinte de îmbărbătare în timp ce o ținea în brațe.

Belle nu își dădu seama cât de mult plânsese în poala lui Lady Ainsley, dar când se ridică și își șterse ultima lacrimă, Quinn se mutase

în dreptul ferestrei și se uita în gol în întuneric, cu spatele la ele și cu o palmă masându-și ceafa.

– De ce? șopti Belle, ținând-o bine pe vicontesă de mâini. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Aveai oricum o viață grea, îți pierduseși mama bolnavă de friguri și tatăl tău fusese întemnițat. Ainsley știa ce li se întâmpla copiilor ilegitimi concepuți cu persoane obișnuite când adevărata identitate a tatălui era făcută cunoscută și nu a vrut să fii rănită mai mult decât fuseseși deja. S-a gândit că era cel mai bine să rămână secret și să îți ofere cea mai bună viață. O strânse de mâini pe Belle. Amândoi am considerat că e mai bine așa.

Toți anii aceștia... nu bănuise nici măcar o dată că Lord Ainsley era altcineva decât omul bun și generos care o primise în casa lui pentru a-i face o favoare mamei ei. Dar o iubise, asta știuse întotdeauna. La fel de mult ca un tată.

– Te-am tratat așa cum le-am tratat pe fiicele lui, iar el s-a asigurat că beneficiezi de absolut orice, de la o educație bună la debutul în înalta societate din Londra. Lady Ainsley zâmbi amar. A fost întotdeauna foarte mândru de tine, mai ales când te găsea în bibliotecă, pierdută în paginile unei cărți. Erai micuța lui intelectuală și se lăuda în permanență cu fata lui deșteaptă, cu ultima limbă străină pe care o învățaseși, cu piesa de teatru sau romanul cu care îl obligai pe bietul Ferguson să o pună în scenă cu tine în grădină. Te-a iubit la fel de mult ca pe o fiică legitimă.

Belle încuviință și-și plecă capul ca să își șteargă lacrimile. Și ea îl iubise. Durerea care îi umplea acum inima nu era pentru Lord Ainsley, ci pentru ea, pentru că nu avusese niciodată șansa să îl trateze ca pe un tată.

– A vrut să te protejeze, așa că am căzut de acord să nu îți spunem niciodată. Ce rost ar fi avut? Clătină cu tristețe din cap. Dar acum, că situația s-a schimbat...

Vocea ei se stinse treptat, așa că Bartleby interveni cu blândețe:

– Acum poți primi Glenarvon ca parte a moștenirii pe care a lăsat-o fiicelor lui.

Quinn se uită peste umăr, încruntându-se furios la Bartleby.

– Spune-i și restul, îi ordonă el.

Cei doi se studiară pe îndelete, iar comunicarea tacită dintre ei aduse un val de ger în cameră. O tensiune pe care Belle nu o pricepea.

– Spune-i ce trebuie să facă pentru a o putea pretinde. Că nu își poate căpăta moștenirea decât dacă va anunța oficial că este fiica ilegitimă a lui Ainsley, zise Quinn plin de dispreț. Copilul lui din flori.

– Quinton, te rog! interveni Lady Ainsley pe un ton autoritar.

Duritatea vocii și a chipului lui ar fi putut tăia sticla. Dar când se uită la Belle, expresia lui se înmuie.

– Nu vei fi niciodată acceptată în societate. Nu te vor lăsa niciodată să uiți cine ești și de unde provii. Îți vor spune în față – mai rău, vor face absolut orice ca să te simți prost, vor răspândi istorii urâte și neadevărate despre tine, îți vor distruge și ce a mai rămas din reputație.

Se uită câteva momente în ochii lui, fiecare secundă fiind marcată de bătăile puternice ale inimii ei. Angoasa era din ce în ce mai mare, îi păsa atât de mult de ea, făcea încă o încercare de a o proteja pentru că o prevenea... Dar nu o iubea.

Schiță un zâmbet, buzele i se curbară ușor și-și semeți bărbia.

– N-au decât. Nu am avut nevoie de ei în ultimii douăzeci și cinci de ani, nu o să am nevoie de ei nici de acum încolo.

– Știi că asta înseamnă că vei fi ostracizată de societate, îți va fi foarte greu, insistă el. Ești sigură că poți face față?

– Ce-mi pasă mie de ce crede lumea despre mine? O strânse pe Lady Ainsley de mână. Voi avea Glenarvon, arendașii, muncitorii, îi voi avea pe săteni... pe toți cei pe care îi iubesc și pe toți cei care mă iubesc. Sesizase îngrijorarea care îi întunecase chipul, dar în același timp observase și licărirea de admirație din ochii lui ca safirele. Acum voi putea spune lumii că Lord Ainsley a fost tatăl meu și voi face în așa fel încât să știu că ar fi fost mândru de mine. Așa cum ar face orice fiică.

Nu își luă nici o fracțiune de secundă privirea de la ea.

– Asta-i Clopoțica pe care o știu!

Pieptul i se încălzi imediat, chiar dacă inima i se sfărâma când se gândea la noua ei perspectivă. Un viitor pe care nu îl putea avea alături de el.

– Dacă asta este decizia pe care ai luat-o, interveni Bartleby, atunci mâine la prima oră va trebui să fac cerere ca testamentul să fie redeschis la tribunal. Magistrații vor dori cu siguranță să ne chestioneze pe toți, dar cred că îți vor acorda Glenarvon, mai ales după ce le voi arăta scrisorile pe care le am în birou, în care Lord Ainsley și mama

ta recunosc că Lord Ainsley este adevăratul tău tată. Îi zâmbi. Felicitări, domnişoară Greene! Eşti noua proprietară a castelului Glenarvon.

- Mulţumesc, şopti ea. Belle se uită la Quinn. Ar fi vrut să împărtășească bucuria dulce-amară a acestui moment cu el, dar el se întorsese iar cu spatele și se uita gânditor pe fereastră. Bartleby zâmbi mândru spre Quinn. Își înfoie pieptul pe sub vestă. Mi-ai cerut să găsesc o portiță legală, Lord Quinton. Uite, exact asta am făcut!

Quinn însă nu făcu decât să mârâie ceva, foarte atent la priveliștea de afară, deşi nu putea vedea absolut nimic altceva în afară de bezna coborâtă peste peisajul rural.

Lady Ainsley se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Belle după ea.

- Cred că am face bine să mergem în camera ta acum. Îi puse mâna precum o mamă pe obraz şi îi zâmbi încurajator. A fost o seară lungă. Sunt sigură că ţi-ar prinde bine să te odihneşti. Şi ştiu că, deşi nu ţi-aş putea înlocui niciodată mama - făcu o pauză, iar ochii îi lăcrimară -, sper că încă mai ţii la mine ca o fiică.

Neîndrăznind să vorbească de frică să nu izbucnească în plâns, Belle o strânse cu drag în brațe pe Lady Ainsley. Apoi vicontesa o luă de mijloc şi o conduse afară din cameră.

Belle se întoarse preț de o clipă și îl văzu pe Quinn întorcându-se de la fereastră și bătându-l pe Bartleby pe spate.

- Bartleby, poate mai poţi sta puţin. Am o propunere pentru tine... Vocea profundă a lui Quinn se stinse când Belle ieşi pe coridor la braț cu văduva.

Capitolul 12

Belle se așeză pe locul de la fereastră din dormitorul ei, își sprijini fruntea de sticla rece și se uită în noapte, fără să vadă nimic dincolo de geam. Adevărul era că nici nu se uita. Era prea absorbită de gânduri, se frământă și se chinui până când nu mai știu ce să înțeleagă. Sau să simtă.

Izolarea în propria cameră nu îi aducea liniștea de care avea nevoie, mai ales că Lady Ainsley venise deja de două ori să verifice ce face și îi trimisese servitoarea să îi aducă o cană de lapte cald ca să adoarmă mai repede. Să adoarmă? O bufni râsul. Ce absurd! Nu putea să adoarmă deloc în seara asta. Nu putea adormi când știa că adevăratul ei tată fusese Lord Ainsley și că Glenarvon era al ei pentru totdeauna.

Și, cu siguranță, nu putea dormi când mintea îi era tulburată de Quinton, când retrăia atât de nebunesc fiecare moment în care făcuse dragoste cu ea.

Nu. Nu făcuse dragoste.

Strânse ochii în fața durerii mistuitoare care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la amestecul acela special de trupuri și suflete. Probabil că ea făcuse dragoste cu el, dar ce simțise el pentru ea nu avusese nici o legătură cu dragostea.

Iar într-un final, când o ceruse în căsătorie, nu avusese de ales și trebuise să îl refuze – oh, ce chin! Știa însă că o astfel de căsnicie ar fi fost iadul pe pământ, așa că nu avea de gând să se pună într-o asemenea postură. Indiferent cât de nobile erau intențiile lui Quinn sau cât de tare ar fi vrut să-i devină soție.

Cineva bătu cu sfială în ușă, iar ea își dădu peste cap ochii înroșiți de plâns. Ce mai era? De ce nu o lăsau cu toții în pace să își plângă de milă?

Ciocănitul se repetă. Îngrozită că era o altă vizită a lui Lady Ainsley sau o altă cană cu lapte cald, pe care nici măcar nu voia să îl bea, deschise ușa.

Și suspină.

– Quinton.

El își sprijini umărul de pragul ușii și îi zâmbi. Preț de o clipă, nici nu îi veni să creadă că nu era doar o plăsmuire a imaginației, dar știa că era cât se poate de real. Doar adevăratul Quinton era în stare să îi stârnească asemenea senzații de confuzie și dor, o luptă în interiorul ei care nu o lăsă să înțeleagă ce trebuia să facă: să i se arunce în brațe sau să-l strângă de gât. O clipă, nici nu-i păsă măcar care dintre variante era mai probabilă atâta vreme cât își putea pune mâinile pe el.

– Invită-mă înăuntru, murmură el cu blândețe. Vocea lui adâncă i se răsuci pe șira spinării și îi făcu pielea de găină pe brațele goale.

Trase adânc aer în piept, rămase fermă și se rugă ca el să nu observe cât de tare o făcea să tremure.

– Nu se cuvine.

O studie cu o privire dogoritoare, care îi spunea limpede cât de puțin îi păsa lui de ce se cuvenea sau nu. Privirea aceea era un șuvoi de amintiri ale tuturor sărutărilor care îi tăiaseră respirația, ale fiecărei atingeri minunate, iar îndrăzneala lui o înfioră.

Ca și cum ar fi știut ce dorințe nedeslușite trezise în trupul ei, își arcui colțul gurii amuzat.

– Nu mai poate omul să-și viziteze logodnica?

– Nu sunt logodnica ta. Se forță să vorbească pe un ton jucăuș, deși în suflet avea un mare gol. Nu ai auzit? Acum sunt moștenitoare. Nu mai trebuie să te însori cu mine ca să salvez Glenarvon.

Respiră adânc ca să se liniștească, dorindu-și să-l atingă, să-și treacă degetele prin părul lui ciufulit din care îi căzuse o șuviță aurie pe frunte. Dar nu era atât de naivă încât să își închipuie că aveau să se oprească după o atingere atât de inofensivă, așa că își ascunse mâinile trădătoare la spate.

Îi surprinse privirea și murmură:

– Dar dacă aș vrea să mă însor oricum cu tine?

I se tăie respirația, gâtul și nasul înțepând-o de emoție. Șopti pe nerăsuflate:

– Dar nu vrei.

– Ba vreau. Lasă-mă să intru și o să-ți demonstrez. Rosti cuvintele acestea mieroase atât de lacom, încât o făcu să se înroșească brusc,

iar ochii lui sclipiră când îi sesizară reacția. Și oricum vreau să-ți dau cadoul de ziua ta.

În piept i se puse un nod dulce-amar pentru că îi păsa suficient de mult de ea încât să-i aducă un cadou, să vină în dormitorul ei... dar nu suficient cât să o iubească.

– Nu vreau să fii văzut aici.

Ridică provocator o sprânceană.

– Atunci poftește-mă înăuntru.

Își mușcă buza și șovăi. Ar fi trebuit să-l refuze, să-l facă să plece, dar ar fi pierdut și ultima șansă de a fi singură cu el, să fie ținută în brațele lui protectoare.

– Te rog, Belle, zise el cu onestitate. Aș vrea tare mult să intru și să stăm de vorbă.

– Să stăm de vorbă? întrebă ea neîncrezătoare.

– Poate și altceva. Zâmbetul lui înflori într-un surâs pervers. Dar nu o să aflăm niciodată dacă nu mă lași să intru.

O voce din capul ei îi striga să aibă grijă, dar tot nu îi putea domoli dorința puternică pe care o simțea pentru el. Neputând să își refuze fericirea de a fi cu el, se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. Închise tăcută ușa, apoi se opri să respire adânc înainte de a încuia.

Quinn lăsă tolba pe care o adusese pe scaunul de citit și se întoarse cu fața spre ea. Privirea lui arzătoare alunecă languros peste ea, de la șuvițele dezordonate până la degetele de la picioare și înapoi, iar oriunde îi poposea privirea pielea ei lua foc. Pasiunea de acum familiară se amplifică, respirația i se acceleră și începu să respire sacadat. Trupul ei știa deja ce era capabil să îi facă și tânjea din nou după acele senzații. La fel de bine știa că doar Quinton era în stare să o facă să simtă asemenea plăceri, o asemenea libertate și bucurie.

– Nu ar trebui să fii aici, protestă ea cu jumătate de gură, neputând să își mascheze tremurul excitat al vocii.

– Ești frumoasă. Ochii lui străluciră în focul șemineului.

Încercă să facă abstracție de remarca lui și trase cu putere aer în piept ca să se calmeze.

– Nu e normal să fim singuri.

– *Foarte* frumoasă.

Exasperată, își lăsă umerii să cadă în fața acestei tentative de a-i alunga frustrările.

– Quinton...

Veni încet spre ea, apoi o apucă de bărbie și îi înclină chipul ca să o sărute cu tandrețe pe buze. Belle închise ochii, copleșită de apropierea lui, de masculinitatea lui care îi umplea simțurile.

Se mută mai aproape de el. Căldura trupului lui dur lângă trupul ei moale îi produse furnicături pe fiecare centimetru de piele unde o atingea, iar buzele lui o sărutară atât de pasional, încât deja își dorea mai mult. Spațiul acela secret dintre picioarele ei tânjea după el, simțea nevoia pe care doar el i-o putea satisface. Nu putea pricepe nici în ruptul capului cum tocmai Quinton Carlisle îi stârnea această dorință disperată. Era limpede însă că doar el o putea face.

Nu o iubea, dar o dorea. Iar în seara aceea, în singura lor noapte împreună, trebuia să-i fie de ajuns.

Gura lui se desprinse de a ei pentru a o săruta ușor de la maxilar până la ureche, apoi în jos pe claviculă, unde gâtul se curba spre umăr. Își plimbă mâna pe decolteul cămășii ei de noapte, mângâind-o ușor peste sâni.

– Ești foarte frumoasă în seara asta, Annabelle, murmură el.

În opinia ei, era o minciună. Se înroși în obraji fiindcă fusese surprinsă îmbrăcată cu o cămașă de noapte veche, care o acoperea într-o pânză albă de bumbac de la încheieturile mâinilor până la glezne.

– Nu sunt deloc în cârpa asta.

Și cu siguranță nu era frumoasă cu nasul și ochii înroșiți de plâns.

– Eu zic că arăți delicios, murmură el în timp ce îi desfăcu panglica de la decolteu și îi lăsă cămașa desfăcută pe umeri.

Râse la auzul acelei lingușeli și își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Nu sunt delicioasă. Se jucă ațâțător cu părul de la ceafa lui, din ce în ce mai excitată. Se simțea feminină și ușoară, întru câtva dornică să facă gesturi nebunești, așa că îl tachină. Budincile sunt delicioase, nu femeile. Se prefăcu insultată și arcui mustrător o sprânceană. Ce sunt eu, prăjitură?

– Cea mai bună prăjitură, murmură el. O sărută delicat, dar posesiv în valea dintre sâni, iar ea vibră cu gândul la ce avea să urmeze.

– Cu căpșune și frișcă? Se arcui spre el, invitându-i gura să se înfrupte din corpul ei. Latura ei desfrânată își dorea să îl tachineze

până își pierdea controlul, să îl facă să o dorească la fel de mult cum îl dorea și ea. Roz și suculentă, dulce la gust...

Imaginea invocată de ea îl făcu să geamă, și mâinile începură să îi cutreiere în voie peste tot, mângâindu-i curbele nevăzute de sub bumbacul umflat.

– Mă omori, Belle!

Râse pervers.

– Și atât de multă glazură cu unt, spuse ea cu respirația întretăiată în timp ce o strângea de posterior prin țesătură, care de-abia așteaptă să fie linsă...

Îi captură gura, transformându-i descrierea ispititoare de pe buze într-un geamăt înfundat. Îl sărută și ea cu aceeași pasiune de nestăvilit, îi răvăși părul mătăsos în pumni în timp ce simți în mod implacabil pulsația dintre picioare.

– Vreau să te gust centimetru cu centimetru, Belle, murmură el lângă gura ei, fără să se oprească din sărutat. Vreau să te devorez.

O apucă de mânecile cămășii de noapte și trase brusc, îndepărtându-i cu pricepere țesătura de pe corp dintr-o singură mișcare, după care o lăsă să cadă pe podea în jurul picioarelor ei goale.

Belle icni. Era dezbrăcată! Goală pușcă și desculță în fața lui. Se făcu roșie ca focul.

El se dădu un pas în spate ca să o admire, iar ea îi simți privirea fixă și fierbinte încingându-i sânii, apoi abdomenul, până la cârlionții dintre picioare. Chipul lui era răvășit de dorință pură. Brusc, nu mai simți nici o dorință să îl tachineze. Privirea lui îi spunea că avea de gând să se țină de cuvânt – voia să o devoreze.

Și ea își dorea același lucru.

Murmură cu vocea înecată:

– Da, Quinton.

O luă în brațe și o duse în partea cealaltă a camerei ca să o așeze pe pat. Își scoase apoi repede cămașa și pantalonii, iar între timp Belle îl privi cu nerușinare. Era prima dată când îl vedea fără haine, iar imaginea lui o năucea. Ochii îi alunecară peste mușchii duri ai pieptului și peste musculatura de pe abdomen, apoi cu neobrăzare asupra mădularului lui, deja rigid și gros de dorință.

I se tăie răsuflarea.

Era absolut magnific, auriu tot în lumina șemineului, cu mușchi lungi și viguroși la mâini și la picioare, cu ochii albaștri care o priveau atât de intens încât o făceau să tremure.

Când simți căldura degetelor lui pe gleznă și apoi în sus pe piciorul gol până pe curbura șoldului, îi scăpă un scâncet neajutorat de dorință. Ce femeie depravată trebuia să fie pentru că stătea așa, întinsă goală pe pat, și îl lăsa să-și plimbe mâinile pe ea, să o atingă și să o exploreze după bunul lui plac!

Dar, dacă asta însemna să fie depravată, nu avea nici un regret. Nu avea de gând să se rușineze vreodată din cauza plăcerilor pe care Quinn i le aducea.

El îngenunche lângă pat și își puse palmele pe coapsele ei.

- Annabelle... te rog...

Știind ce dorea, își desfăcu picioarele pentru a întâmpina cu bucurie această nouă intimitate între ei. Nu îi era rușine că stătea așa în fața lui, când îl auzea șoptindu-i cât de frumoasă era, când îi simțea fierbințeala buzelor puternice cu care o săruta delicat și cu tandrețe chiar acolo. Era Quinn, îl iubea – nu îl iubise dintotdeauna?

Încet și blajin, buzele lui o dezmierdară cu săruturi lente care nu o stârneau neapărat, ci mai degrabă o alinau și o relaxau, iar cu un suspin mulțumit, întinse mâna să-și treacă degetele prin părul lui. Cum era posibil ca același bărbat să fie atât de pasional, încât să-i smulgă țipete de plăcere mai devreme, iar acum să fie atât de tandru, încât îi transmitea o căldură calmantă care radia din toată ființa ei?

Dar sărutările delicate deveniră mai apăsate, iar gura lui fu mult mai insistentă. La un moment dat, linse apăsat...

- Quinton! icni ea, contorsionându-se sub gura lui.

- Șșșt! O mângâie cu amândouă mâinile pe interiorul coapselor pentru a o face să stea nemișcată, ca și cum ar fi mângâiat o pisică. Fiecare cuvânt îi adie aer fierbinte peste miezul umed. Ești atât de delicioasă, Belle... Lasă-mă să gust din tine.

Trase adânc aer în piept, apoi scoase un suspin lung. Închise ochii și se predă senzației decadente create de gura lui, atingerilor minunat de intime ale limbii care se afunda în ea, sunetelor delicate ale buzelor lui savurându-i cel mai ascuns loc. Dorința zburdalnică din ea începu din nou să crească, pulsând cu o asemenea nerușinare în

gura lui, încât era sigură că și el îi putea simți pulsul dorinței pe buze și îi putea gusta dorința de a i se abandona.

– Quinn! Numele lui răsună ca un scâncet tânguitor și începu să vibreze toată.

– Știu, iubito... O mai sărută o dată prelung pe inima fierbinte, apoi se prelinse în sus pe trupul ei, lăsându-i o dâră de sărutări umede până pe gât.

Urcat peste ea cu trupul lui masiv, întinse o mână între coapsele ei și o desfăcu încet cu degetele. Ca și cum i-ar fi înțeles dorința nouă inexplicabilă, mult mai intensă decât nevoia fizică de eliberare, își strecură încet bărbăția în ea, împingându-se ușor în ea până când își lipi șoldurile de ale ei.

– Mai încet de data asta, murmură lângă tâmpla ei și începu să se miște cu tandrețe în ea. Vreau să te savurez.

Pieptul lui dur se frecă de sânii ei cât alunecă înainte și înapoi peste ea, penetrând-o încet și retrăgându-se înnebunitor. Nu se mai repezi să se implânte ca înainte, renunțase la nevoia disperată de a o poseda – de data asta, era tandru și afectuos. Nu se mai simțise niciodată atât de feminină și de puternică, atât de transpusă. Și i-o datora lui Quinn.

Dacă mai avusese vreo îndoială că îl iubea, momentul acela o risipi.

Murmurându-i numele, continuă în același ritm blând. Ea se agăță de el de fiecare dată când el își roti ușor șoldurile pe ea înainte de a se retrage, frecându-se înnebunitor de sexul ei și pulsându-i o durere plăcută cât mai sus. Cu fiecare mișcare în ea, o însemna ca fiind a lui, iar ea își aruncă capul pe spate fericită că trupul ei se bucură din plin de el, completând-o perfect. Se arcui sub el și își legănă șoldurile, astfel încât să îl atragă cât mai adânc în ea. Dacă ar fi putut, l-ar fi lăsat să i se strecoare pe sub piele, să îi inunde sufletul cu esența lui.

Își înfipse palmele în umerii lui când simți primele flăcări aprinzându-se, iar durerea pulsantă i se scurse până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Preț de o clipă disperată, se împotrivi să ajungă pe culmea extazului, știind că seara aceasta era ultima dată când putea fi cu el, pentru că voia să prelungească momentul cât mai mult. Îi fu însă imposibil să se controleze, așa că cedă.

Punctul culminant nu veni precum un val de plăcere fierbinte, ci ca o manta caldă, care îi înfășură întâi degetele de la picioare, apoi i

se urcă pe trup, înfășurând-o toată. De data asta, orgasmul nu îi mai smulse un țipăt de pasiune, ci suspinul binecuvântat al iubirii.

–Annabelle, șopti el și își rezemă fruntea de umărul ei gol, după care își dădu drumul în ea.

Confruntat cu această nouă senzație, trupul ei se cutremură imediat de o plăcere și mai intensă. De data asta, nu mai folosise teaca aceea protectoare care să îi separe și avusese dreptate – era mult mai plăcut să facă dragoste așa, fără nici un fel de barieră între ei.

Doar atunci își dădu seama că îi șoptea numele întruna. Nu se putea abține. Știa că nu avea să se mai simtă niciodată atât de completă și perfectă ca atunci când Quinn o ținuse în brațe.

Quinton se aplecă să o sărute pe spate pe Belle, care stătea întinsă pe burtă în pat, epuizată și relaxată după partida de sex. Buzele lui se curbară pe pielea ei caldă și nu se putu abține să nu chicotească de fericire că se afla acolo cu Annabelle.

Nu avusese de gând să o posede așa, fără să folosească ultimul prezervativ pe care-l mai avea la el. Dar surprinzătoarea iubitoare de cărți îl excitase până în punctul în care nu mai contase decât să fie în ea. Era un risc pe care nu ar fi trebuit să și-l asume, dar pur și simplu nu se putuse abține. Mai ales că avea de gând să se însoare cu ea.

Nu mai avea absolut nici o îndoială. Aici era locul lui, alături de Annabelle. Dacă mai existase vreun dubiu, după această a doua întâlnire intimă, nu mai avea nici unul. Avusese dreptate încă de la început în ce o privea – nu exista bărbat care să i se ofere și apoi să o părăsească.

Ea roti capul să se uite la el cu obrazul sprijinit de brațele încrucișate și părul de culoarea caramelului revărsat peste umeri. Pe buze îi juca un surâs satisfăcut.

I se strânse inima când se uită la ea. Cerule, sigur se putea obișnui cu astfel de nopți! Iar după ce aveau să se căsătorească, nu ar mai fi avut motive să nu se bucure de ele.

Îi plimbă un deget peste gură ca să o facă să zâmbească. Când ea își petrecu buzele peste deget și îl supse sugestiv, senzația îl penetră direct până în vârful mădularului. Gemu încet.

– Dacă mai faci așa, iar te așez pe spate, o avertiză trăgându-și mâna.

Privirea ei sclipi pervers.

– Ce-i asta, un avertisment sau o promisiune?

– Desfrânato, o certă el. Îi zâmbi însă larg, neputând să reziste fericirii ei molipsitoare din acea seară. Avea tot dreptul să fie fericită. Glenarvon era în afara oricărui pericol, iar acum știa că vicontele o iubise ca pe o fiică adevărată.

Singura chestiune rămasă nerezolvată era problema mariajului.

Nu mai era nevoie să se căsătorească, dar el intenționa cât se poate de serios să se însoare cu ea. Noile condiții prevăzute în testament nu aveau absolut nici o influență asupra lui. Erau făcuți unul pentru celălalt; seara aceea i-o demonstrase, iar ea avea acum, mai mult ca niciodată, nevoie de el. Nu avea să-i fie ușor după ce urma să recunoască oficial că este fiica ilegitimă a lui Ainsley. Nici să administreze proprietatea. O putea ajuta cu ambele probleme, în timp ce avea să îl ajute să devină bărbatul pe care și-l dorea. Prosper, muncitor, devotat familiei și satului... genul de om de care tatăl lui ar fi fost mândru.

Dar mai întâi trebuia să o convingă. Iar dacă asta presupunea să facă dragoste cu ea în mod repetat, atunci era mai mult decât dispus să se sacrifice până în pânzele albe.

– Știi, comentă ea cu o voce răgușită în timp ce se mută în brațele lui, oferindu-i fără să vrea o priveliște perfectă asupra sânilor plini și a cârlionților dintre coapse, dacă aș fi știut că e așa de distractiv să stau dezbrăcată cu tine, cred că m-aș fi dezbrăcat sub bolta de trandafiri de la St James acum șase ani.

Râse și își frecă fața de umărul ei, nevrând să-i strice dispoziția spunându-i că, dacă era să dea crezare zvonurilor, multe alte cupluri făcuseră exact acest lucru sub aceeași boltă. Firește, bârfele acelea erau înflorite cu povestiri îndoielnice despre curele și baionete, așa că nu prea băga mâna în foc pentru ele. Oricum, dacă ea ar fi vrut să încerce, cu siguranță ar fi lăsat-o.

Gemând încet, se aplecă și o sărută, stârnindu-i noi senzații de excitație până o simți că tremură. Zâmbi lângă buzele ei. Focul din ea pe care îi plăcea atât de mult să îl ațâțe îi aparținea lui și numai lui și avea de gând să nu îl lase niciodată să se stingă.

Îi luă chipul în palme. Stătea cu ochii închiși, avea buzele roșii și ude de sărutările lui și nu arătase niciodată atât de ispititoare. Își înclină capul spre el, invitându-l să o sărute iar, iar el avu nevoie de toată stăpânirea pentru a se abține. Și să nu facă și altceva.

– Ești gata să-ți primești cadoul de ziua ta? o întrebă el, mângâind-o pe obraz.

Dacă nu făcea ceva să le distragă atenția amândurora, în scurt timp ajungea iar între coapsele ei, înainte ca ea să apuce măcar să-i șoptească numele. Deși tentația era extraordinar de mare, știa că de dimineață ea ar fi avut dureri. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o rănească într-un fel sau altul.

Deschise brusc ochii și își ridică contrariată privirea spre el.

– Ce să primesc?

Râse și o sărută pe vârful nasului.

– Credeai că ăsta a *fost* cadoul, să fac dragoste cu tine?

– Sigur că nu. Mărturisi apoi într-o șoaptă rostită pe nerăsuflate, fixându-l seducător printre genele coborâte. Dar a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

Își ascunse rânjetul de mulțumire și se aplecă să o sărute pe umăr. Comentariul ei îl făcu să se simtă mult mai mândru decât merita. Dar îi făcuse plăcere. O enormă plăcere.

Ca să nu riște să se lase atras din nou de ea, se ridică și se duse să-și ia tolba. Scoase un săculeț de catifea albastră legat cu un șnur cu ciucuri aurii. Îi dădu săculețul, apoi se trânti în pat și se sprijini într-un cot.

– Hai, deschide-l! Se aplecă să o sărute pe coapsa goală, în timp ce ea se uita fix la săculețul greu din catifea din mâna ei. *Desfă-l!*

Belle îi aruncă o privire suspicioasă în timp ce desfăcu șnurul de aur cu grijă, lărgi gura săculețului...

Și rămase cu gura căscată. Făcu ochii din ce în ce mai mari, pe măsură ce scoase încet șiragul de peste un metru de perle albe persane, suficient de lung cât să și-l poată petrece de trei ori în jurul gâtului. Perlele străbunicii lui!

Mama lui i le dăruise când își luase rămas-bun de la ea în urmă cu o lună, la Chestnut Hill, drept amintire, ca să-i aducă aminte cine era, dar și de importanța familiei, chiar dacă avea să fie la jumătate de lume distanță. Își trimisese toate bunurile personale la Liverpool cu diligența de transport, dar pe acestea le păstrase cu el. În acel moment, se gândise doar să nu-i fie furate. Acum însă știa de ce. Soarta însăși îl făcuse să le păstreze. Trebuiau să fie ale lui Belle.

– Vai, Quinton, îngăimă ea, uluită. E... e...
Îi zâmbi cu largheţe. Şi când era uimită era frumoasă.
– Îţi plac?
Lăsată fără cuvinte, dădu din cap şi îşi înfăşură şiragul de perle pe palmă şi pe braţ, albul luminos scoţându-i minunat în evidenţă pielea palidă. Ochii ei străluciră uitându-se la ele, iar genele i se umeziră de lacrimi.
I se înmuie inima. Doamne, Dumnezeule, nu se aşteptase să o facă să plângă!
– Mama întotdeauna zicea că o lady trebuie să primească perle, îi explică el încet.
Arcui neîncrezătoare o sprânceană, dar nu îşi putu dezlipi privirea de la şirag, pe care îl lăsă apoi să i se scurgă printre degete în palme. Şopti cu vocea sugrumată:
– Aceeaşi lady care refuză să se mărite cu tine?
– Mama nu a dat nici un nume, răspunse el cu o faţă impenetrabilă, deşi răspunsul ei îl lovise dur.
Îl refuzase şi înainte, dar avea de gând să o facă să se răzgândească. Începând din acel moment. Se ridică şi o sărută atât de delicat şi de tandru, încât o făcu să suspine încet.
– Le meriţi, Annabelle, şopti el în timp ce îi ciugulea uşor buza de jos. Şi o să mai primeşti multe, multe cadouri ca ăsta.
Umerii îi căzură, clătină din cap şi se retrase. O expresie tristă îi întunecă chipul.
– E prea mult, şopti ea. Nu pot să le primesc.
– Ba sigur că poţi. Se ridică şi îi luă şiragul din mână ca să i-l pună la gât, după care îl înfăşură de două ori. Voia să o facă să înţeleagă faptul că perlele erau ale ele. Iar locul ei era alături de el. Şi o să le primeşti.
– Nu, Quinton. Începu să clipească des, dădu cu hotărâre din cap şi îngăimă: Serios, nu le pot accepta – nu o s-o fac. Ai nevoie de bani pentru America.
– Poţi să le accepţi, pentru că nu le-am cumpărat, îi explică el calm.
Îi stăteau foarte bine la gât, străluceau în contrast cu pielea ei.
– Sunt o amintire de familie.
Avu mustrări de conştiinţă şi mai mari.
– Încă un motiv pentru a nu...

– Și trebuie să rămână în familia Carlisle.

Afirmația aceasta fermă care însemna că vrea să se însoare cu ea îi tăie răsuflarea, iar ea se uită la el cu ochii mari și înlăcrimați.

Dumnezeule, Quinn spera că erau lacrimi de fericire!

– Acum sunt ale tale, Annabelle, insistă el hotărât. Într-o bună zi, le vei dărui la rândul tău fiului nostru, care le va dărui femeii cu care se va căsători.

„Fiul nostru." Nu fusese pregătit sufletește pentru fiorul care îi electriză venele când rostise aceste cuvinte, dar fusese cât se poate de serios. Așa trebuia să decurgă căsnicia potrivită.

– Dar tu o să pleci în America, șopti ea cu buzele tremurânde.

– Ba stau aici, îi spuse el serios. Dumnezeule, cum să-i treacă prin cap să o părăsească acum? Viitorul meu e aici, în ținutul de la graniță. Cu tine.

Seara aceea îi deschisese ochii. Putea deveni un om de succes acolo, unde i-ar fi fost greu și complicat să dovedească ce poate, unde se putea transforma într-un om mai bun. Ținutul de la graniță nu avea solul bogat pe care și-l dorise pentru a pune bazele viitorului său, dar oferta pe care i-o făcuse în această seară lui Bartleby pentru achiziționarea moșiei Kinnybroch era un început cât se poate de promițător. Iar în urma mariajului cu Annabelle, avea să devină partener cu drepturi egale. Noua proprietate lărgită avea să fie a *lor*, o proprietate extinsă pe care să o administreze împreună, unde își puteau începe viețile și crește familia. Aici putea demonstra cine este, departe de umbra lui Trent, și își putea face tatăl mândru, așa cum își dorise. Aici, unde era nevoie de el.

– Nu vreau să renunți la visul tău american, protestă ea cu răsuflarea tăiată. Știu cât de important este pentru tine și nu ți-aș cere niciodată asta.

– Nu ai nici un amestec. Decizia am luat-o eu, o asigură el. Cu un oarece ajutor din partea lui Robert. Ai nevoie de mine, Annabelle. Se întinse peste ea și o coborî pe spate pe saltea cu un sărut apăsat și lacom. Încă nu ți-ai dat seama?

– Quinton.

Numele lui era un apel fierbinte la milă, dar nu avea de gând să i-o acorde. Doar când avea să-i stea alături în biserică pentru a-și lega viața de el, atunci, da.

– Stau cu tine. Îi supse încet buza de jos, iar gustul ei dulce îl făcu să geamă, aroma aceea delicioasă a sălbăticiei din nord, de iarbă-neagră, munți și cer... Și vreau să primești aceste perle, care sunt la fel de speciale și prețioase ca tine. Și, în afară de asta, murmură el și o sărută pe gât, în locul în care se intersectau cele două rânduri de perle, îți stau foarte bine.

De fapt, splendid. Primul șir de perle atârna deasupra sânilor ei goi, flirtând seducător cu sfârcurile întunecate, în timp ce al doilea îi atingea abdomenul. Imaginea erotică îl excită iar.

– O să le păstrezi, insistă și își mută buzele pe gâtul ei ca să sugă perlele lipite de pielea ei delicată. Și o să le porți în ziua în care ne căsătorim. Ai înțeles?

Clătină din cap dezaprobator.

– Nu pot să...

– Annabelle.

Îi rostise numele ca pe un avertisment prin care o anunța că nu mai voia să discute în contradictoriu pe această temă. Altfel, o putea lega cu ele până ce o convingea să se răzgândească... Deși, se gândi el în timp ce frecă perlele netede în sus și jos peste sfârcuri, privind cu nerușinare cum se întăresc, nu era o idee așa de rea să o lege oricum.

– Nu le pot accepta, Quinton, îngăimă ea cu vocea sugrumată. Și nu mă voi mărita cu tine.

– Ba da, o contrazise el cu blândețe.

Mariajul reprezenta viitorul potrivit pentru amândoi, visurile amândurora puteau deveni realitate. Mai mult, ea avea nevoie de el și, cu siguranță, el de ea.

– Ba nu.

– De ce nu? o mustră el cu blândețe în timp ce îi urmări cu gura șiragul peste sâni, ca apoi să îi scalde sfârcurile cu limba.

Indiferent de motivele ei, el voia să îi demonstreze că se înșela...

– Pentru că te iubesc, șopti ea, iar sunetul îndurerat îl spintecă precum o sabie.

Belle își ținu respirația, iar Quinn încremeni cu gura încă lipită de a ei, așteptând un răspuns din partea lui. Inima îi bătea cu brutalitate, măsurând fiecare secundă de tăcere, iar fiecare moment care

trecu o întristă mai mult decât orice altceva. Pentru că știa care era adevărul crud.

Cu toate cuvintele lui mieroase și zâmbetele fermecătoare, cu toate insistențele de a se mărita cu el, tot nu o iubea.

În clipa în care nu îi mai suportă tăcerea, se strecură de lângă el și se dădu jos din pat. Din fericire, o lăsă să plece, dar o fixă cu o privire contrariată și fierbinte cât timp își adună cămașa de noapte de pe jos și apoi și-o trase pe cap. Cu degetele tremurânde, legă panglica de la gât într-un nod încâlcit.

Strânse ochii cât putu de tare ca să nu îi mai vadă expresia de uluire totală de pe frumosul lui chip și își apăsă palma pe piept, unde inima ei neghioabă continua să bată. Prostuța nu știa că era sfărâmată? Ironia situației o ardea pe interior. În urmă cu trei săptămâni, își dorise cu disperare să se mărite cu el; acum nu suporta nici gândul de a fi soția pe care nu o iubea.

Trase adânc aer în piept, străduindu-se să își controleze durerea care îi mocnea în piept.

– Vrei să știi de ce te-am urmărit în grădină în timpul petrecerii? Pentru că deja mă hotărâsem să nu mă mărit. Seara asta a fost singura dată când am făcut dragoste cu un bărbat, zise ea încet. Îi era mult mai ușor decât crezuse să apeleze la această sinceritate brutală, dar asta nu însemna că inima nu îi sângera. Și pentru că am vrut să fiu cu tine.

Se uită la ea, uluit de această mărturisire.

– Belle, eu...

– A fost minunat, Quinton. Tu ai fost minunat. Dar nu m-am așteptat nici pe departe să vrei să te însori cu mine din cauza asta. Nici atunci, nici acum. Strânse tare pleoapele, nesuportând să-i mai vadă expresia de uluire. Până la urmă, ai avut dreptate în privința mea. Nu mă pot convinge să mă mărit cu cineva care nu mă iubește. Clătină din cap și se forță să zâmbească, dar nu făcu decât să se întristeze și mai tare. Și nu pot nici acum, reuși ea să îngaime.

Ani de căsătorie cu el, o viață în care să trăiască împreună, să îl iubească, chiar să îi poarte copiii. Dumnezeule! Un alt fel de iad în comparație cu cel suferit de mama ei, dar tot îngrozitor. Cum să își dedice viața și sufletul unui bărbat care nu o iubea la rândul lui, cum să fie atât de aproape de dragostea lui încât să i-o simtă și să i-o guste, dar să nu aibă parte de ea niciodată... Cum să poată îndura așa ceva?

El se dădu jos din pat și veni spre ea.

-Avem nevoie unul de celălalt, Annabelle. Ca parteneri pentru această proprietate, ca prieteni, ca iubiți... Vreau toate aceste lucruri cu tine și de la tine. Ești frumoasă, inteligentă și mă faci să mă bucur de viață. Cum să nu te vreau de soție?

Ea suspină. La naiba, îi spunea lucruri așa minunate! La naiba, o lua în brațe, o trăgea aproape de el... Oh, nu era bine, nu era bine deloc! O grămadă de cuvinte dulci și atingeri tandre, dar tot nu îi spusese că o iubește. Iar în adâncul inimii, știa că nu o va iubi niciodată.

-Quinton... I se puse un nod în gât când el își plimbă buzele pe umărul ei și închise ochii, neputând să suporte tandrețea cumplită a sărutului lui.

-Țin la tine, Annabelle. Și vreau să te fac fericită. O sărută cu gingășie și murmură lângă gura ei: Avem nevoie unul de celălalt, și asta e de ajuns. La ce-i bună dragostea? Aduce doar probleme.

-De exemplu, creează un parteneriat adevărat, șopti ea.

Ceva de care părinții ei nu avuseseră parte.

-O să avem un astfel de parteneriat. Trase aer în piept și îi mărturisi: Am vorbit despre asta cu Bartleby. O să folosesc banii economisiți pentru America pentru a cumpăra mai mult pământ pentru noi. Pentru noi, Belle. Ca să avem o proprietate pe care să o deținem și să o administrăm împreună.

În loc să-i salte inima de bucurie, se întristă și mai tare.

-Dar cum rămâne cu casa în care o să locuim? murmură ea cu vocea prea stinsă de durere. Indiferent câtă speranță îi dădeau vorbele lui, deținerea în comun a unei proprietăți nu însemna mare lucru. Acolo o să fim parteneri? Când nu o să fim de acord - și nu o să fim, Quinton, asta-i natura umană - nu o să ne putem salva din momentele grele prin intermediul iubirii... Clătină din cap și șopti: Mariajul nostru va fi ca o închisoare.

-Ba nu, nu-i adevărat! El era foarte hotărât, dar asta nu o alina cu nimic. Am fost prieteni înainte de a ne gândi la așa ceva, o să rămânem prieteni și după ce ne căsătorim.

-Am văzut ce fel de căsnicie au avut părinții mei. Clipi des deoarece nu mai putea vedea clar chipul lui frumos din cauza lacrimilor fierbinți. Nu s-au iubit, nici nu s-au respectat reciproc. Au fost plini de resentimente, amărăciune, furie... atât de multă furie!

– Eu nu sunt Marcus Greene, o contrazise el ferm. Nu aş ridica niciodată mâna la tine şi nici nu te-aş trata aşa cum a tratat-o el pe mama ta.

– Ştiu asta, şopti ea chinuită. Dar ştiu şi că răul pe care mi l-ai face ar putea fi mult mai mare pentru că eu te iubesc. Nu ar trebui să faci nimic altceva decât să nu îmi împărtăşeşti dragostea, iar durerea mea ar fi insuportabilă. Clătină din cap. Sufletul îi ardea atât de tare, încât se cutremură. Nu aş suporta să avem o astfel de căsnicie.

– Crezi că dragostea ar schimba ceva în bine? O strânse mai tare în braţe, temându-se ca ea să nu îl părăsească tocmai acum. Dragostea nu face decât să înrăutăţească lucrurile, Annabelle. Uită-te la părinţii mei – când tatăl meu a murit, mama a fost devastată. Toată viaţa i s-a dus într-o clipă. A durat câteva săptămâni să fie în stare să se târască jos din pat, iar fiecare răsuflare a ei a emanat atât de multă durere şi dezolare, încât era să moară şi ea.

– Quinton, şopti ea, şocată de emoţia vie trăită de el. El strânse din dinţi din cauza durerii produse de aceste amintiri amestecate cu frustrarea personală, pe care ea o simţi ca pe o ploaie torenţială.

– Iar părinţii tăi adevăraţi, Belle... Pe ei cu ce i-a ajutat dragostea? Clătină din cap. Din experienţa mea, iubirea nu aduce decât distrugere şi durere. De ce ţi-ai dori aşa ceva?

Încet, se trase înapoi cât să nu ajungă la ea dacă încerca. Nu era sigură că avea tăria să îl respingă dacă încerca.

– Te înşeli, Quinton, spuse ea încet. Fără dragoste nu există nimic. O durea sufletul atât de tare pentru el, încât nu se putea opri din tremurat, iar fiece gură de aer îi ardea pieptul. De pe buze i se desprinse o şoaptă: Toate acele ore de durere şi jale nu pot anula atâţia ani de fericire şi iubire.

– Annabelle. Îi rosti numele ca pe o rugăminte, veni spre ea şi o trase în braţe. Închise ochii şi îşi rezemă fruntea de fruntea ei.

Ea suspină şi, deşi nu ar fi vrut, îl luă după umeri ca să-l ţină şi mai aproape. Pentru ultima dată.

– Ai putea să... îngăimă ea atât de încet, încât abia îşi putu auzi propria voce din cauza bătăilor inimii, ai putea găsi o cale să... Nu îşi putu opri lacrimile fierbinţi să îi curgă pe obraji. Crezi că ai putea... într-o zi...

– Nu ştiu, murmură el, la fel de stins.

Ea însă îl auzise, iar răspunsul îi făcu sufletul ţăndări. Fiece răsuflare era ca o durere sfâşietoare, iar fiecare bătaie a inimii era o agonie.

– Țin la tine, Annabelle, și vreau să-mi petrec restul vieții protejându-te și râzând cu tine, ținându-te în brațe în fiecare noapte. Se clătină cu totul când trase o gură șuierată de aer. Nevoie și grijă unul de celălalt, prietenie și respect... le avem pe toate, spuse el afectat, fiecare cuvânt gâdilând-o cu căldură pe buze. O să fie de ajuns.

Nu putea fi de ajuns. Fără dragostea lui nu.

Inima ei începu să se crape ca și cum o mie de degete ar fi pătruns în sticlă. Simți fiecare ciob în suflet, o mie de tăieturi, una mai dureroasă decât cealaltă.

El îi ridică bărbia ca să o facă să se uite la el, dar ea închise ochii, neputând să mai îndure.

– Mărită-te cu mine, Annabelle, o imploră el pentru ultima dată.

– Nu, îngăimă ea și inima i se frânse complet.

Capitolul 13

Quinton stătea într-unul dintre fotoliile de piele din bibliotecă, fixând cu privirea pereții încărcați de cărți din jurul lui. Prin ferestrele înalte, se vedea soarele dimineții ridicat la câțiva centimetri deasupra munților din zare, ce lumina încăperea mare pe care Belle o iubea atât de mult.

Cărți... cărți... oriunde se uita. Și în nici una nu găsea nici un răspuns.

Oftă îngândurat și se aplecă în față pe fotoliu, cu coatele pe genunchi. Confuzia care îi acaparase mintea încă de când plecase din camera lui Belle noaptea trecută pulsa în el la fel de feroce.

Dumnezeule! Clopoțica *îl iubea.*

Se înșela, atât și nimic mai mult. Era confuză. Dumnezeu îi era martor, fusese extrem de confuz încă din momentul în care ea i se topise în brațe. Ba nu – cu mult dinainte. Încă de când o sărutase în urmă cu șase ani.

Îl atrăgea așa cum nu îl mai atrăsese nici o altă femeie. Probabil că nici nu avea să mai simtă așa ceva. Un singur zâmbet de-al ei îi făcea inima să i-o ia razna, iar criticile ei enervante nu aveau alt efect decât că el o dorea și mai mult. Și oare mai era în stare să intre într-o bibliotecă fără să se gândească la ea și la toate lucrurile despre bărbați și femei pe care le învățase din cărți? Ținuta ei atrăgătoare și plăcută, fie că era îmbrăcată în rochii de mătase, fie în haine de lucru bărbătești, îl excita chiar și acum, când se gândea cum i se revărsa părul de culoarea caramelului peste umeri, cum îl privea pierdută cu ochii ei de chihlimbar. Niciodată nu mai dorise o femeie atât de mult cât o dorea pe Annabelle.

Și totuși, atracția nu era doar fizică. Asta îl dădea cu totul peste cap.

Constatase că îi plăcea compania ei, că de-abia aștepta să petreacă timp cu ea, chiar dacă doar discutau în contradictoriu despre știrile din ziare la micul dejun ori se luau la harță în timpul unei partide

de șah. Râsul ei suna precum o muzică, iar ori de câte ori se uita la el, ochii îi străluceau, încălzindu-i pieptul. Fericit. Energizat. Ținea la ea și îi plăcea să petreacă timp cu ea, asta era gata să recunoască. Fusese mai fericit aici, la graniță, cu ea în ultimele câteva săptămâni decât fusese în ultimii câțiva ani.

Dar ea voia să fie iubită. Era în stare să îi ofere așa ceva vreodată?

Venise aici, în locul pe care ea îl iubea cel mai mult, într-o încercare disperată de a o înțelege. Se holbă în jurul lui ca și cum ar fi fost un puzzle ce trebuia rezolvat. Însă nu putu găsi răspunsul.

– Ce Dumnezeului faci aici? îl întrebă uluită mătușa lui, care se oprise în pragul ușii.

Quinn își ridică repede privirea, dar simți o mare dezamăgire când văzu că Belle nu era cu ea.

– Dar de ce nu aș fi aici?

– E biblioteca, explică ea și intră în încăpere.

Roti ochii de jur împrejur și bombăni în barbă:

– Văd că uiți că am studiat la Oxford.

De ce se mirau toți?

– E și încăperea preferată a lui Annabelle, adăugă ea încet. Făcu o pauză. Sperai să o găsești aici?

„Exact!" În mai multe feluri decât credea mătușa lui. Dar dacă ar fi recunoscut asta, ar fi părut exact cățelușul îndrăgostit care nu era.

Se ridică din fotoliu și traversă încăperea spre raftul cu Biblii ca să caute sticla de Bowmore în spatele lor. O luă și o ridică să i-o arate.

– E groaznic de devreme pentru un păhărel, comentă ea.

Când Quinn ridică întrebător o sprânceană, ea adăugă:

– Eh, cineva trebuia s-o spună de dragul bunelor maniere. Arătă spre rândul de cărți de imnuri de pe următorul raft. Paharele sunt acolo. Nu te zgârci cu turnatul.

– Sigur, spuse el, apoi turnă lichidul auriu în două pahare și îi duse și ei unul.

– Dacă o aștepți pe Annabelle, mă tem că ai ratat-o. Luă paharul. Angus Burns a trimis un mesaj chiar în zori. A apărut o problemă pe câmp azi-noapte.

Se opri cu paharul în drum spre buze și cu stomacul strâns de groază. Nu se mai întâmplase nimic în ultimele două săptămâni. Sperase că incendiul fusese ultimul incident.

– Ce fel de problemă?

– Una dintre porți a fost lăsată din greșeală deschisă, cel mai probabil de către un musafir care pleca, iar oile s-au rătăcit. Au ajuns pe terenul de la Kinnybroch, iar oamenii s-au dus să le adune.

Suspiciunea îi făcu să i se ridice părul de la ceafă. Nu era un accident.

– Belle unde e?

– S-a dus acolo împreună cu domnul Burns și cu ceilalți. De asta m-am mirat să te găsesc aici. Îl studie peste buza paharului. Eram sigură că ești pe pajiște cu ea.

Avu grijă să nu-și trădeze nici un sentiment, prefăcându-se interesat de rotirea whisky-ului în pahar.

– De ce să mă fi dus?

– Pentru că de o lună, de când ești aici, ai ajuns să-ți pese de locul ăsta la fel de mult ca și ei. Și să ții la Belle la fel de tare cum ține și ea la tine. Îl privi cu ochi blânzi. Voi doi vă potriviți. Am știut-o de pe când erați copii. Clătină încet din cap. Însă acum șase ani ai fost la un pas să distrugi tot. Te-a urât mult timp după aceea.

Și pe bună dreptate. De-abia acum începea să își dea seama – și să accepte – răul pe care i-l făcuse în acea noapte.

Doamne, ce lucruri stupide, prostești făcuse în trecut! Fusese chiar atât de imatur și naiv să creadă că avea să treacă prin viață rezolvând toate problemele cu pumnii? Sau că avea să evite orice fel de implicare emoțională cu un simplu surâs? În mare belea se băgase! Soarta făcuse în așa fel încât singura femeie de care nu îi păsase deloc până atunci să fie singura cu care voia să se căsătorească.

Dar nu să o iubească.

Nu avea de gând să se pună în postura din care să sufere așa cum suferise mama lui, iar ceva adânc din inima lui îi șoptea că, dacă ar fi iubit-o pe Belle, exact asta i s-ar fi întâmplat.

Mătușa oftă.

– Am sperat că de data asta va fi altfel.

– Este. Se încruntă spre pahar și recunoscu încet. Annabelle mă iubește.

Mătușa lui încremeni și făcu ochii mari.

– A zis ea... așa ceva?

– Da, șopti el.

S-ar fi mândrit cu asta dacă Belle nu i-ar fi spus-o ca pe o condamnare la închisoare. Sau dacă nu s-ar fi așteptat ca și el să o iubească.

– Şi tot a refuzat să se mărite cu tine? zise ea cu răsuflarea tăiată și în continuare cu ochii mari de uimire.

Nici dacă i-ar mai fi crescut un cap mătușa lui nu ar fi fost mai surprinsă.

– Așa a făcut. Dădu peste cap restul de whisky.

Ea se posomorî și tresări, nevenindu-i să creadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Se holbă la paharul gol.

– Dorește să se căsătorească doar din dragoste.

– Dar ați avea parte de dragoste. Dacă amândoi... Miji ochii cu subînțeles spre el. I-ai spus și tu că o iubești, da?

– Nu, îi răspunse el și simți iar junghiul acela de nesiguranță în piept.

Femeia rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule, de ce nu i-ai spus?

– Nu vreau să-mi încep căsnicia cu o minciună.

– Dragul meu băiat, în ritmul ăsta nu o să începi nici un fel de căsnicie. Îl măsură din priviri, căutând cu disperare să observe un detaliu important care îi scăpase până atunci. Nu o iubești pe Annabelle?

Întrebarea șoptită fu ca un pumn în stomac.

– Annabelle e minunată.

Extraordinară. Frumoasă. Independentă și bună la suflet. Singura femeie pe care își dorea să o audă râzând și să îi vadă zâmbetul, care îl făcuse să recitească *Don Quijote*, pentru numele lui Dumnezeu! Care îl făcuse să aștepte cu nerăbdare o viață lungă în care diminețile să înoate în iaz, după-amiezile să muncească pe proprietate, iar serile liniștite să și le petreacă împreună la gura focului. Care îl făcuse să se întrebe ce fel de mamă ar fi, dacă fiicele lor ar avea aceeași nuanță de păr precum caramelul și ochi calzi ca mierea, dacă fiii lor vor fi niște belele sălbatice precum el sau niște erudiți liniștiți ca ea. La familia și viitorul lor. Aici, în locul pe care ea îl iubea, în locul pe care și el ajunsese să îl aprecieze la fel de mult.

Și totuși...

– Dar nu vreau să o iubesc.

Mătușa Agatha dădu cu amărăciune din cap.

– Din ce am înțeles eu din dragoste, în această privință nu prea ai de ales.

Încleștă din dinți din ce în ce mai frustrat.

– Și eu am înțeles suficient cât să știu că nu vreau să am parte de așa ceva.

– Ba nu ai înțeles nimic, i-o întoarse ea enervată brusc și cu privirea furibundă. Să fii atât de nebun să respingi dragostea cuiva...

Se forță să îi răspundă printre dinții încleștați.

– Nu dragostea e problema de fapt.

– Dar ce anume? vru ea să știe.

– Dispariția ei! Își trecu degetele tremurânde prin păr, nemaisuportând frustrarea. *Întotdeauna* se termină la un moment dat. Și cu cât iubești mai mult pe cineva, cu atât e mai greu după aceea.

Mătușa lui rămase cu gura deschisă și se retrase involuntar, ca și cum ar fi fost împinsă cu forța unei lovituri reale. Se uită tăcută la el, încercând parcă să îi pătrundă în suflet.

Apoi expresia i se înmuie, ca și cum ar fi găsit răspunsul pe care îl căutase în el. Privirea înțelegătoare cu care îl studia acum era și mai chinuitoare decât acuzația enervantă pe care i-o aruncase cu doar câteva clipe înainte.

– Da, așa este, îi dădu ea dreptate, plecând capul. De aceea dragostea de dinainte să se sfârșească e cu adevărat prețioasă.

Ochii ei sclipiră când atinse medalionul pe care îl purta la gât. Printr-o mișcare scurtă a încuietorii, îl deschise.

– Îți înțeleg reticența de a iubi, zise ea încet cu privirea spre medalion și cu o expresie în care se citea un amestec de dragoste și durere. Nu este mereu vorba doar de fericire și clipe minunate.

Îi arătă medalionul și desenul în miniatură care îl reprezenta pe unchiul lui. Înțelese pe deplin de ce îl purta întotdeauna, pentru că dorea să îl țină mereu pe decedatul ei soț aproape de inima ei. Dar nu asta era exact ce încerca Quinn să evite, durerea pierderii persoanei pe care o iubea? Nu conta ce fel de lecție dorise să îi dea, nu avusese nici un efect, pentru că medalionul exemplifica perfect durerea îndurată când dragostea se sfârșea.

– Când Ainsley al meu a murit, am crezut că viața mea a luat și ea sfârșit, șopti ea. Nu îmi puteam imagina că pot trăi fără el. O vreme, nici nu am vrut. Voiam să mă alătur lui.

Atinse portretul cu un deget tremurând, iar Quinn încleștă maxilarul emoționat. Nu avea nevoie de o lecție despre ce însemna durerea cauzată de dragoste. O trăise și el pe propria piele cu părinții lui.

–Am suferit foarte mult că nu mai era lângă mine. Nu era doar durere emoțională, ci și fizică. Era un chin pentru mine să respir, să îmi simt în continuare inima bătând, să mă dau jos din pat și să văd încă un răsărit... să sufăr singură atâtea nopți într-un pat gol.

–Dar ai supraviețuit și ai mers mai departe, zise el tărăgănat, neputându-și masca cinismul. Nu avea chef de banalități. Asta vrei să spui?

–Nici pe departe.

Răspunsul ei îl miră, iar ea închise brusc medalionul, dar rămase cu mâna peste el. Îl proteja în palma ei.

–Vreau să spun că, deși am pătimit toată durerea, agonia și dezolarea aceea, nu aș da pentru nimic în lume dragostea care ne-a unit. Nu aș refuza nici măcar o zi cu Ainsley al meu și nu aș sacrifica nici măcar un minut petrecut în prezența lui doar pentru a-mi proteja sufletul să fie rănit. Nici măcar un zâmbet, nici măcar un hohot de râs. Strânse tare pleoapele ca să nu înceapă să plângă. Ce n-aș fi dat să mă mai cert măcar o dată cu el! Să îl las să mă scoată din sărite încă o dată. Să mai trăiesc zilele acelea caraghioase când eram atât de supărați unul pe celălalt, încât nu ne vorbeam. Se înecă apoi cu vorbele, iar vocea i se stinse într-o șoaptă răgușită. Să îl mai aud măcar o dată spunându-mi că mă iubește.

Acestea erau cuvintele pe care el nu i le putea spune lui Belle.

Inima lui Quinn bătu cu putere, fiecare bătaie vibrând în pieptul lui gol.

–Și chiar știind câtă durere ți-a provocat moartea lui... Trase adânc aer în piept și simți un bolovan în stomac. Tot ți-ai mai dori așa ceva?

Când se uită la el, observă că avea ochii înlăcrimați.

–Aș da orice. Și sunt sigură că și mama ta simte la fel. Schiță un zâmbet dulce-amar și se uită la medalionul din palmă. Nici o zi sau o săptămână de angoasă și durere nu pot anula o viață întreagă de iubire. Nici măcar o clipă.

Belle îi spusese aproape același lucru noaptea trecută. Crezuse că era doar melodramatică, mult mai optimistă decât ar fi fost cazul. O fată îndrăgostită de cărți care credea în finalurile fericite citite. Dar acum...

–Dar dacă nu e așa? Dacă dragostea nu e suficient de mare sau dacă... îngăimă el, cu vocea sugrumată dintr-odată. Sau dacă durerea e de nesuportat?

– Atunci trebuie să te bazezi pe dragostea pe care ai avut-o, care îți va insufla puterea de a merge mai departe. Pentru că dragostea aceasta va trăi întotdeauna în inima ta. Îi puse cu nostalgie palma pe obraz. *Asta* este dragostea care te leagă de Belle, nu-i așa?

Oftă lung și apăsat. Clătină din cap, iar cele mai adânci temeri ale lui începură să se contureze.

– Nu îmi pot asuma un asemenea risc. Erau prea multe în joc, risca să piardă prea mult – durerea și suferința ar fi fost prea mari ca să supraviețuiască. Mai ales cu Belle.

– Dacă o iubești, atunci nu o să...

– Nu eu pe ea, se răsti el. Ea mă iubește. Dacă mă iubește atât de mult cât l-a iubit mama pe tata, mâhnirea și durerea pe care le-a îndurat când a murit el... dacă mi se întâmplă ceva... I se puse un nod în gât care nu îl mai lăsă să continue și își mută privirea cu ochii înlăcrimați. Clătină din cap, chinuit de vinovăție doar când și-o imagină pe Belle suferind enorm. Respiră adânc și sacadat. Să știu că i-am provocat aceeași supărare, aceeași durere, doar pentru că m-a iubit... Se înfioră tot, înțelegând pe deplin crudul adevăr. Nu i-aș putea face niciodată așa ceva. Nu o s-o rănesc niciodată așa!

Ochii bătrâni ai mătușii se înmuiară.

– Mă tem că e prea târziu. Deja ți-a dăruit inima ei. Grija pe care i-o purta era ușor de sesizat în șoapta ei gingașă. Întotdeauna ți-ai dorit să o protejezi. Te-ai băgat în încurcătura asta acum șase ani pentru că ai vrut să îi iei apărarea chiar și atunci. Dar nu o poți proteja de iubirea ei pentru tine, la fel cum nu poți opri fluxul și refluxul sau soarele să apună. Făcu o pauză. Sau pe tine de iubirea pentru ea.

Îi dădu la o parte șuvița de păr de pe frunte cu afecțiunea unei mame.

– Dragostea nu este deloc așa cum ți-o imaginezi tu. Dar Belle îți poate arăta partea ei frumoasă pentru că te iubește. Îi zâmbi. Și tu o iubești pe ea, știu eu. Cred că și Belle știe. Se ridică pe vârfuri ca să îl sărute pe frunte. Așa că du-te și spune-i că o iubești! Dacă rostești aceste cuvinte, inima le va urma.

Inima îi bătea nebunește, el neștiind dacă să fie îngrozit că trebuia să primească iubire ori să fie în culmea fericirii că putea să o iubească pentru totdeauna pe Belle. Dumnezeule, dacă lua decizia greșită...

– Nu e atât de simplu.

– Ba da. Ochii ei plini de lacrimi sclipiră cu înțeles. Chiar *atât* de simplu este.

Belle coborî drumul acoperit de rouă spre pășunea îndepărtată cu mâinile îndesate în buzunarele hainei și cu privirea fixată în pământ, dar fără să vadă nimic. Era îmbrăcată în hainele de lucru și părăsise casa de îndată ce vorbise cu Angus Burns, dar nu pentru că problema era prea serioasă, ci pentru că nu suporta să se mai afle nici măcar o clipă între aceiași pereți cu Quinton.

În jurul ei, dimineața era liniștită și tăcută. Păsările nu se treziseră încă sub stratul de nori pe care soarele nu îi alungase, iar urma lăsată de cizmele ei pe pietriș era acoperită de ceața coborâtă ca un voal peste pășuni. Își ridicase gulerul hainei pe gât, dar nu reușea să o apere de umezeala rece care îi intrase în oase și îi îngheța până și sufletul. Vara se terminase.

La fel ca speranța ei de a fi iubită de Quinn.

Voia ca frigul mușcător al aerului umed și mișcarea să-i alunge noaptea trecută din minte, din memoria trupului, să uite bucuria pe care o trăise făcând dragoste cu el. Dimineața liniștită nu făcea însă decât să îi amplifice emoțiile, imaginile și senzațiile pe care le avusese când fusese în brațele lui, tulburându-i profund toate simțurile până când începu să plângă cu lacrimi fierbinți.

Își îndreptă umerii și clipi des. Nu. Nu voia să mai plângă. Numai asta făcuse de când ieșise din camera ei noaptea trecută, până când crezuse că nu mai era în stare să stoarcă nici o lacrimă. Se înfurie când își șterse ochii cu mâna și simți umezeala caldă pe degete.

Cum îndrăznea ticălosul ăla să se strecoare înapoi în viața ei? Nu avusese nici o problemă până la apariția lui. Se obișnuise să fie singură cu cărțile ei, cu serile de înot în iaz, cu administrarea proprietății, cu toți sătenii și cu Lady Ainsley, de care trebuia să aibă grijă. Și-ar fi trăit viața aici, mulțumită și satisfăcută cu ce avea. Trebuise însă să apară Quinton și să distrugă tot când o făcuse să se îndrăgostească de el, fără ca el să îi împărtășească sentimentele.

Își apăsă palma de piept, unde sub vesta bărbătească cu care era îmbrăcată îi bătea inima – ca și cum nici nu ar fi aflat că nu mai trebuia să bată. De data asta, i se sfărâmase atât de tare, încât nu mai putea fi reparată. Of, Cerule, cât de tare o durea sufletul! Crezuse că nu poate fi durere mai mare decât cea din urmă cu șase ani. Însă

iubirea aceea de adolescentă și umilința nu se comparau nici pe departe cu ce simțea acum.

Și habar nu avea cum putea trece peste asta.

- Domnișoară Greene, o salută o voce de dincolo de ceață. Bună dimineața!

Ridică privirea și clipi des pentru a-și șterge ochii și îl văzu pe Sir Harold în cabrioleta pe care o oprise în drum. Perechea de murgi tropăia nerăbdătoare să își continue plimbarea matinală.

- Sir Harold. Se forță să zâmbească. Ce surpriză să te văd atât de devreme!

El îi întoarse zâmbetul, dar pe ea o luă cu fiori, părându-i-se la fel de rece ca aerul cețos care îi împresura.

- Mă tem că nu am avut ce face. Am o problemă de rezolvat.

Se referea, firește, la chestiunea cu oile.

Belle trase aer în piept ca să se pregătească sufletește pentru predica pe care era sigură că avea să o audă despre necesitatea de a ridica garduri și porți mai trainice, despre faptul că femeile nu aveau ce căuta să conducă o proprietate. Același monolog pe care îl ascultase în ultimul an ori de câte ori se întâmpla un incident la Glenarvon.

- Îmi pare foarte rău pentru oi, zise ea, vrând să-i ceară scuze ca să rămână în relații cordiale cu el. Acum, că Glenarvon îi rămânea în totalitate ei, aveau să aibă mult de-a face unul cu celălalt pe viitor. Și nu era complet sigură dacă lovitura pe care i-o dăduse mândriei lui cu o seară în urmă se vindecase. Dar în scurt timp totul se va rezolva. I-am trimis pe Angus Burns cu oamenii mei să adune oile cât mai repede cu putință.

- Știu. Zâmbetul lui se lărgi, dar rămase la fel de înțepat ca înainte. La fel de rece. Sunt pe pășunea mea din sud. Vor avea de lucru câteva ore, cred. Se uită în spatele ei în ceața dimineții. Nu ai luat nici un câine de pază să te însoțească în această dimineață?

- Lordul Quinton este în casă. Zâmbi crispată, deși întrebarea îi străpunsese inima. M-am gândit să vin de dimineață să îi ajut pe oameni.

- Pot să mă ofer să te însoțesc la Kinnybroch? Trase hățurile și le legă, apoi se ridică pentru a o ajuta să se urce. Văzând-o că ezită, adăugă: Ai putea să-ți păstrezi forțele pentru a alerga oile, nu să ți-o consumi mergând pe jos până acolo.

Dar trebuia să meargă, să meargă până când își alunga toată neliniștea care o cuprinsese și pierderea de nesuportat a unui viitor pe care nu-l putea avea niciodată. Încercă să zâmbească în continuare.

– Nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi cu nimic. Îi întinse mâna. Insist.

Simți niște furnicături ciudate în spatele genunchilor. Se comporta ciudat în dimineața asta. Ceva nu era... în regulă. Nu știa ce anume, dar se temea să meargă cu el.

Dar se uită la el cum stătea cu mâna înmănușată întinsă, astfel că o cuprinseră remușcările și își spuse că nu se cuvenea să îl refuze.

Era o caraghioasă! O plimbase de zeci de ori prin provincie și de multe ori exact așa, singuri, fără nici un însoțitor. Nu avea de ce să fie altfel acum. Era un lucru care în Londra, în așa-zisa lume bună, nu putea fi acceptat, dar aici, la țară, se întâmpla frecvent. La urma urmei, cât se abătuse deja de la conduita aceea, fiind deja îmbrăcată în haine bărbătești, gata să ajute la muncile câmpului, să strângă turma de oi?

– Nu îți port nici un fel de ranchiună pentru ce s-a întâmplat la petrecere, o asigură el, interpretându-i greșit ezitarea, deși am sperat că eu voi fi alesul.

– Îmi pare rău, zise ea încet. Și chiar îi părea. Deși nu ținuse niciodată la el, Sir Harold era un gentleman și nu merita să fie pus într-o situație jenantă.

– Atunci revanșează-te, lasă-mă să te duc cu cabrioleta. Un alt zâmbet, la fel de ciudat de crispat ca înainte. Acum însă înțelegea tensiunea din spatele lui. Rămânem în continuare vecini și prieteni, nu-i așa?

Umerii i se relaxară.

– Da. Firește.

Îi dădu mâna, iar el o ajută să se urce în cabrioletă. Se așeză lângă el pe banchetă. Dintr-o singură plesnitură de bici, puse perechea de cai în mișcare.

Ajunși la cotitura care ieșea în drumul principal, Sir Harold mână caii în direcția greșită – nu spre câmp în sud, ci spre nord.

Ea se întoarse și se uită peste umăr ca să încerce să-i zărească pe oamenii de pe câmp. Nu văzu însă nimic din cauza acoperișului cabrioletei. Inima începu să îi bată în același ritm tulburător pe care îl simțise când îl văzuse.

- Văd că am luat-o în altă parte, spuse ea, forțându-se să pară relaxată, deși era din ce în ce mai neliniștită. Nu o să găsim nici o oaie în direcția asta.

El rămase cu privirea în față, dar de data asta nu mai făcu nici un efort să mai zâmbească.

- Nu mergem după oi.

I se zburli părul de pe ceafă.

- Dar unde mergem?

- În Scoția. Scutură hățurile, iar caii o porniră la galop. Pe chip avea o expresie hotărâtă. O să ne căsătorim, așa cum trebuia s-o facem deja.

Intră în panică și se prinse cu o mână de marginea scaunului până i se albiră unghiile de cât de tare strângea.

- Nu mi se pare deloc amuzant, Sir Harold. Se sperie, iar inima începu să îi bată atât de tare, încât se chirci. Te rog să oprești și să mă lași să cobor în clipa asta!

- Nu încerc deloc să fiu amuzant. Îi aruncă o privire cu coada ochiului cu o asemenea ură, încât o făcu să tresară. Și nu ne oprim până ce nu ajungem în Scoția și la un fierar.

Doamne, Dumnezeule, vorbea serios! I se făcu brusc frică și simți un gust metalic. Speriată, începu să respire sacadat, în același ritm terifiant al inimii. Apoi își dădu seama...

O răpea!

Privirea îi alunecă spre pământul tare și plin de bolovani peste care treceau în goană, iar mintea i se învârtea la fel de repede precum roțile cabrioletei. Dacă sărea, putea să evite roțile și să alerge după ajutor.

- O să-ți frângi gâtul, o avertiză el, citindu-i gândurile.

Se trase spre marginea banchetei ca să stea cât mai departe de el.

- De ce? îngăimă ea, panica arzându-i pieptul. De ce faci asta?

- Pentru că nu mi-ai lăsat de ales, se răsti el. Totul ar fi mers perfect dacă te măritai cu mine, asta trebuia să faci de la început. O privi cu ochii atât de mijiți, încât păreau negri. Dar întotdeauna ai fost încăpățânată. Ți-am făcut atâtea probleme la Glenarvon, și tu tot mi-ai refuzat ajutorul de fiecare dată.

O cuprinse groaza.

- Tu ai fost, îngăimă ea. Tu ai fost cel care a distrus sistemul de irigație, care a lăsat oile libere...

Și nu numai atât. El fusese cel care incendiase șopronul și din cauza căruia câțiva muncitori fuseseră răniți, iar Quinn aproape ucis. Pe Quinn îl luase peste picior când sugerase că era posibil ca Sir Harold să fie implicat. Of, Doamne, se înșelase atât de tare!

– Tu m-ai obligat. Dar și atunci ai fost prea îndărătnică pentru a înțelege că ai nevoie de mine ca soț. Ar fi trebuit să te simți onorată că un gentleman ca mine se uită de două ori la tine, iar de cererea în căsătorie nu mai vorbesc. Pufni disprețuitor. Tu, fiica mizerabilă a unui infractor și a unei servitoare, care ar fi trebuit să spele vase în bucătăria mea. Care ar fi trebuit să mă implore să mă însor cu ea, nu să mă oblige să-i fac curte și să mă port frumos cu insipida aia de Lady Ainsley.

Pe lângă faptul că era speriată, nu mai înțelegea nimic.

– Dacă mă urăști atât de mult... de ce faci asta?

Plesni cu biciul pe spinarea cailor pentru a nu încetini chiar când roțile trecură peste o porțiune cu bolovani și gropi din drumul vechi.

– Din cauza anunțului de la petrecere, pentru că ai spus că nu te măriți.

– Nu, nu înțelegi! Nu mai trebuie să mă mărit. Îl trase de mână și îl imploră disperată. Te rog oprește și o să uit acest episod. E o neînțelegere, vrei doar să mă ajuți...

– Ce proastă ești! Se repezi și îi înfipse o mână în gât. O trase spre el cu ochii scăpărând și o strânse de gât. Puțin îmi pasă mie de tine. Vreau să salvez Kinnybroch. Singura cale prin care pot face rost de suficienți bani pentru a plăti ipoteca este să mă însor cu tine și să vând Glenarvon.

– Nu, bolborosi ea, cuprinsă de groază și trăgându-l de braț ca să-i dea drumul. Nu o să fie niciodată al tău!

Ochii îi licăriră și o strânse și mai tare de gât.

– După ce ne căsătorim o să fie al meu.

– Nu o să mă mărit niciodată cu tine! mârâi ea.

– Nu ai de ales. Cunosc un fierar chiar dincolo de graniță care face orice îi spun dacă îl plătesc suficient. Așa că o să te mărite cu forța deasupra nicovalei și o să jure că ai făcut-o de bunăvoie. Iar nevastă-sa o să fie martoră.

– Atunci... atunci o s-o anulez!

– Nu poți. Nu poți fără permisiunea soțului. Pe chip îi înflori un zâmbet glacial. Și nu o să ți-o acord decât dacă îmi dai Glenarvon.

Se simți copleșită de o senzație de neputință și zise îngrozită:

– Ești nebun!

– Mai rău. Un mușchi al maxilarului încordat îi zvâcni. Sunt un gentleman cu datorii!

Îi dădu drumul la gât cu un brânci, apoi plesni iar hățurile pe spinarea cailor ca să gonească mai repede.

Annabelle se făcu mică pe marginea banchetei și îl privi cu repulsie și frică în timp ce se ținu bine deoarece cabrioleta se zdruncina. De disperare, își coborî iar privirea spre drum, care gonea nebunește sub roțile care i-ar fi fost letale.

Trase o gură de aer ca să-și facă curaj și se apropie mai tare de margine ca să sară, când...

– Annabelle!

Vocea groasă răsună ca un tunet, iar la câteva secunde fu urmată de un zgomot de copite.

– Quinton! Ușurată, încercă să se ridice de la locul ei și să-i facă semne peste copertina cabrioletei. Ajutor! Ajutor...

Sir Harold înjură și o apucă de păr. O îmbrânci cu forța să stea jos.

Annabelle țipă de durere și încercă să nu cadă de pe banchetă, din cauză că el pocnise iar din bici și cabrioleta gonea nebunește. Nu avea ce face, trebuia să reziste și să-și pună toate speranțele în Quinton.

Quinn se lăsă pe spinarea calului, pe care îl mână să gonească după cabrioletă. Inima îi bătea la fel de tare precum copitele care tunau sub el, micșorând rapid distanța dintre el și cabrioletă.

Ajuns în dreptul roților cabrioletei, o văzu pe Belle agățându-se cu groază de banchetă. Lângă ea, Bletchley îi ignora strigătele prin care îl implora să se oprească și biciuia întruna caii care goneau frenetic.

Ceva din el cedă. Îl cuprinse o furie și o teamă cum nu mai simțise vreodată și se concentră cu toată făptura lui să o salveze pe Belle.

– Dă-i drumul! strigă el la Bletchley.

Drept răspuns, acesta își arătă colții și pocni din hățuri ca să încline cabrioleta spre Quinn, roata solidă învârtindu-se periculos de aproape de cal.

Înjurând, Quinton smuci hățurile. Calul lui sări cu câteva fracțiuni de secundă înainte ca roata să dea peste el.

Quinton își înfipse călcâiele în burta calului, iar acesta țâșni ca din pușcă. De data asta, înainte ca Bletchley să devieze spre el, se întinse să smulgă hățurile din mâinile lui Bletchley.

– Să te ia naiba! Bletchley nu se lăsă și lovi calul lui Quinn cu biciul, care sări într-o parte cât să-l lase pe Quinn în raza biciului.

Bletchley zâmbi cu răutate și lovi din nou. Vârful metalic atinse obrazul lui Quinn și îl tăie, iar din rana dureroasă începu să curgă sânge. Belle țipă.

Mârâind furios, din ce în ce mai speriat pentru Belle, ignoră durerea și trase calul mai aproape. Când Bletchley își făcu vânt să mai plesnească o dată din bici, Quinn îl prinse și i-l smulse din mâini.

Dar Bletchley deținea în continuare controlul hățurilor și al cailor, așa că trase puternic de ele, întorcând cabrioleta din nou spre calul lui Quinn. Calul lui se feri de roata periculoasă. La naiba, tot nu ajungea la cabrioletă!

– Annabelle! strigă el, având nevoie de ajutor.

Ea se uită la el și, preț de o secundă, privirile li se întâlniră. În acea clipă el văzu cum teroarea din ochii ei se transformă într-o furie cruntă.

Având grijă să nu cadă de pe banchetă, se apropie de Bletchley, care era concentrat să îl doboare pe Quinn sub roți. Cu un țipăt, strânse pumnul drept și îl lovi cu toată forța. Îl nimeri pe Bletchley în bărbie, iar forța loviturii îi trimise capul pe spate. Nu fu suficient să îl facă să oprească caii, dar fu de ajuns ca să îi distragă atenția în timp ce Quinn sări pe unul dintre caii cabrioletei.

Când ajunse în dreptul unuia din cei doi cai, Quinn o văzu pe Annabelle plesnindu-l, lovindu-l și atacându-l cu unghiile pe Bletchley.

Se simți foarte mândru. Clopoțica nu era o floricică sperioasă! Bletchley făcuse o greșeală gravă când încercase să o răpească. Slavă Domnului că se dusese după ea, că venise călare și o văzuse urcându-se în cabrioletă, apoi se apropiase suficient de mult ca să vadă că o luaseră spre nord, iar Bletchley încerca să o sugrume.

După ce avea să îl prindă, avea de gând să-l ucidă pe nenorocit!

Quinn se aplecă mult spre dreapta, atârnând periculos din șa doar pe scară, și se întinse să ajungă la capul calului care conducea.

Se uită spre roata care se învârtea nebunește sub el, la pământul care îi fugea cu repeziciune sub ochi. Dacă i-ar fi căzut calul sau dacă ar fi cedat scara, era ca și mort.

Belle scoase un țipăt, iar el văzu roșu în fața ochilor de furie și de teamă. Se repezi să prindă frâiele și trase tare pentru a încetini caii.

În spatele lui, roata se lovi de un bolovan din mijlocul drumului. Cabrioleta sări, ambele roți desprinzându-se. Când se opri, se înclină periculos spre dreapta, iar Quinn scăpă frâiele din mână.

Calul lui se depărtă în timp ce cabrioleta se înclină. Axul se rupse cu zgomot și roata cedă. Se uită disperat cum cabrioleta se înalță înainte de a se prăbuși pe drumul bolovănos. Annabelle zbură de pe banchetă și căzu pe pământ cu o bufnitură care îi făcu inima să tresară și să se oprească. Cei doi cai continuară să alerge, trăgând cabrioleta distrusă după ei, cu Bletchley agățat de tăblie. La următorul hop, căzu și el jos, unde rămase gemând de durere și prea rănit ca să se poată ridica în picioare.

Quinn își opri calul și sări imediat. Era îngrozit să o vadă pe Belle zăcând în țărână. Doamne, Dumnezeule, nu! Alergă la ea și îngenunche, luând-o tremurând în brațe.

– Annabelle! O strânse lângă el, tremurând tot. Cu inima înghețată de frică, îi luă chipul în palme. Deschide ochii, iubito, îi ceru el. Te rog, Dumnezeule... Annabelle, deschide ochii...

Numele ei era ca o rugăminte înduioșătoare pe buzele lui. Ea însă nu deschise ochii.

– Nu mă părăsi, șopti lângă tâmpla ei cu ochii strâns închiși de durere. Nu mă părăsi chiar acum, când în sfârșit te am... Annabelle, te rog!

Simțea că îi plesnesc ochii de durere și, cu răsuflarea tăiată, ascultă cu disperare dacă mai respira, dacă îi mai bătea inima – orice semn că încă era cu el. Ea zăcea însă nemișcată în brațele lui – un trup inert lipit de pieptul lui.

Genele i se umplură de lacrimi fierbinți. Fiecare bătaie a inimii lui era un chin.

– Te iubesc, Annabelle, îngăimă el și o sărută.

Suflul ei cald îi gâdilă buzele. Apoi deschise ochii și se uită la el, amețită.

Deodată se cutremură, icni și respiră brusc, revenindu-și după câteva clipe. Se agăță de umerii lui, încercând cu disperare să respire, fără să-și desprindă nici o clipă privirea de ochii lui.

– Quinn, reuși ea să spună cu vocea sugrumată.

O strânse cât putu de tare lângă el și își îngropă fața în părul ei, care i se desfăcuse și i se revărsase în bucle dezordonate peste umeri. Hainele ei erau murdare și rupte. Pe față avea o zgârietură urâtă plină de sânge, la fel ca pe palmele cu care încercase să-și amortizeze căderea, iar la glezna dreaptă era lovită. Sufla greu, iar fiecare respirație îi provoca durere.

Dar era în viață.

„Slavă Domnului!"

Ea tresări când ridică o mână să îi atingă obrazul și văzu dâra de sânge de pe rana făcută de bici. Fruntea i se încreți de îngrijorare și reuși să îngaime:

– Ești... rănit.

Simți o mare ușurare, care îl umplu precum un șuvoi cald de căldură și începu să râdă. Doar Annabelle era în stare să își facă griji pentru zgârietura lui când ea fusese la un pas de a fi ucisă.

– N-am nimic, o asigură și o strânse încet în brațe. Te am aici. Și nu-ți mai dau drumul niciodată.

– Ai spus că mă iubești, șopti ea. Ai... ai vorbit serios?

– Da. Pe toți sfinții, da! Îi luă obrazul în palmă. Am crezut că nu te pot iubi, că nu o să sufăr dacă o să stau departe tine. Dacă o să-mi feresc inima. Închise ochii și își atinse buzele de fruntea ei. Dar am văzut ce ți-a făcut nenorocitul ăsta. Iar când ai căzut... Clătină tăcut din cap, nevrând să spună în cuvinte groaza pe care o simțise la gândul că fusese la un pas să o piardă.

– Nu-i nimic, îl asigură ea, atât de încet încât el de-abia o auzi. Inima lui însă auzea orice sunet. Înțeleg.

– Am fost un mare prost. Acum însă nu mai vreau să pierd nici o clipă, Annabelle. Își strecură palma pe brațul ei până își putu încolăci degetele printre ale ei. Mă poți ierta?

Fără să-și ia privirea de la el, îi ridică încet mâna la sân și îi puse degetele la gâtul ei, între vesta ruptă și cămașă. El simți șiragul de perle pe care îl purta pe sub haine, la fel cum mătușa lui purta medalionul. Voise să îl țină aproape de inima ei.

– Întotdeauna, șopti ea.

-Atunci mărită-te cu mine, Belle, o imploră el cu vocea și tot trupul tremurând. Nu pentru că am făcut dragoste sau pentru că am nevoie să mă lași să am grijă de tine și să te protejez - deși asta am făcut, chiar fără să-mi dau seama. Pentru că te iubesc și pentru că sper că încă mă iubești. Își plimbă degetele peste perle și peste pielea caldă, simțindu-i inima bătând cu putere. Vreau să am parte de fiecare clipă cu tine, atât cât o să trăim împreună.

-Cred că mă iubești. Pe obrazul murdar de praf îi curse o lacrimă și îl tachină. Mă tot ceri de soție, deși eu te refuz întruna.

El zâmbi cu jumătate de gură.

-Nu sunt genul de bărbat care se împiedică de un refuz pentru a se mărita cu fata.

O bufni râsul, dar se crispă de durere. El se simți vinovat.

-Belle, îmi pare rău că...

-Da, Quinton, șopti ea.

Inima i se poticni.

-Da?

Degetele ei se strânseră în jurul degetelor lui ca și cum nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Chipul i se lumină cu un surâs de fericire.

-Acum îți dau voie să te însori cu mine.

Surâzând în fața acestei dovezi de mândrie încăpățânată care radia din ea, simți că dragostea pentru Belle îl încălzi atât de tare, până ce îi învălui tot trupul și sufletul. Mătușa Agatha avusese dreptate.

Dragostea nu ținea cont de nimic. Slavă Domnului!

Se aplecă să o sărute.

Epilog

Patru săptămâni foarte pline mai târziu

Quinn veni de cealaltă parte a ușii care dădea în camera lui Belle și trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Dumnezeule mare, avea emoții. Chiar avea emoții! Nu pricepea nici în ruptul capului de ce.

Mai fuseseră intimi înainte, pentru numele lui Dumnezeu, de ce avea emoții acum? Nu avea de ce... doar că era prima dată din postura de soț și soție. Aceasta era prima noapte din lungul șir de nopți pe care aveau să le petreacă împreună.

Își șterse palmele transpirate de halat. Era foarte nervos.

Belle îl lăsa să aștepte după ce avuseseră oricum o zi foarte lungă și obositoare. Își rostiseră jurămintele de nuntă în fața prietenilor și a familiei în acea dimineață, în biserica parohiei Braeburn. Robert, Sebastian, sora lui, Josephine, le stătuseră alături, în timp ce mama lui și mătușa Agatha plânseseră în primul rând de scaune, iar cumnata lui, Miranda, le îmbărbătase. Serviseră apoi micul dejun la Glenarvon în niște corturi special amenajate printre ruinele vechiului castel. Toți sătenii veniseră să îi felicite... și să îi ureze bun venit la Braeburn.

Toate problemele de ultim moment se rezolvaseră perfect. Bletchley fusese exilat din ținut și din viețile lor pentru totdeauna. În momentul în care banca declarase că dreptul de răscumpărare a proprietății fusese anulat, Quinn cumpărase Kinnybroch cu banii pe care îi economisise pentru plecarea în America. Acum, el și Annabelle își puteau începe viața ca parteneri cu drepturi egale, terenul lor unit formând a doua proprietate ca mărime din Cumbria. Pământul era al lor acum, nu al lui sau al ei. Și deși era încă prea devreme pentru a primi un răspuns la scrisoarea pe care Quinn i-o trimisese lui Asa Jeffers și soției lui, știa că și ei aveau să se descurce la fel de bine. Ginerii lor aveau să aibă grija cuvenită de ei, se puteau chiar decide să păstreze pământul în familie și să îl cultive ei înșiși. Bănuia că orice

supărare le-ar fi provocat pentru că nu cumpărase el pământul urma să le treacă în momentul în care ar fi primit vestea că el și Annabelle urmau să aibă primul lor copil. Spera ca el să-i fie naș.

Și, bineînțeles, Belle. Mica îndrăgostită de cărți refuzase să îl lase în dormitorul ei în ultima lună, chiar și după ce glezna și celelalte răni de la accident i se vindecaseră. Insistase să aștepte până în noaptea nunții ca să facă dragoste.

Patru săptămâni. Patru săptămâni foarte lungi, în care nu îi atinsese curbele lascive, în care nu îi ținuse trupul arzător lângă el, în care nu îi sărutase buzele senzuale și nu îi linsese fiecare centimetru delicios de piele...

Gemu și ciocăni nerăbdător în ușă.

- Belle?

- O clipă mai durează, strigă ea. Vreau să-mi prind panglica pe coapsă...

Dorința nesățioasă îi răscoli vintrele. Cerule, până și sunetul vocii ei descriindu-i ce purta era suficient să îi provoace o erecție! În ultima lună, îl tachinase încontinuu cu tot felul de detalii legate de vestimentația din această seară, confecții din dantelă și mătase din trusoul ei.

Aceeași mătase și dantelă pe care plănuia să i-o scoată încet, milimetru cu milimetru, după care să-și pună buzele pe...

Un alt geamăt. Dumnezeule, era în stare să moară dacă nu deschidea ușa să îl lase să intre!

- Sunt gata, îl anunță ea. În sfârșit. Intră, iubirea mea!

Deschise larg ușa și se năpusti în camera ei... După care se opri brusc. Nu era aici.

Se uită în jur. Ce glumă era asta? Camera era pregătită pentru ei. Focul din șemineu ardea, pe noptieră erau așezate două pahare și o sticlă de scotch. Cuvertura fusese dată la o parte, lumânările stinse, draperiile trase ca să poată lâncezi în pat de dimineață fără să le bată soarele în ochi. Iar el, unul, era cât se poate de pregătit.

Iar Belle nu era nicăieri.

Se încruntă.

- Annabelle?

- Clopoțico, vrei să spui, îl corectă ea în timp ce ieși din camera de garderobă.

Quinn o văzu și zâmbi.

În loc să fie îmbrăcată cu neglijeul din voal transparent la care se așteptase, veni unduindu-se spre el purtând șiragul de mărgele, o pereche de ciorapi foarte albaștri legați cu funde pe coapse... și atât.

- Mă mai vrei? îl tachină ea ridicându-și un picior ca să-și pună talpa pe scaunul de lângă el, oferindu-i o imagine ispititoare asupra coapselor ei netede și o imagine fugară a locului special dintre ele. Chiar dacă sunt o școlăriță care nu se căiește de nimic?

- Nici nu te-aș vrea altfel. Gemu, o luă în brațe și o traversă camera. Te iubesc.

Ea suspină fericită.

- Știu.

O așeză apoi pe pat și se strecură lângă ea.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Şoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea şi alte poveşti scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între raţiune şi scandal*

Kelly Bowen, *Tu eşti contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitaţie la seducţie*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparenţe înşelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din braţele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducţie la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri şi scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de raţiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete şi tentaţii*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretenţiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopţii*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

va apărea:

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*